

บทนำ

จุดเริ่มต้นของความสับสน

ณ ห้องอันมืดมิดและเงียบสงัด มีแสงสลัวจากโตะตัวหนึ่ง

ชายชราคนหนึ่งนั่งอยู่ที่โตะทำงาน เขามองหน้าต่างบานหนึ่งที่ลอยอยู่เหนือโตะ ซึ่งมันกำลังแสดงรูปถ่ายของหนุ่มสาว ซึ่งเลื่อนเปลี่ยนเองโดยอัตโนมัติ มีทั้งภาพเดี่ยวและภาพรวมกลุ่ม มีทั้งภาพครอบครัวและเพื่อนฝูง ซึ่งทุกครั้งที่เปลี่ยนก็จะเห็นเสื้อผ้าที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลสมัยและหน้าที่การงาน

“ความสงบสุขมันช่างยากที่จะสร้างเสียจริงๆ” ชายชราเผยรอยยิ้มหนุ่มน้อย พลางยกมือไล่เปิดรูปภาพย้อนกลับไปมองชายหนุ่มกลุ่มหนึ่งในชุดทหารยืนตั้งแถว ซึ่งมีเขาในช่วงวัยกลางคนนั่งอยู่บนเก้าอี้ เบื้องหน้าทุกคนช่างดูเคร่งขรึมจริงจัง

“ทำไม พวกเจ้าถึงใช้วิธีนี้ล่ะ...” สีหน้าของเขาดูเหนื่อยล้า ทว่าแววดากลับลุกวาว

จู่ๆ ก็มีเสียงชายหนุ่มเอ่ยขึ้นอย่างแผ่วเบา “ท่านพันตรีครับ สตรอร์เบอร์รี่ปรากฏตัวแล้วครับ”

ชายชราเหี่ยยดหลังตั้งตรง ท่วงท่าดูเหมือนหนุ่มวัยฉกรรจ์ที่สวมหน้ากากคนแก่เท่านั้น เขาพูดด้วยเสียงหนักแน่น “สั่งให้ทุกหน่วยเคลื่อนไหวได้ เพื่อมนุษยชาติ”

“ครับท่านพันตรี เพื่อมนุษยชาติ”

ชายชราผุดลุกขึ้น ยกมือตบหน้าต่างให้หายวับไป มีเพียงเสียงก้าวเท้าที่แผ่วเบา และเสียงประตูที่เลื่อนเปิด

วันนี้โลกจะถูกเปลี่ยนไปอย่างเงียบเชียบด้วยการกระทำของพวกเขา หรืออาจจะเป็นเพียงคลื่นขนาดเล็กที่กำลังจะก่อตัวให้ใหญ่กว่าเดิม จนไม่มีใครสามารถหยุดยั้งได้...

ณ ปราสาทแห่งหนึ่ง

ผู้คนกลุ่มหนึ่งกำลังนั่งล้อมโต๊ะกันอยู่ ซึ่งมีสัตว์อสูรหลากหลายเผ่าพันธุ์นั่งรวมอยู่ด้วย

บุรุษวัยสามสิบเศษนั่งไขว่ขาบนโต๊ะ ทำทางอันดูดันและเหี้ยมเกรียมกลบความน่ากลัวของเหล่าสัตว์อสูรทั่วทั้งห้องได้อย่างแปลกประหลาด เขาแสร้งยิ้มพลางเอ่ยด้วยเสียงก้องกังวาน “งานครั้งนี้ราชาเช่นพวกเราจะให้ทำอะไรซ้ำสักเท่าไร บอกไว้ก่อนถ้านหนักแล้วทำไรน้อย ข้าไม่รับนะพี่”

สัตว์อสูรเผ่าโครงกระดุกในชุดจอมเวทชอมซ่อ ซึ่งยืนอยู่ด้านหลังราชาโครงกระดุกทองคำ ตอบด้วยเสียงเฉยชา “งานนี้มันทั้งง่ายและยาก ส่วนทำไรไม่มาก แค่พื้นที่ครึ่งหนึ่งของอาณาจักรรัตติกาล สนใจหรือไม่”

เหล่ามนุษย์ในห้องประชุมต่างอุทานด้วยความตกใจ ผู้คนส่วนใหญ่ล้วนชำเลืองมองบุรุษผู้กลายเป็นหัวหน้า มีเพียงบางคนที่หว่างคิ้วยับย่น ดวงตาเต็มไปด้วยความสับสน

หัวหน้าใหญ่ยกขาจากโต๊ะ นัยน์ตาทอประกายสีฟ้าวูบวาบ “ทำไรเยอะขนาดนี้ งานคงยุ่งวุ่นวายจนข้าต้องเททั้งหน้าตักเลยใช่ไหม”

ราชาโครงกระดุกทองคำหันไปยังมนุษย์หมาป่าขนสีทองที่สวมชุดเกราะสีดำสนิท “ส่งสยามมนุษย์คนนี้จะปอดแตกไม่กล้ารับงานนี้ พวกเราไปเสาะหาทหารรับจ้างกลุ่มใหม่ดีกว่าไหม”

หัวหน้าใหญ่ทุบโต๊ะ ฝ่ามือที่ฟาดลงมีประกายสายฟ้าแล่นผ่าน ทำเอาโต๊ะประชุมที่ทำจากคริสตัลแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ตวาดด้วยความขุ่นเคือง “เจ้ากระดุกไม่มีเนื้อ เดี่ยวข้าก็ขี้เกียจให้เป็นชิ้นๆ แล้วทำนาซุซเซเลยนี่”

“แล้วเจ้าจะรับงานนี้มั้ยละ” ราชามนุษย์หมาป่าทองคำวิ่งมือไปด้านหลัง ครั้งเดียว มนุษย์หมาป่าขนสีทองสวมเสื้อหนังทั้งสองตนก็ต่างถือหีบสมบัติขนาดใหญ่มาวางลงบนซากโต๊ะพร้อมเปิดฝากล่อง เผยให้เห็นทองคำก้อนสะท้อนแสงแวววับซึ่งจัดวางอยู่เต็มหีบ “นี่เป็นแค่ค่าจ้างงานแรกเท่านั้น หากพวกเจ้าสามารถทำสำเร็จ ข้าจะมอบให้อีกสองเท่า แล้วเราค่อยมาปรึกษากันว่า งานต่อไปพวกเจ้าจะทำได้หรือไม่”

หัวหน้าใหญ่ดวงตาลูกกวาดขวานรับด้วยความยินดี

แล้วความโลภของคนกลุ่มหนึ่ง ก็ชักพอสันหนทางการแก่งแย่งชิงดีครั้งใหม่สู่อาณาจักรรัตติกาล...

ณ ห้องประชุมในยูเนิต

ภายในห้องที่ดำมืด มีชายหนุ่มสองคนกับหญิงสาวนางหนึ่งนั่งบนโต๊ะสามเหลี่ยมจ้องมองภาพเสมือนของเด็กสาวผมสีน้ำตาลอ่อนคนหนึ่ง

ชายหนุ่มคนหนึ่งยกมือลูบปลายคางพลางหันไปมองผู้ร่วมประชุมพร้อมถามอย่างฉงน “พวกนายคิดว่าเด็กผู้หญิงคนนี้จะเป็จุดตายของเจ้าเลือดเย็นนั้นได้จริงรึ”

หญิงสาวยกไหล่ ยิ้มเย้ยหยัน “คูโลฟ นี่นายกล้วน้องเล็ก จนไม่กล้าจับตัวเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเลยงั้นรึ”

ชายหนุ่มอีกคนรีบพูดห้าม “จีโอเนอย่าดูถูกคูโลฟเช่นนั้นสิ ผมคิดว่าคูโลฟแค่ไม่เชื่อในหลักฐานการซื้อหนี้ที่พวกเรามอบให้เสียมากกว่า ก็นะ ใครจะไปคิดว่าเด็กเลือดเย็นอย่างหมอนั้น จะรู้จักสนใจผู้หญิงรุ่นราวคราวเดียวกันด้วย หึๆ”

คูโลฟตวาดด้วยความโกรธ “อย่ามาท้าทายผมนะมิเคลิโน อย่าลืมนะว่าในพวกเราทั้งสามคน ผมมีอิทธิพลมากกว่าพวกคุณแล้ว หากนี่เป็นเพียงกับดัก ผมจัดการพวกคุณแน่”

มิเคลิโนยกสองมือโบกไปมา “ใจเย็นน้องชาย พี่ขอโทษที่พูดไม่เข้าหู แล้วน้องจะรับคำชวนซื้อดน้องเล็กกันไหม”

จีโอเนยิ้มหวานพลางเอนหลังฟังแก้อี้ “คูโลฟนายไม่กล้าก็ให้ฉันยิ้มคนมา

ใช้หน่อยก็ได้นะ เอาพวกสายงานลักพาตัวของนายนั้นแหละ แล้วเดี๋ยวจะแบ่ง
กำไรให้สักหนึ่งในสิบ อี้”

คูโลฟจับจ้องคนทั้งสองด้วยแวตาศีรษะ “พวกเราทำงานร่วมกันมาจนถึง
ตอนนี้ก็เพื่อชนะเกม ดังนั้นผมไม่ยอมให้ใครมาล้าหน้า และอย่าคิดล้ำเส้นกัน
เด็ดขาด ผู้หญิงคนนี้จะจัดการเอง พวกนายแค่เคลียร์เส้นทางก็พอ”

ผู้ร่วมประชุมทั้งสามจ้องมองกันครู่หนึ่ง แล้วต่างระเบิดเสียงหัวเราะ
หัวเราะที่เต็มไปด้วยกิเลสตัณหา

คูโลฟพิมพ์เบาๆ “เจ้าเด็กอวดดี วันนี้แหละที่ข้าจะขยี้ผู้หญิงของแก
จนไม่เหลือความเป็นคนอีกต่อไปเลย...” เขาดูประวัติของเด็กสาวพลันส่ายยิ้ม
“หึๆ ซ้อมิเชลันรี ช่างเป็นเด็กสาวน่าโชคของผมนะจริงๆ”

รายชื่อของเหยื่อผู้่นาสงสารนั่นคือ... มิเชล... นักศึกษาสถาบันโบนาซ...

เรื่องทีคาดไม่ถึง พากลับ และ ความรับผิดชอบของระบบ

**ในห้องที่เงียบเชียบมีเพียงเด็กสาวผมทองนั่งอยู่บนเก้าอี้บุวมสีน้ำตาลเข้ม
เพียงลำพัง**

เธอหลับตานิ่งไว้ซึ่งสับสนเสียใจ เบื้องหน้ามีหน้าต่างหลากสีลั่นลอยอยู่ 12 บาน ใบหน้าที่เนียนนุ่มและงดงามกลับปรากฏรอยยับย่นที่หว่างคิ้ว แสดงให้เห็นว่าเด็กสาวคนนี้กำลังใช้สมาธิครุ่นคิดบางสิ่งบางอย่างอยู่ภายในใจ

เธอยกมือซ้ายขึ้นมาก็ปรากฏหน้าต่างสีขาวออกมาบานหนึ่ง แพนชนางามงอนที่แยกออกเผยให้เห็นหยันตาทึงดงามดุจอัญมณี รอยยับย่นหว่างคิ้วได้อันตรธานหายไป มีเพียงมือขวาที่ยังคงยกขึ้นดูดซับหน้าต่างเข้าไปในมืออีกสองบานติดต่อกัน แล้วเธอก็พริ้มตาหลับนั่งคิดอ่านในใจเช่นเมื่อครู่

ริมฝีปากที่เรียบนิ่งของผู้ที่แอบซ่อนตัวและเฝ้ามองมาครู่ใหญ่ พลันกระตุกยี้ม

เขาที่หายตัวไปจนดูเหมือนกับไม่เคยแสบว่าอีกฝ่ายจะทำตามที่เขาบอกหรือไม่ แอบล่องหนจ้องมองเธอด้วยความเป็นห่วงอย่างเงียบเชียบจนถึงบัดนี้ ‘อืม ไม่เลวเลยทีเดียว เอกสารชุดแรกใช้เวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมงก็จัดการสรุปผลได้... มิเชล น้องไม่ทำให้พี่ผิดหวังจริงๆ แต่ชุดต่อไปมันจะยากขึ้นเรื่อยๆ และเนื้อหาจะเริ่มซับซ้อนกว่าเดิมอีกหลายเท่า... พยายามเข้านะมิเชล’

เมธัสที่จ้องมองดูนาฬิกาจับเวลาการทดสอบของมิเชล ก็พบว่าเธอทำได้เร็วกว่าที่เขาคาดการณ์เอาไว้มาก จึงรู้สึกประทับใจในตัวเด็กสาวมากยิ่งขึ้น...

ในขณะที่เขากำลังลอบชมเซ็กซี่เด็กสาวคนนั้นในใจ เสียงของผู้หญิงคนหนึ่งก็ดังขึ้น “คุณเมธัส ถึงเวลาตื่นแล้วค่ะ บัดนี้เป็นเวลา 7.00 a.m.”

ชายหนุ่มที่ได้ยินเสียงเตือนก็นึกขึ้นได้ว่าตอนนี้ถึงเวลาตื่นเพื่อออกกำลังกายยามเช้า จึงเหลียวมองไปยังมิเชลที่มีใบหน้าเคร่งเครียด แต่สีหน้าไม่แสดงความย่อท้อ เลยอดชมเธออีกครั้งนี้ได้ ‘ขนาดไม่ใช่วิชาหลักของตนเองและยังไม่เคยศึกษามากก็ยิ่งพยายามขนาดนี้ นับว่ามีความตั้งใจและอดทนอย่างมาก’

เขาคลี่ยืมที่เบี่ยมไปด้วยความพึงพอใจ แล้วจึงหายตัวออกไปจากห้องนี้เพื่อออกจากโลกยูนิเตรีและไปทำหน้าที่ของเขาเช่นกัน

เมธัสได้กลับมาอยู่บนเก้าอี้พนักพิงสูงถึงศีรษะสีน้ำตาลอ่อน เอ๋เบาๆ “ทำการออกจากระบบยูนิเตรี”

ภายในห้องนอนของชายหนุ่มไร้แสงสว่างอื่นใด นอกจากแสงสลัวที่ออกมาจากเตียงนอนไฟฟ้า

เมื่อฝาครอบเตียงนอนไฟฟ้าเปิดออก ห้องที่มีดสนิทได้กลับมาสว่างอย่างรวดเร็วแสดงให้เห็นทุกอย่างชัดเจน

ที่ขอบของเตียงนอนไฟฟ้าแบบแคปซูลค่อยๆ ปรากฏมือซ้ายขวาใหญ่ที่จับอยู่ ซึ่งหลังจากนั้นก็ปรากฏร่างกายของชายหนุ่มที่เริ่มลุกขึ้นจากเตียงนอนไฟฟ้าอย่างยากลำบาก ใบหน้าที่มักมีรอยยิ้มบิตเบี้ยว

เขาพยายามลุกจากเตียงนอนไฟฟ้าไปยืนพิงที่ขอบเตียง แล้วเอ๋ยออกมาด้วยน้ำเสียงที่แผ่วไปด้วยความเจ็บปวดอย่างเห็นได้ชัด “อลิซ เปิดทางขึ้นชั้นสองและเตรียมแคปซูลพยาบาลด่วน”

“รับทราบค่ะ”

ทันใดนั้นเพดานที่อยู่ใจกลางห้องก็ถูกเปิดออกอย่างฉับพลัน มีแผ่นเหล็กสี่เหลี่ยมจัตุรัสสีขาวขนาด 2 x 2 เมตรลอยจากเพดานลงมาหยุดอยู่เหนือพื้นห้องประมาณ 10 เซนติเมตร

เมื่อชายหนุ่มเห็นแผ่นเหล็กสีขาวที่รีบพุ่งตัวไปยังแผ่นเหล็ก ทว่าร่างกายอันบึกบึนยังคงเดินโง่งนไปมาด้วยอาการที่ไม่ทราบสาเหตุ มือขวาของเขาคุมขมับแน่น นัยน์ตาทอแววแปลกใจในสภาพผิดปกติของตน

พอเขาเดินไปยืนอยู่บนแผ่นเหล็กที่รีบส่ง “อลิซเลื่อนลิฟต์ขึ้นได้แล้ว และตรวจสอบเตียงนอนไฟฟ้าด้วยว่ามีระบบผิดพลาดหรือเสียหายที่ใดหรือไม่”

“รับทราบค่ะ”

แผ่นเหล็กสีขาวเริ่มลอยขึ้นไปบนเพดานอย่างรวดเร็ว จนเมื่อแผ่นเหล็กลอยกลับขึ้นไปถึงช่องบนเพดานห้อง เพดานห้องก็เลื่อนกลับมาปิดเช่นเดิม ส่วนเตียงไฟฟ้าก็เริ่มปิดฝาครอบ เพราะ AI ประจำบ้านเริ่มลงมือตรวจสอบตามที่ชายหนุ่มสั่งการ

บนชั้นสองที่ชายหนุ่มเพิ่งมาถึงนั้น เป็นห้องโล่งกว้าง นอกจากกล่องสี่เหลี่ยมผืนผ้าสีเงินที่ตั้งชิดกำแพงตรงมุมในสุดของห้อง ก็มีเพียงประตูลิฟต์เดียวแก่ที่ติดอยู่ตรงกำแพงอีกฟากหนึ่งเท่านั้น

เมรัลที่ขึ้นมาถึงชั้นสองรีบถอดเสื้อผ้าออกแล้วมุ่งตรงไปยังกล่องสีเงินที่มีขนาดกว้างยาวประมาณ 1.3 x 2.5 เมตร สูงเพียง 60 เซนติเมตร “อลิซเปิดฝาครอบแคปซูลพยาบาล และใช้ระบบรักษาที่ 8 ถึง 15”

กล่องสีเงินเริ่มเปล่งแสง ฝาครอบมีการเลื่อนเปิดขึ้น พร้อมเสียงตอบของอลิซ “ทำการตรวจสอบเตียงไฟฟ้าเสร็จสิ้น พบว่าไม่มีปัญหาในระบบหรือสิ่งผิดพลาดในตัวเตียงไฟฟ้าค่ะ แต่มีการเปิดใช้ระบบเร่งคลื่นสมองเองอัตโนมัติเป็นเวลา สี่ชั่วโมง สองนาทียี่สิบสี่วินาทีค่ะ”

ชายหนุ่มที่เพิ่งจะเดินมาถึงแคปซูลพยาบาลหรือกล่องสีเงิน ใบหน้าของเขากระตุกตกใจเล็กน้อย เปลี่ยนคำสั่งทันควัน “อลิซเปลี่ยนระบบรักษาเป็นระบบที่ 22 พอ”

ครันกล่าวเสร็จก็รีบเข้าไปนอนในแคปซูลพยาบาล

ภายในแคปซูลไม่มีอะไรบรรจุเอาไว้ มีเพียงพื้นกล่องที่อบอุ่นทำให้เมรัลที่นอนลงไปไม่รู้สึกละอายกาย แต่เมื่อฝาครอบแคปซูลปิดลง แคปซูลพยาบาล

ก็เริ่มเลื่อนเข้าไปภายในกำแพงจนมืด แล้วมีกำแพงอีกหนึ่งชั้นที่เลื่อนลงมาปิดจนเหมือนกับว่าห้องนี้เป็นเพียงห้องว่างไร้ผู้คนอยู่อาศัย

หลังจากนั้นแสงสว่างภายในห้องชั้นสองก็ดับวูบในพริบตา

เมธัสที่นอนอยู่ภายในแคปซูลเริ่มคิดในใจ ‘เตี้ยงไฟฟาร์รุ่นนี้มีระบบเร่งคลื่นสมอง เราทราบดีอยู่ แต่ถ้าจำไม่ผิดเราเองก็ไม่ได้สั่งการใช้เครื่องเร่ง แล้วทำไมระบบมันถึงใช้เองได้ละ...’

ในขณะที่เขากำลังนึกคิดอยู่นั้น ภายในแคปซูลก็ปรากฏช่องสี่เหลี่ยมขนาดเล็กเปิดขึ้นมารอบด้าน แล้วปล่อยน้ำเข้ามาเติมแคปซูลจนเต็ม แต่ชายหนุ่มกลับไม่รู้สึกรู้สีกตกใจกลัวว่าจะต้องจมน้ำตาย

เมธัสเห็นน้ำใกล้จะปิดปากก็ฉุกคิดได้ถึงบางสิ่ง “อลิส ช่วงที่ผมหลับอยู่ให้เตรียมระบบฝึกที่หนึ่งถึงสิบห้าให้ผมใช้เมื่อตื่นด้วยนะ”

“รับทราบค่ะ จะเริ่มระบบรักษาที่ 22 เวลาในการรักษาอาการบาดเจ็บจากการใช้เครื่องเร่งคลื่นสมองเกินกำหนดจากที่ประมวลผลจะใช้เวลาทั้งหมดยี่สิบเจ็ดนาทีค่ะ”

ชายหนุ่มหลับตาพริ้ม “นึกไม่ถึงว่าจะต้องมาใช้แคปซูลรักษาด้วยเหตุการณ์แบบนี้ สงสัยเราจะประมาทเกินไปอีกแล้ว ดันลืมเรื่องพื้นฐานการตรวจสอบระบบด้วยตนเอง... เอาเถอะถือว่าได้กลับสนธิทียี่สิบเจ็ดนาทีก็แล้วกัน”

เขาเป็นสายลับของรัฐบาลจึงต้องมีการเตรียมพร้อมเสมอ อย่างเช่นในห้องสองก็เป็นที่พักภายในอาคารชั้นบนจากห้องที่เขาอาศัย ซึ่งทางหน่วยงานของเขาได้ซื้อและดัดแปลงเตรียมเอาไว้ให้เหล่าสมาชิกในหน่วยงานใช้พักผ่อนหรือหลบซ่อนตัวฉุกเฉินหลังจากที่ปฏิบัติงาน ดังนั้นในห้องนี้จึงมีอุปกรณ์รักษาพยาบาลและอื่นๆ เอาไว้ใช้ในกรณีวิกฤติ และใช้ติดต่อทำงานทั่วไป...

ในตอนนี้น้ำได้ไหลท่วมร่างกายของชายหนุ่ม แต่เขายังคงสามารถหายใจและดื่มน้ำทั้งหมดเข้าไปโดยไม่ต้องสนใจว่าจะสำลักน้ำ เพราะภายในน้ำเหล่านี้มีหุ่นยนต์ขนาดเล็กหรือนาโนแมชีนที่มีความสามารถในการรักษาซ่อมแซมเซลล์ภายในร่างกายที่เสียหายจากการบาดเจ็บทางกายภาพ และภายในน้ำยังมี

สารเหลวที่ใช้แทนออกซิเจน

ก่อนที่เขาจะหลับฝันถึงเรื่องหนึ่ง ‘ภายในเกมจะเป็นยังไงบ้างน่า หวังว่ากลับไปคงไม่มีเรื่องวุ่นวายเกิดขึ้นให้ต้องแก้ไขอีกหรอกนะ เฮ้อ...’

ด้วยฤทธิ์ของสารเหลวทำให้สติสัมปชัญญะของเขาเริ่มหายไปแล้วเริ่มหลับไหล ปล่อยให้นาโนแมชีนพยายามทำการซ่อมแซมเซลล์สมองที่บาดเจ็บจากการใช้เครื่องเร่งคลื่นสมองนานเกินกำหนด

ภายในเกม RWO

ณ ทวีปที่สอง อาณาจักรรัตติกาล

ในห้องบัลลังก์ของปราสาทจันทราโลหิต ที่บัลลังก์ทองคำ ราชาแวมไพร์นั่งนิ่งเฝ้าติดตามแผนการศึกษาครั้งต่อไปที่จะเกิดขึ้นในเร็ววันนี้

ผลจากศึกที่เข้าปะทะช่วงชิงดินแดนทำให้อาณาจักรรัตติกาลขยายพื้นที่ได้มากกว่าที่คาดการณ์เอาไว้ แต่เมืองที่ยึดมาได้นั้นล้วนต้องการเวลาซ่อมแซมความเสียหายที่เกิดจากศึกสงครามอันรุนแรงอย่างน้อยก็ช่วงระยะเวลาหนึ่ง จึงทำให้การเคลื่อนกำลังพลต้องหยุดชะงักไปด้วย การที่เขาต้องใช้สมาธิไตร่ตรองแผนการอย่างต่อเนื่องจึงสั่งห้ามไม่ให้ใครเข้ามายังห้องบัลลังก์

ทว่าจู่ๆ เขาก็รู้สึกได้ถึงจิตบางเบาที่อยู่หน้าประตูห้องบัลลังก์ จึงแยมยิ้มพลางพูดอย่างอ่อนโยน “เดียนา ลูกเข้ามาสิ พ่อว่างอยู่นะ”

บานประตูใหญ่โตเปิดออก มีสาวน้อยคนหนึ่งกับหญิงสาวในชุดหญิงรับใช้เดินเข้ามาหาราชาแวมไพร์อย่างนิงเฝ้า

เดียนาลอยตัวมาอยู่เบื้องหน้าราชาแวมไพร์ พูดด้วยความเสียใจ “ขอโทษนะคะท่านพ่อ แต่ลูกมีปัญหาที่แก้ไม่ได้จริงๆ ค่ะ”

“ไม่เป็นไรหรอกลูกพ่อ พ่อกำลังนั่งพัก อยากรุญกับเจ้าอยู่พอดี... มานั่งบนตักของพ่อสิ”

เด็กสาวส่งยิ้มหวาน พร้อมลอยตัวไปนั่งบนตักของบิดาอย่างรวดเร็ว เธอยอมทราบดีว่าบิดาของเธอไม่เคยมีคำว่าพักในช่วงเวลาสงครามสักชั่วครู่ หากเพียงแต่ต้องการดูแลเธอจึงพูดเยี่ยงนี้ ถ้าเป็นไปได้ เธอเองก็ไม่อยากสร้างความ

ลำบากหรือรบกวนบิดาที่แสนใจดีของเธออย่างเด็ดขาด

ราชาแวมไพร์ลูบศีรษะของลูกสาวที่น่ารักอย่างเปี่ยมสุข “ลูกมีปัญหอะไรลองบอกพ่อดู เพื่อพ่อจะช่วยแก้ไขให้ลูกได้”

เดียนาทราบดีว่าการที่เธอมารบกวนเวลาของราชาแวมไพร์นับว่าเป็นเรื่องที่มีควรกระทำ จึงรีบเล่าเรื่องราวของเธอในบัดดล “ลูกคิดจะไปเยี่ยมท่านพี่ แต่พ่อบอกเดินทางไปถึงกลับโดนพลังบางอย่างส่งตัวลูกกลับมายังปราสาททุกครั้งเลยคะ ท่านพ่อ แล้วลูกก็คิดจะไปรับเสื้อผ้าที่สั่งตัดเอาไว้ที่เมืองมนุษย์ด้วย แต่เพราะการโดนส่งกลับจึงไม่สามารถเดินทางไปรับเสื้อผ้าชุดนั้นได้นะคะ... ท่านพ่อคะ มนุษย์หญิงที่ซื้อดาเรนต์ตัดเสื้อผ้าได้สวยและแปลกดี ลูกชอบมากเลยคะ”

ราชาแวมไพร์ลอบขมวดคิ้ว นึกในใจถึงปัญหาดังกล่าวของลูกสาวที่น่ารักของเขอย่างจริงจัง โดนใครบางคนใช้เวทสะทอนส่งกลับยังนี้รึ ถ้าเป็นเช่นนั้น คนกลุ่มนั้นจะต้องมีพลังเวทแสงอยู่ระดับสูงเลยทีเดียว แต่เรื่องคุยกับลูกแคร์ไม่ยาก เราสามารถใช้กระจกติดต่อผ่านท่านออลิเซียได้... ส่วนเรื่องเสื้อผ้าแค่เปิดประตูช่องมิติเอาไว้ก็สามารถรับของที่ต้องการได้ อืม...

เขานึกตรึกตรองอย่างรอบคอบแล้วจึงยิ้มตอบ “เรื่องทั้งหมดพ่อมีวิธีแก้ไขแล้ว เดี่ยวพ่อจะจัดการให้แกเอง”

เดียนาเฝ้ากอดบิดาของเธอพร้อมหอมแก้มเบาๆ ซึ่งราชาแวมไพร์ก็รู้สึกพึงพอใจที่ลูกสาวของเขาน่ารักเช่นนี้ ทำให้อดคิดถึงลูกสาวคนโตที่เมื่อก่อนก็อ่อนโยนน่ารักไม่แพ้ลูกสาวคนเล็กไม่ได้ แต่พอโตขึ้นกลับชอบเอาแต่ใจตนเอง จนบัดนี้หนีไปอยู่ร่วมกับพวกมนุษย์...

ณ เมืองเริ่มต้น

เวลายามบ่าย แสงแดดอันร้อนระอุได้สาดส่องลงยังเมืองแห่งนี้

ด้วยผลจากการกวาดล้างกลุ่มโจรอย่างต่อเนื่องทำให้เมืองเริ่มต้นโซน 13 กลายเป็นเมืองที่แสนจะสงบสุข ผู้เล่นส่วนใหญ่สามารถเล่นเกมได้อย่างสบายใจ โดยการนำของกิลด์โลหิตคุณธรรมที่เป็นเสมือนหัวหอกคอยดูแลรักษาความสงบเรียบร้อยภายในเมืองแห่งนี้ไปโดยปริยาย ซึ่งมันส่งผลให้ผู้คนที่อยู่ในโซน 13

ทำการติดต่อไปหาคนรู้จักที่ยังคงอยู่เมืองเริ่มต้นโซนอื่นๆ ให้ย้ายมาเก็บระดับ
สะสมเงินทองในโซนนี้

ณ ร้านเย็บเสื้อคุณยายแอนนา

วันนี้ก็ยังเป็นวันที่มีเหล่าสาวงามมานั่งเล่นเย็บเสื้อผ้าด้วยกันเฉกเช่น
ทุกวัน

เนื่องจากพวกเธอล้วนไม่มีงานทำ และอยู่ที่บ้านก็ว่างจนน่าเบื่อหน่าย
จึงมาช่วยเหลืองานในร้านของคารเน ซึ่งนับว่าเป็นโชคดียิ่งของคารเนที่มีพวก
แคโรโลมาช่วยงาน เพราะลูกค้าที่เพิ่งจะย้ายโซนมานั้น ได้เริ่มมาซื้อเสื้อผ้าหรือ
สิ่งตัดชุดใหม่จำนวนมาก ทำให้สองยายหลานมีงานล้นมือ

บนชั้นสองในห้องนอนรับแขก หญิงสาวผมดำยาวสลวยกำลังจ้องมอง
กระจกถือที่ใช้ติดต่อกับราชาแวมไพร์

เสียงในกระจกดังขึ้นว่า “เป็นไปอย่างที่ข้ากล่าว ท่านอลิเซียคิดเห็นตรงกับ
ข้ามั๊ย”

อลิเซียพริ้มตาหลับนึกไตร่ตรองชั่วคราว เมื่อดวงตาที่งามแวววับเปิดขึ้น
ริมฝีปากบางก็เอื้อนเอ่ยด้วยเสียงที่แผ่วเบา “ตามพระประสงค์ของฝ่าบาทเพคะ
แผนการศึกษาและอุปการะทั้งหมดล้วนเหมาะสมยิ่ง คึกในครั้งต่อไปฝ่าบาทจะได้รับ
ชัยชนะเฉกเช่นทุกครั้ง แต่หลังจากนี้อีกไม่นาน พวกมนุษย์จะต้องหาหนทาง
รับมือผีดิบประเบิดได้เป็นแน่ ดังนั้นฝ่าบาทโปรดจงฉวยโอกาสนี้ซึ่งช่วยตาม
พระประสงค์เถิด”

ราชาแวมไพร์ในกระจกผงกศีรษะเห็นด้วยกับความเห็นของแม่ผดสาว
“ถ้าเช่นนั้นโปรดสั่งให้มนุษย์หญิงที่ซื้อคารเนไปยืมหรือที่จุดนัดพบเพื่อส่งเสื้อผ้า
ด้วยนะท่านอลิเซีย เดียนอยากลองใส่เสื้อผ้าใหม่ ถ้าจะให้ดีให้ลูกแคร์มาด้วย
ก็จะดียิ่ง เพราะเดียนอยากคุยกับเธอด้วยเช่นกัน แฮ็...”

ราชาเซ่นเซามีเรื่องมากมายที่สามารถกระทำได้สำเร็จดังใจหมาย เว้นแต่
เรื่องครอบครัวที่เขาไม่อาจจะควบคุมให้ได้ดังใจปรารถนา เมื่อเขาถูกคิดก็อด
ทอดถอนหายใจไม่ได้

อลิเซียได้แต่ลอบถอนหายใจตามไปด้วยเช่นกัน เพราะเรื่องนี้เธอเองก็ยาก

ที่จะหาทางช่วยเหลือ จึงกล่าวลาอีกฝ่ายแล้วกลับลงไปยังชั้นล่างที่บัดนี้ไม่มีลูกค้า มีเพียงงานกองโตที่ทุกคนต่างช่วยกันทำอย่างหน้ามืดตามัว ไม่ว่าจะเป็นคาเรน แครโรว์และแฟร็กก็ล้วนมีท่าทางที่ดูอ่อนเพลีย เว้นเพียงหญิงชราที่ยังคงยิ้มพลางเย็บผ้าไปพลางอย่างเพลิดเพลิน เหมือนกำลังทำงานจิตาประจำวัน ซึ่งถ้าเทียบ กับคนอื่นแล้ว กองเสื้อผ้าที่เย็บเสร็จของหญิงชรายังมีมากกว่าของสาวน้อย คนอื่นที่ทำรวมกันเสียอีก

ส่วนที่เหลือล้วนยังอยู่ที่บ้านของเมธัส โดยมีเธเรซ่ากับเซบาสเตียนกำลังจัดการวางสิ่งของต่างๆ ที่มีการซื้อเพิ่มเติมเข้าตกแต่งภายในกับรอบบริเวณตัวบ้าน ส่วนสองวิญญาณพิทักษ์ รูบี้และจูนกำลังสนุกสนานกับการท่องเที่ยวในป่าใหญ่ซึ่งมีบึงน้ำใสอยู่ใจกลางอย่างรื่นเริง

แครโรว์ที่เห็นอลิเซียเดินลงมาก็เอ่ย “อลิซ มีงานใหม่เพิ่มขึ้นอีกเยอะเลย มาช่วยกันหน่อยสิคะ”

แม่ดสาวเผยยิ้มเล็กน้อย “ได้สิ แต่อลิซมีเรื่องที่ต้องบอกกับคาเรน เล็กน้อยก่อนนะ”

คาเรนที่ได้ยินว่ามีเรื่องเกี่ยวข้องกับตนเองจึงยกหน้าขึ้นมามองแม่ดสาวทันที

อลิเซียจึงเริ่มเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับเดียนารวมไปถึงนัดหมายส่งเสื้อผ้าให้แก่เดียนาที่นอกเมืองทางทิศตะวันตก

คาเรนผงกศีรษะพร้อมตอบ “เรื่องเสื้อผ้าของเดียนา คาเรนตัดเสร็จเรียบร้อยแล้วค่ะ ถ้าอย่างนั้นไว้ปีตร้านค่อยไปส่งของกันนะคะอลิซ”

แม่ดสาวไปนั่งที่โต๊ะเย็บเสื้อผ้าตัวหนึ่งส่งยิ้มรับเล็กน้อยแล้วเริ่มตัดเย็บเสื้อที่ยังคงวางค้างเอาไว้ต่อไป

เมื่อพระอาทิตย์ใกล้ลับขอบฟ้า เหล่าผู้เล่นที่เดินทางอยู่ข้างนอก ได้กลับเข้ามาในเมือง บ้างก็เริ่มตั้งร้านค้าแผงลอย บ้างก็ชักชวนพวกพ้องดื่มกินกันอย่างสนุกสนาน และบางคนไปรับสินค้าที่สั่งเอาไว้ตามร้านขายของทั่วทั้งเมืองเริ่มต้น

ร้านเย็บเสื้อของคุณยายแอนน่านับว่าเหนื่อยยากพอสมควร เพราะกลุ่มคนส่วนใหญ่ที่ย้ายมานั้น ได้เข้าไปอยู่ในกิลด์โลหิตคุณธรรมกันเกือบทั้งหมด ด้วยความอยากช่วยในกิจการของคาเรน ที่เป็นเพื่อนร่วมกลุ่มของอาจารย์ เฟลัน จึงแนะนำให้สมาชิกใหม่และเก่าไปใช้บริการร้านเย็บเสื้อของคุณยายแอนนา

แน่นอนว่า เฟลันทราบดีถึงคุณภาพของเสื้อผ้าที่คุณยายแอนนาและคาเรน ผลิตออกมา เธอจึงแนะนำได้อย่างไม่ต้องกังวลใจว่าจะเกิดปัญหาในเรื่องแนะนำร้านของคนรู้จัก...

ภายในร้านมีกลุ่มหญิงสาววัยรุ่นหลายสิบคนที่ต่างยิ้มร่าเรีงกับความสวยงามของเสื้อผ้าใหม่ที่พวกเธอเพิ่งจะลองสวมใส่ ส่วนชายหนุ่มกลุ่มหนึ่งก็กำลังผินยิ้มหลังจากทราบถึงเงินที่ต้องเสียไปให้แก่สาว ๆ ของพวกเขา กระนั้นพอเห็นรอยยิ้มแสนหวานของพวกเธอที่ส่งมาให้พวกเขาก็ได้แต่กัดฟันขำระเงิน พลางลอบภาวนา หวังว่าพรุ่งนี้พวกเขาจะสามารถล่าสัตว์อสูรได้สักคนละหลายร้อยตัวถึงพันตัว ไม่เช่นนั้น เมื่อเหล่าแฟนของพวกเขามาตัดเสื้อผ้าชุดใหม่อีกสักครึ่งสองครึ่งอาจมีการกั๊นยืมเงินเพื่อนสนิทที่ยังโสด...

หลังจากกลุ่มผู้เล่นชุดสุดท้ายทยอยมารับเสื้อและลองสวมใส่ลากจากไปจนหมดสิ้น พวกคาเรนจึงได้นั่งพัก ส่วนเฟริก้าไปช่วยส่งของให้แก่ลูกค้าที่อาคารรับฝากสิ่งของ เพราะบางคนสั่งสินค้าเอาไว้ แต่มีธุระต้องออกจากเกมไปก่อน หรือบางคนก็ไม่ว่างเข้ามารับสิ่งของตามเวลาเปิดปิดของร้านเย็บเสื้อนั่นเอง

อลิเซียช่วยแขวนป้ายปิดร้านไว้ที่ประตูแทนคาเรนที่กำลังนั่งดื่มน้ำผลไม้หวานน่า ใบน้ำเริ่มเบิกบานทีละนิด หลังจากจบมหกรรมตัดและขายเสื้อผ้าชุดใหม่ครั้งใหญ่ไปอีกหนึ่งวัน

หญิงชราเดินออกมาจากหลังครัว บอกกับทุกคน “มือเย็นเตรียมเสร็จแล้วจ๊ะ”

เหล่าหญิงสาวทั้งหมดจึงเดินเข้าห้องครัวเพื่อรับประทานอาหารมือเย็นที่แสนอร่อยของชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งเขาได้ทำเผื่อเอาไว้ให้พวกเธอรับประทานได้นานถึงสองหรือสามเดือน เพียงแต่มีความหลากหลายน้อยกว่าปกติที่เขากำประจำ

หลังรับประทานอาหารกันเสร็จอลิเซียมองไปยังคาเรนที่กำลังนั่งคุยเล่นกับแคโรไลและแฟร็ก้าพร้อมเอ่ยอย่างกังวล “คาเรนนี่ก็จนจะถึงเวลานัดส่งสินค้าแล้วนะคะ”

คาเรนดูนาฬิกาข้อมือของตนเองแล้วก็ต้องตกใจ จึงรีบลุกขึ้น “ลืมไปเลยนั้นขอเวลาไปหยิบของสักครู่ละ”

พอเธอก้าวเสร็จก็รีบวิ่งไปยังห้องเก็บสินค้าที่แยกเก็บสินค้าที่รอส่งให้แก่ลูกค้า ซึ่งกล่องเสื้อผ้าของเดียนาบรรจุเสื้อผ้าของเธอ รวมทั้งเสื้อผ้าชุดใหม่ของหญิงรับใช้มีด้าที่ตอนนั้นโดนคาเรนบังคับให้ตัดไปด้วย

อลิเซียหันไปชักชวนแคโรไล “แล้วแคร์จะไปด้วยกันมั๊ยคะ เดียนาคงอยากพบเจอพี่สาวของเธอบ้างนะ”

แคโรไลนึกถึงใบหน้าของน้องสาวที่น่ารักและแสนซนของเธอจึงตอบ “ก็ดีนะ ถ้าอย่างนั้นฝากแฟร็ก้ากลับไปบอกเธอว่าคืนนี้พวกแคร์จะนอนค้างที่บ้านของคาเรนนะ”

แฟร็ก้าที่ไม่อยากจะไปนอกเมืองหลังจากลุยงานมาทั้งวันจึงรีบพยักหน้าจากนั้นก็หันไปลาหญิงชราที่นั่งดื่มชาพร้อมกลิ่นชากระอยู่อย่างสบายใจ ซึ่งคุณยายแอนนาเพียงส่งยิ้มพร้อมผงกศีรษะเล็กน้อยแทนวจา

แฟร็ก้าเดินไปบอกลาคาเรนในห้องเก็บสินค้า แล้วจึงเดินออกจากบ้านหายตัวกลับไปยังบ้านของเมธัส

สำหรับผู้เล่นที่ได้รับอนุญาตให้เข้าออกบ้านของผู้เล่นคนอื่น เพียงแค่ใช้คำสั่งเยี่ยมบ้านเพื่อนในนาฬิกา และยืนอยู่ในอาณาเขตเมืองของผู้เล่นด้วยกันก็สามารถไปยังบ้านของเพื่อนที่อยู่ร่วมกันได้ในทันที ส่วนสัตว์อสูรต้องมีผู้เล่นที่มีสิทธิ์เข้าออกบ้านหลังนั้น หรือสัตว์อสูรที่ได้รับสิทธิพิเศษพาเข้าออกเท่านั้นถึงจะเข้าออกบ้านพักของผู้เล่นได้

ที่ทุ่งราบนอกเมืองตะวันตก ลมเย็นเฉียบของค่ำคืนเริ่มพัดแรงขึ้น มีหญิงสาวสามคนกำลังยืนนั่งเฝ้ายาม ซึ่งหนึ่งในสามมีเรือนผมสีดำยาวสลวย ในมือของเธอมีกะจกถืออยู่บานหนึ่ง พอเธอเก็บกระจกเข้ากระเป๋าคาดเอวไปน้อยก็

หันมาบอกกับเพื่อนร่วมกลุ่ม “อีกสักครู่ประมุขิตีก็จะเปิดออก คาเรนเตรียมกระเป๋านี้ใส่กล่องเสื้อขององค์หญิงเดียนากับมีดเอาไว้ด้วยนะคะ”

คาเรนรีบปลดกระเป๋านี้ที่สะพายหลังเอาไว้ออกมา เพราะเธอย่อมทราบถึงสาเหตุที่เดียนาโดนส่งกลับไปยังทวีปที่สองทุกครั้งที่ยพยายามมายังเมืองเริ่มต้น ดังนั้นเธอจะมีเวลาไม่ถึงสิบวินาที ที่จะส่งกระเป๋านี้ไปนี้ให้แก่เดียนา

ในขณะที่เธอเพิ่งจะถือกระเป๋านี้ไว้ในมือซ้าย ตรงพื้นที่โล่งห่างไปจากด้านหน้าของสามสาวเกือบ 5 เมตร ได้ปรากฏช่องวงกลมสีดำขนาดใหญ่ขึ้นอย่างฉับพลัน

อลิเซียอธิบาย “นั่นคือประมุขิตีค่ะ สงสัยฝ่าบาทจะช่วยท่านเดียนารายเวทเปิด ประตูถึงได้ใหญ่โตถึงเพียงนี้”

แคโรไลที่เคยใช้และพบเห็นจนเคยชินจึงไม่ตกใจอะไร แต่คาเรนที่เพิ่งจะเคยเห็นเป็นครั้งแรกรู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อย

ที่ช่องประมุขิตีปรากฏขาท้ายยาวเหยียดในทางเกวียนสีดำก้าวออกมา เมื่อแคโรไลเห็นก็รู้สึกตกใจ เพราะเธอจดจำพลังแห่งความมืดที่รุนแรงนี้ได้ดี และยังได้เห็นใบหน้าเจ้าของขาท้ายยาวเหยียดก็ต้องอุทานเบาๆ เพราะผู้ที่มาไม่ใช่น้องสาวที่น่ารักของตน แต่เป็นบิดาที่น่าสะพรึงกลัว

ชายผู้นี้มีใบหน้าหล่อเหลาดุจเทพบุตร เรือนผมสีทองรวบเก็บไว้ด้านหลัง เสื้อสูทสีดำที่สวมใส่แสดงให้เห็นถึงรูปลักษณ์ที่สูงส่งเปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ของชายชาติตรี ดวงตาสีฟ้าที่เต็มไปด้วยพลังสามารถจดจิตใจของอิสตรีได้ทุกวัย เขาคือราชาแวมไพร์อาเบล

คาเรนได้เห็นแล้วก็อดตื่นตระหนกไม่ได้ เพราะใบหน้าและร่างกายของผู้ที่เดินผ่านประมุขิตีมานั้น ในวงการนายแบบระดับโลกยังไม่มีถึงสิบคน จึงเปลืองถามอย่างเลื่อนลอย “เขาคือใครกัน”

เธอลืมนึกถึงเรื่องต้องส่งกระเป๋านี้ในมือภายในสิบวินาที ไม่เช่นนั้นผู้ที่มารับสินค้าอาจต้องโดนทางระบบส่งกลับไปยังทวีปหลัก

อลิเซียที่เห็นท่าทางของคาเรนและแคโรไลก็อดยิ้มเล็กน้อยไม่ได้ แต่ตัวเธอเองก็รู้สึกแปลกใจเช่นกันว่าทำไมราชาแวมไพร์ถึงได้เดินทางมาด้วยตนเอง

แบบนี้

ราชาแวมไพร์เดินเข้าไปหาอลิเซียเผยอยิ้มพลางเอ่ย “ท่านอลิเซียมีต้องแปลกใจ ที่ข้ามาเองนั้นเพราะข้าเชื่อมั่นว่าด้วยพลังเวทของข้า จะต้องไม่มีมนุษย์คนไหนที่จะส่งข้ากลับไปยังทวีปที่สองได้อย่างเด็ดขาด”

เขากล่าวด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความมั่นใจในพลังของตนเอง ทำเอาอลิเซียต้องแยมยิ้มให้แก่ท่าทางของอีกฝ่าย แต่คาเรนกลับทราบดีว่า ถ้าเธอไม่รีบส่งของให้แก่อีกฝ่าย ต่อให้ชายคนนี้มีระดับมากกว่านี้อีกร้อยเท่าก็ต้องโดนส่งกลับด้วยคำสั่งพิเศษของผู้ดูแลเกมอย่างแน่นอน จึงคิดที่จะส่งกระเป๋าเป้ให้แก่ราชาแวมไพร์ แต่กลับกลายเป็นว่า

เมื่อราชาแวมไพร์พบคาเรนก็รีบเดินเข้ามาโกล้อมจับมือของเธอที่ถือกระเป๋าเป้ พูดอย่างเป็นกันเอง “ข้าขอขอบใจเจ้ามากที่ช่วยดูแลลูกสาวทั้งสองของข้าที่เดินทางมารบกวนเจ้า”

เขาทราบเรื่องราวของคาเรนจากอลิเซีย ไม่ว่าจะคอยเป็นเพื่อนสนิทที่หึงเหียวเล่นและคอยดูแลแคลโรไล รวมไปถึงเป็นช่างเย็บเสื้อผ้าที่ตัดเสื้อผ้าและเป็นเพื่อนเล่นให้แก่เด็กนาลูกสาวคนเล็กที่น่ารักของเขา มันทำให้เขารู้สึกขอบคุณคาเรนจากใจจริง

คาเรนที่โดนอีกฝ่ายจับมือก็ตกใจในบัดดล “ไม่ได้นะคะ ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวฉันโดนส่งไปยัง...”

พูดยังไม่ทันจะจบ ร่างกายของทั้งสองก็อันตรธานหายไป โดยในคราวนี้ทั้งแคลโรไลและอลิเซียเองต่างตกใจจนอุทานออกมาดังลั่น

ก่อนที่จะทั้งคู่จะหายไป ณ ห้องผู้ดูแลของเมืองเริ่มต้น

ลูทที่กำลังดูหน้าจอสั่งเหตุการณ์ผู้เล่นที่กำลังทำภารกิจและต่อสู้กับสัตว์อสูรระดับราชาอยู่ต้องตกใจเมื่อมีหน้าจอสัญญาณเตือนว่า มีสัตว์อสูรมาจากทวีปหลัก เขาสำเหนียวอย่างเบื่อน่าย เพราะนี่มันเกือบครั้งที่สิบห้าหรือสิบหกที่เขาต้องส่งเด็กสาวแวมไพร์กับแวมไพร์สาวที่ชอบวาร์ปเข้ามายังเกาะเริ่มต้น

ชายหนุ่มที่นั่งดูแลอยู่เพียงลำพัง เอ่ยอย่างหัวเสีย “เฮ้อ ไม่รู้จักจำจริงๆ

คราวนี้ใช้ตัวเดิมอีกมัยน้ำ ถ้าใช้คงต้องส่งข้อมูลนี้ไปยังพวกผู้ดูแลที่ทวีปที่สอง
 หน้อยแล้ว...”

เขาที่กำลังตรวจสอบรายละเอียดของผู้บุกรุกเจียบลง เพราะบนหน้าจอ
 บอกว่าผู้ที่มาในคราวนี้คือ แวมไพร์ระดับราชา และยังเป็นราชาแวมไพร์อาเบลที่
 ปกครองอาณาจักรรัตติกาล หนึ่งในสามอาณาจักรสัตว์อสูรที่เป็นศัตรูของมนุษย์
 ทำให้เขาคิดคำสั่งส่งกลับทันทีโดยไม่สนใจว่าอีกฝ่ายกำลังจะทำอะไร

ลูทเห็นว่ามิผู้เล่นหญิงคนหนึ่งโดนส่งกลับไปด้วยต้องร้องลั่น
 “เวรแล้ว... เอาเหอะ ถ้าติดต่อกับพวกสัตว์อสูรคงเป็นพวกเดียวกันละมั้ง สงสัย
 จะเป็นพวกผู้เล่นที่ทำสัญญาทำงานกับพวกสัตว์อสูรสินะ ฆนากระดับราชา
 สัตว์อสูรมารับเองแบบนี้คงใหญ่โตไม่เบาเลยทีเดียว”

เขาที่เห็นคาเรนถือกระบี่และพูดคุยกับราชาแวมไพร์จึงตัดสินใจว่า
 เธอน่าจะเป็นพวกเดียวกับราชาแวมไพร์ เพื่อที่ตนเองจะได้ไม่ต้องรับผิดชอบ
 ข้อหากลั่นแก๊งผู้เล่น ทำให้ผู้เล่นเสียสิทธิ์อย่างไม่เป็นธรรมในขณะที่เล่นเกมอยู่

ลูทหันมองรอบข้างแล้วถอนหายใจเฮือกยาว ‘โชคคินะที่อยู่คนเดียว
 คนอื่นไปพักผ่อนหมดหลังจากเจองานหนักเรื่องพื้นที่แดนใต้ แต่ยังวางใจไม่ได้
 ต้องใส่ข้อมูลยืนยันการเดินทางอย่างถูกต้อง แล้วเบ๊ยไปว่าเป็นความผิดพลาด
 ของระบบ อืม...รอดตัวไปละ เฮ้อ...’

ณ ปราสาทจันทราโลหิต ที่สวนด้านหลังของปราสาท ปรากฏร่างของ
 ราชาแวมไพร์ที่กำลังจับมือของคาเรนเอาไว้

เมื่อราชาแวมไพร์พบว่าตนเองโดนส่งกลับมายู่ที่สวนในปราสาทของตน
 นัยน์ตาของเขาก็ทอแววตื่นตระหนก สำหรับเขาที่มั่นใจว่า ด้วยพลังเวทที่เขา
 ต่อให้อีกฝ่ายคิดร้ายเวทส่งเขากลับมายังปราสาท เขาก็น่าจะจับเค้าพลังเวทของ
 อีกฝ่ายได้บ้างไม่มากก็น้อย แต่นี่กลับแทบไม่รู้สึถึงพลังเวทที่อีกฝ่ายร้ายเลย
 ทำให้ความมั่นใจของเขาต้องพังทลายลง

คาเรนที่มองดูรอบบริเวณก็พบว่าเธออยู่ในสวนแห่งหนึ่ง ซึ่งที่ด้านขวา
 ของเธอมีปราสาทหลังใหญ่สีดำทะมึน บรรยากาศรอบด้านทำให้เธอรู้สึก

หวาดผวากันแทบจะกลัวอะไรไม่ออก

อาเบลปล่อยมือจากเด็กสาวเบื้องหน้า เอ่ยอย่างเสียใจ “ข้าต้องขอโทษเจ้าด้วยที่พาเจ้ามายังอาณาจักรของข้า ไว้ข้าจะส่งเจ้ากลับไปยังสถานที่เมื่อสักครู่นี้แล้วกัน แต่ก่อนอื่นเจ้าตามข้ามาก่อน ลูกสาวของข้ากำลังรอเสื้อผ้าที่เจ้านำมาอยู่”

พอเขากล่าวเสร็จก็หันตัวเพื่อเดินเข้าไปยังปราสาท โดยไม่สนใจว่าคาเรนจะตอบรับหรือไม่ ซึ่งเธอที่โดนพามายังทวีปที่สองก็ทราบดีแฉะใจแล้วว่า ในตอนนี้เธอไม่มีโอกาสกลับไปยังเมืองเริ่มต้นอีกแล้ว เว้นแต่จะไปสมัครเป็น NPC เท่านั้น จึงรีบเดินตามราชาเวมไฟร์ไปอย่างกระชั้นชิด เพราะเธอรู้สึกได้ถึงสายตาของสัตว์อสูรระดับสูงที่จับจ้องเธออยู่รอบบริเวณ ทว่าเธอกลับไม่ทราบถึงตัวตนของพวกเขาแม้แต่น้อย

‘เมธัสนะเมธัส ทำไมตอนแบบนี้ถึงไม่อยู่ด้วยกันนะ... แล้วทำไมเราต้องอยากให้ท่านมาอยู่ด้วยล่ะเนี่ย’ ในใจที่เพื่อถึงใครบางคนก็อดขวยเขินไม่ได้ แล้วจึงเริ่มตระหนักได้ว่าตั้งแต่คบหากับอีกฝ่าย ชีวิตที่แสนสงบสุขของเธอก็เริ่มเปลี่ยนเรื่อย ๆ

อีกด้านหนึ่ง

ที่นอกเมืองของเมืองเริ่มต้น

อลิเซียมองไปรอบด้านแต่ก็ยังไม่สามารถจับเค้าพลังเวทของศัตรูได้ บ่นพึมพำกับตนเอง “ใครกันนะที่สามารถใช้เวทโดยที่เราเองก็ตรวจจับพลังเวทไม่ได้... เหนือฟ้ายังมีฟ้าจริงๆ”

แคโรไลน่าส่ายหน้าพลาฟพูดเสริม “แคร์เองก็ไม่อยากเชื่อว่าจะมีมนุษย์หรือสัตว์อสูรตนใดในสถานที่แห่งนี้ ที่สามารถใช้พลังเวทกับท่านพ่อได้อย่างง่ายดายเพียงนี้”

เธอหันไปมองรอบด้านเที่ยวหนึ่งก็พูดต่อ “อลิซคะ รีบติดต่อกับท่านพ่อสิคะ รีบบอกให้ท่านส่งคาเรนกลับมาเถอะ ป่านนี้ไม่รู้ว่าจะเจออะไรบ้างแล้ว”

แม่มดสาวหันไปมองแคโรไลด้วยแวตาสเปกใจ เธอทราบดีว่าอีกฝ่ายคือ เจ้าหญิงแวมไพร์ที่โง่เขลาจนเกินไปในเรื่องไร้น้ำใจและโหดเหี้ยมอำมหิต แม้แต่ในบรรดาแวมไพร์ที่เป็นเชื้อพระวงศ์ด้วยกันยังหวาดกลัวจนไม่กล้าที่จะหาเรื่องเธอ ทว่าบัดนี้เธอกลับใช้น้ำเสียงและแวตาทที่บ่งบอกถึงความรู้สึกห่วงใยที่น้อยครั้งจะปรากฏให้แก่คาเรน มันเป็นการแสดงให้เห็นว่าแคโรไลมีจิตผูกพันกับคาเรน มากกว่าสัตว์อสูรที่เธอเคยสนิทชิดเชื้อด้วยกันมา

อลิเซียตอบ “ไม่ต้องหรอกแคร์ ฝ่าบาทต้องดูแลคาเรนเสมือนแขกผู้ทรงเกียรติแน่นอนค่ะ”

แคโรไลนึกไตร่ตรองแล้วจึงฟังกิติระยอมรับในความคิดนี้ เพราะถ้าเดียนขึ้นขอบในเสื้อผ้าชุดใหม่ละก็ เธอจะต้องดูแลคาเรนเป็นการส่วนตัว ซึ่งนั่นจะส่งผลให้คาเรนปลอดภัยเป็นการชั่วคราว

แม่มดสาวหยิบกระจกถือออกจากกระเป๋าคาดเอวอีกครั้งและติดต่อนหาราชินีแวมไพร์ทันที

ในปราสาทขนาดใหญ่ มีทหารหุ้มเกราะยืนเฝ้ายามอยู่ตามจุดต่างๆ เหล่าทหารยามล้วนโค้งหลังให้เมื่อราชาของพวกตนเดินผ่าน แต่ก็ต้องแอบชำเลืองมองเมื่อพบว่าผู้ติดตามราชาของพวกตนในวันนี้ กลายเป็นมนุษย์ผู้หญิง...

แม้พวกเขาจะลอบพิศวง แต่ก็มึกล้ำทูลถามราชาของพวกตน เพราะพวกเขาล้วนทราบดีว่า การทูลถามการกระทำของราชามันเปรียบเสมือนกับการคิดหมิ่นประมาทในปัญญาของอีกฝ่ายนั่นเอง

คาเรนที่เดินตามหลังราชินีแวมไพร์ต้องรู้สึกล้นเกล้าเป็นระยะๆ ด้วยสายตาทที่จับจ้องมาที่เธอ ถึงเธอจะทำใจกล้าพยายามไม่ลั่นเกล้า แต่ด้วยแรงกดดันจากระดับที่แตกต่างมันทำให้เธอรู้สึกเสียวสันหลังวาบได้ทุกครั้ง และยังเดินเข้าไปในปราสาทลึกเท่าไร สูงเพียงไร แรงกดดันมีแต่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนสติของเธอแทบจะทรมานไม่ได้ ทำไมเจ้าพวกนี้ถึงดูขนาดนั้นะ ขนาดเราออกจะดูไม่เป็นพิษเป็นภัยแท้ๆ ยังแยกเขี้ยวยิงฟันจ้องมองชะอย่างกับว่าเราเป็นสัตว์ประหลาดซะยังงั้น

ส่วนราชาแวมไพร์ที่ระดับแตกต่างจากพวกบรรดาทหารยาม รู้สึกว่ามันเป็นเพียงแค่การแสดงถึงความตั้งใจในหน้าที่เท่านั้น และยังเหล้าทหารกล้าของเขาปล่อยพลังกดดันออกมาได้มาก ก็ทำให้เขารู้สึกพึงพอใจมากขึ้น ‘ใช้ได้’ ทหารยามในบัดนี้ดูมีพลังมากขึ้นกว่าครั้งก่อน ค่อยสมกับเป็นทหารเฝ้าปราสาทจันทร์ราโลหิตลัทธิ

ป๊ปป! มีเสียงดังขึ้นมาจากกระเป๋าคาดเอวของราชาแวมไพร์

ราชาแวมไพร์รีบใช้มือซ้ายล้วงกระเป๋าคาดเอวอย่างรวดเร็ว เขาหันไปมองรอบด้านที่ยวหนึ่งเหล่าทหารยามที่ยืนประจำการก็ทราบถึงความหมาย ทั้งหมดจึงรีบเดินออกห่างจากบริเวณนั้นทันใด

คาเรนที่รู้สึกว่าการกดดันจากรอบด้านหายไปแล้ว เขาทั้งสองข้างก็อดทนเดินมาถึงตรงนี้ก็หมดเรี่ยวแรงทรุดนั่งลงกับพื้น

ราชาแวมไพร์เห็นสาวน้อยด้านหลังนั่งลงก็ไม่ได้สนใจอะไร ใส่พลังเวทลงกระจกถือที่อยู่ในมือเพื่อรับการติดต่อจากแม่มดสาวอลิเซีย ทำให้กระจกฉายใบหน้าของสองสาวที่เขาคุ้นเคย

เขาที่คิดจะหักทลายลูกสาวอย่างอ่อนโยน กลับโดนอีกฝ่ายกล่าวด้วยเสียงขุ่นเคือง “พ่อคะ ทำไมลากเพื่อนของแคร์ไปที่นั่นด้วยล่ะคะ... คาเรน เธอยังปลอดภัยดีเปล่า”

น้ำเสียงในท้ายประโยคกลับอ่อนโยนเจือความห่วงใย จนราชาแวมไพร์ยังแทบไม่เชื่อหูตัวเอง คิดว่าตนหูผาดไป ส่วนในใจเริ่มขบคิด ‘โอ้ น้ำเสียงแบบนี้ไม่ได้ยินมานานเกือบ 30 ปีแล้ว... แต่ทำไมไม่พูดแบบนี้กับพ่อบ้างเลยล่ะลูก’

คาเรนที่ได้ยินเสียงของแคร์โล หัวใจของเธอรู้สึกโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก จึงรีบลุกขึ้นมายืนอยู่เคียงข้างราชาแวมไพร์ ซึ่งอาเบลก็เอียงกระจกให้ลูกสาวของตนเห็นว่า เพื่อนของเธอยังปลอดภัยดี

คาเรนรีบพูด “แคร์ฉันปลอดภัยดี เอาไว้เสร็จธุระทางนี้แล้ว ฉันจะหาหนทางกลับไปยังเมืองเริ่มต้นเอง ไม่ต้องห่วงนะ”

แคร์โลที่คลายกังวลก็หันไปยิ้มกับบิดา “พ่อคะ รีบส่งคาเรนกลับมาจะคะ ให้เธออยู่ที่นั่นมันอันตรายออกจะตายไป”

องค์หญิงเซ่นเธอย่อมทราบดีว่า ปีศาจที่มีตำแหน่งสูงส่ง ย่อมมีปีศาจคนอื่นอีกจวนชิดตลอดเวลา การหาเรื่องจนถึงขั้นฆ่ากันตายก็มีให้เห็นอยู่เป็นประจำ ถ้าเมื่อใดก็ตามที่พวกคนรู้จักของเธอทราบว่า คาเรนเป็นเพื่อนสนิทของเธอ การลอบสังหารล้างแค้นจะมีตามมาอย่างมิต้องสงสัย ต่อให้บิดาของเธอมีพลังมากกว่านี้ แต่ก็อาจจะเข้าไปช่วยไม่ทันเวลา ปีศาจ ยัยคาเรนยิ่งเอือบอวยๆ อยู่ด้วย หากปล่อยเอาไว้ที่นั่นละก็ มีหวังได้กลายเป็นเศษเนื้อแน่ๆ แอมเราก็คะยิ่งเสียหน้าให้แก่พวกนั้นที่ดันมีเพื่อนอ่อนแอแน่ๆ

คาเรนที่ไม่รู้ถึงความในใจของแอมไพร์สาว ก็รู้สึกยินดีที่อีกฝ่ายห่วงใยตนมากขนาดนี้ แต่ถ้าเธอจะกลับไปยังเมืองเริ่มต้นมันเหลือหนทางเพียงสองวิธีเท่านั้น หนึ่งคือต้องเปลี่ยนเป็น NPC ส่วนอย่างที่สองลบตัวละครเล่นใหม่ ซึ่งเธอไม่เลือกทางนี้แน่นอน

คาเรนบ่นร่ายยิ้ม “แคร์ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกนะ ฉันดูแลตัวเองได้อยู่แล้ว แต่เดี๋ยวถ้ากลับถึงเมืองเมื่อไหร่ละก็ แคร์ช่วยให้ฉันได้ติดต่อกับคุณยายแอนนาที่นะ”

แคร์ไลพยักหน้ารับคำขอ แล้วการติดต่อก็จบลง ซึ่งคาเรนก็หันไปกล่าวขอบคุณราชาแอมไพร์เล็กน้อย แล้วรีบเดินไปอยู่ด้านหลังทันที เมื่อพบว่าสายตาของอีกฝ่ายทอดแววประหลาด

อาเบลกล่าวเพียงคำเดียวว่า “ไป” แล้วเขาก็เดินนำคาเรนต่อไป ส่วนภายในใจก็เริ่มคิดอะไรบางอย่าง...

ณ ห้องรับแขกห้องหนึ่งในปราสาท

ภายในมีเด็กสาวหน้าตางดงามน่ารักมากมายหลายสิบคน แยกนั่งเป็นกลุ่มอยู่บนโต๊ะไม้สีแดง จิบน้ำชาสนทนากันอย่างสนุกสนาน ที่ด้านหลังของแต่ละคนล้วนมีหญิงรับใช้ยืนคอยรับใช้กันคนละหนึ่งถึงสองคน

ในขณะที่ทุกคนกำลังเพลิดเพลิน เด็กสาวผมสีทองดวงตาสีฟ้าก็โผล่ขึ้นด้วยความยินดี “ท่านพ่อกลับมาแล้ว มีดำไปช่วยเปิดประตูห้องทีสิ”

หญิงรับใช้ด้านหลังของเธอเดินไปที่ประตูอย่างรีบร้อน ส่วนเด็กสาวและ

หญิงรับใช้คนอื่นรับลูกจากเก้าอี้ที่นั่งไปยืนเรียงแถวกันอย่างเป็นระเบียบอยู่ด้านข้างของประตู มีเพียงสาวน้อยผมทองที่เดินอย่างเชื่องช้าไปหน้ามีรอยยิ้มดีใจ

หลังจากบานประตูเปิดขึ้นเพียงเสี้ยววินาที ราชาแวมไพร์ก็เดินเข้ามายังห้องรับแขกแห่งนี้พร้อมรอยยิ้ม มุ่งตรงไปยังเด็กสาวผมทองที่อยู่ตรงกลาง “เดียนา ดูลิฟฟ์พาใครมาด้วย”

เดียนาไฟเข้ากอดแขนของราชาแวมไพร์ เมื่อมองไปยังเบื้องหลังก็เห็นช่างเย็บเสื้อสาวชาวมนุษย์คาเรนเดินตามมาด้วยสีหน้าที่ซีดเผือด จึงส่งยิ้มหวานให้แก่บิดาของเธอ “ท่านพ่อคะ ท่านพ่อลืมนะอะไรไปมั้ยะคะ คาเรนเป็นมนุษย์อ่อนแอ ไร้ซึ่งพลัง เธอคงทนแรงกดดันจากสายตาของพวกทหารยามไม่ไหวหรอกค่ะ”

ราชาแวมไพร์ที่เพิ่งจะสังเกตคาเรนอย่างใกล้ชิด จึงหันไปออกคำสั่ง “แม่ทัพสั่งทหารยามทุกตนห้ามจ้องมองอย่างไม่เป็นมิตรกับคาเรนอีก ใครฝ่าฝืนมีโทษประหารสิบครั้งทันที”

แม่ทัพองค์กรภัยที่ยืนอยู่หน้าห้องรีบกล่าวรับ “รับบัญชาขอรับฝ่าบาท”

แล้วรีบเดินไปสั่งการลูกน้องคนอื่นอย่างฉับไว เพื่อป้องกันไม่ให้มีทหารยามที่ต้องตายเพราะขยันทำงาน

ราชาแวมไพร์เดินไปยังเบื้องหน้าของคาเรน “ข้ามีธุระที่ต้องไปทำ เอาไว้ข้าเสร็จธุระเมื่อไหร่จะส่งเจ้ากลับไปยังเมืองของเจ้าแล้วกัน ส่วนนี้...” เขาล้วงกระจกบานหนึ่งออกมายื่นให้แก่คาเรน “กระจกบานนี้เมื่อท่านอลิเซียติดต่อมาจะเกิดเสียงขึ้นเบาๆ เจ้าจงหยิบพร้อมใส่ปลงเวทลงไปเล็กน้อย มันก็จะใช้ติดต่อกับแคโรไลได้... เดียนาลูกก็ใช้กระจกบานนี้ติดต่อกับแคร์ได้ตามใจชอบนะ พ่อมีธุระต้องไปก่อน”

เดียนาที่พบว่าบิดาของเธอกำลังจะกลับไปทำงาน ก็รีบกระโดดกอดคอของเขาร้อมหอมแก้ม และกล่าวขอบคุณบิดาที่ยอมเสียสละเวลาไปจัดการกับเรื่องเล็กน้อยเหล่านี้ให้แก่เธอ

ราชาแวมไพร์ลูบศีรษะของลูกสาวที่รักอย่างนุ่มนวล แล้วเดินออกจากห้องไปเพียงลำพัง ปล่อยให้คาเรนยืนอยู่ท่ามกลางกลุ่มสาวน้อยกับหญิงรับใช้ที่มองดู

มนุษย์คนแรก ที่สามารถเข้ามาสู่ปราสาทจันทราโลहितโดยไร้รอยขีดข่วน

อาเบลที่กำลังเดินไปตามทางระเบียงยาวเริ่มคิดในใจ ‘ถ้าเราดูแลเด็กสาวคนนี้ดีๆ ลูกแควร์จะกลับมาเป็นเด็กดีแบบเมื่อก่อนมั้ยนะ...’

เขาเริ่มคิดวิธีที่จะทำให้แคโรไลฟิงพอใจจนยอมสนทนากับเขาอย่างสนิทสนมแบบเมื่อก่อน สำหรับราชาเช่นเขาก็มีเพียงปัญหานี้ที่ยังคงหาหนทางแก้ไขไม่ได้ ดังนั้นเมื่อเขามีโอกาสก็จะใช้มันอย่างเต็มที่

ราชาแวมไพร์นึกคิดต่อไป ‘อย่างแรกต้องรีบส่งเด็กสาวคนนี้กลับไปก่อน จากนั้นค่อยหาโอกาสพากลับมาทั้งคู่ แล้วค่อยกล่อมให้อยู่ที่ปราสาทแห่งนี้ตลอดกาล...’

เขาเริ่มวางแผนการต่อไปอย่างเคร่งเครียด ดูว่ามันเป็นสิ่งเดียวที่เขาต้องดำเนินการจนสำเร็จให้ได้

2

อนาคตของ...สถานะที่เปลี่ยนแปลง และ การกิจของคารเน

คารเนที่อยู่ท่ามกลางสัตว์อสูรสาวรีบแสดงสินค้าล่าสุด โดยมีเตียนาและ มิต้าเป็นนางแบบ ทั้งสองต่างลองสวมใส่เสื้อผ้าทั้งหมดกันอย่างสนุกสนาน ไม่ว่าจะเป็นชุดราตรีแบบทั้งตัว แบบเปิดร่องอก เปิดหลังเล็กน้อยพองาม จนไปถึงชุดเทียวลี ไตรล์คุณหนูที่มีระบายลูกไม้หลากสีส้น ทำเอาผู้ที่ตัดชุดเหล่านี้อย่างคารเนรู้สึกพึงพอใจกับผลงานของตนเองมากเลยทีเดียว ที่มันออกมาได้ดีเกินที่จินตนาการเอาไว้

เตียนาที่ยืนอยู่หน้ากระจกหมุนตัวดูเสื้อผ้าชุดสุดท้าย เพื่อนสาวต่างวิ่งรอบด้านต่างกล่าวชมเชยกันถ้วนหน้า เธอที่รู้สึกอึดอัดและพึงพอใจจึงเดินเข้าไปเฝ้ากับคารเน “ชอบคุณมากนะคะ ชุดทั้งหมดนี้ทั้งพอดีตัว รูปแบบดูแปลกใหม่ และสีสันทก็สวยงามมากกว่าที่เคยใส่เป็นประจำเลยคะ”

คารเนที่ได้รับความชื่นชมจากลูกค้า แม้อีกฝ่ายจะเป็นเพียงแค่อสูรสาว เธอเองก็อดภูมิใจไม่ได้ จึงยิ้มพลางตอบ “ไม่หรอก เตียนาทั้งสวยและน่ารักทำให้ใส่เสื้อผ้าพวกนี้ขึ้นมากกว่า”

แม้เหล่าสัตว์อสูรสาวจะมีแวตาสนใจ ทว่าพวกเธอก็ยังไม่คิดจะเข้าไปใกล้คารเน อีกทั้งยังแสดงความไม่เป็นมิตรอย่างโจ่งแจ้ง โดยที่ไม่ยอมสบตาหรือสนทนากับเธอ

เดียนาย่อมเข้าใจถึงสาเหตุดี อาณาจักรรัตติกาลปิดตัวเองจากผู้เล่่นมาเนิ่นนานแล้ว มนุษย์ที่บุกเข้ามาล้วนเป็นศัตรูที่โหดร้ายพวกเธอ ดังนั้นสัมพันธภาพระหว่างสองเผ่าพันธุ์มีเพียงคำว่า ‘ศัตรูที่ต้องฆ่า’ เท่านั้น

เธอหมุนตัวถอดเสื้อผ้าไหมกับเพื่อนสนิททั้งกลุ่มอีกทียวหนึ่ง แล้วจึงพูดชักจูง “พวกเธอสนใจกันมั๊ยละ ถ้าสนใจลองสั่งตัดดูได้นะ ฝีมือของมนุษย์คนนี้ดีมากเลยทีเดียว...” เธอพินิจเห็นสายตาที่สนใจจากทุกคน ก็ค่อยพูดต่อ “คาเรนแตกต่างจากพวกมนุษย์คนอื่น และท่านพ่อ...ราชาแห่งอาณาจักรรัตติกาลได้อนุญาตเป็นกรณีพิเศษแล้ว ดังนั้นทุกคนสามารถขอให้คาเรนตัดเสื้อผ้าได้ตามที่ต้องการ”

เด็กสาวทั้งหมดที่ได้ยินว่ามี การอนุญาตจากราชาแวมไพร์อาเบลแล้ว จึงรีบขานรับกันอย่างรวดเร็ว

ท่าเอาคาเรนที่เห็นอดยิ้มไม่ได้ “ขอให้ไวใจฝีมือของฉันได้เลยนะคะ จะไม่ทำให้คุณหนูทั้งหลายผิดหวังเด็ดขาดค่ะ”

เธอรีบหยิบกล่องอุปกรณ์เย็บเสื้อที่อยู่ในกระเป๋าคาดเอวออกมาพร้อมหนังสือแบบเสื้อผ้าหลายสิบเล่ม แจกให้เด็กสาวทั้งหลายเลือกตามใจชอบ ส่วนเธอเริ่มวัดตัวเด็กสาวทีละคนเพื่อเตรียมตัดเสื้อผ้าครั้งใหญ่นี้ โดยยังไม่ทราบเลยว่า จะไปหาวัสดุตัดเย็บเสื้อจากที่ไหนดี

ป๊ปป! เสียงของบางสิ่งดังขึ้น

คาเรนที่จดจำเสียงคุ้นหูนี้ได้ก็รีบหันไปมองกระจกถือที่วางไว้อยู่บนโต๊ะตัวหนึ่ง ซึ่งกำลังส่งเสียงพร้อมมีแสงกะพริบออกมา เธอยิ้มพลางบอกกับเด็กสาวผมสีเขียวยาวถึงกลางหลังคนหนึ่งที่กำลังวัดตัวให้ “ขอตัวไปติดต่อบุรุษสักครู่ นะคะ”

“ตามสบายค่ะคุณคาเรน” เด็กสาวเดินกลับไปยังกลุ่มเพื่อนที่กำลังถกเรื่องใครจะตัดเสื้อแบบไหน และใส่เครื่องประดับชิ้นไหนถึงจะเข้ากับเสื้อผ้าเหล่านี้

คาเรนเดินเข้าไปหยิบกระจกบนโต๊ะ แล้วรีบเปิดรับการติดต่ออย่างรวดเร็ว

ในกระจกแสดงภาพคุณยายแอนนาที่กำลังยิ้มแยมพร้อมเอ่ยอย่างร่าเริง

“หลานเป็นยังงี้บ้าง ที่นั่นยังดูมืดสลัวๆ น่ากลัว น่าท่องเที่ยวไข่ม้อยอะ”

คาเรนที่คิดจะถามคำแนะนำในการกลับเมืองเริ่มต้นจากคุณยาย ครั้นถูกถามอย่างไม่ทันตั้งตัว จึงตอบอย่างตะกุกตะกัก “อืม หลานก็สบายดีละ ส่วนสภาพข้างนอก...” เธอที่มัวแต่วิตกในเรื่องการหาทางกลับเมืองเริ่มต้นจลิมเลียนที่จะสำรวจรอบข้าง จึงชะง่อนมองหน้าต่าง แล้วพูดต่อ “มันก็ดูมืดมิด แม้วางจันทร์บนท้องฟ้าจะส่องสว่าง แต่บรรยากาศข้างล่างกลับดูมืดสนิทจนมองไปยังที่ทางไกลได้ไม่ชัดเจนเลยนะคะคุณยาย”

ที่เบื้องล่างจากชั้นที่ห้าของปราสาทแห่งนี้มีเมฆหมอกสีดำบางเบาลอยปกคลุมอยู่จนคาเรนไม่สามารถมองเห็นพื้นผิวเบื้องล่างได้ชัดเจนนัก

ทันใดนั้นเดียนาพลันปรากฏอยู่ข้างกายและช่วยอธิบาย “มันเป็นผลจากอุปกรณ์เวทอำพรางชนิดใหม่ที่ท่านพ่อกำลังทดลองใช้นะคะ”

คาเรนทวนด้วยความฉงน “อุปกรณ์เวทอำพราง”

เดียนาเผยอยิ้มหวาน “มันเป็นอุปกรณ์เวทที่ใช้ป้องกันการคุกคามจากกองทัพของพวกมนุษย์ ที่คิดลอบโจมตีเข้าปราสาท ซึ่งท่านพ่อเพิ่งจะได้มาจากหน่วยงานวิจัยอุปกรณ์เวทของอาณาจักร เลยทำการทดสอบที่ปราสาทจันทร์-โลहितก่อนว่าจะใช้งานได้ดีมากพอที่จะนำไปใช้ตามปราสาทเมืองชายแดนหรือไม่ นะคะ ถ้าคาเรนคิดจะมองทิวทัศน์ด้านนอกคงต้องรออีกสักสองถึงสามชั่วโมง ที่การทดสอบเสร็จสิ้นล่ะ”

คาเรนและแอนนาที่ได้ยินแล้วรู้สึกเหนื่อยแทนเหล่าผู้เล่นที่คิดจะโจมตีอาณาจักรรัตติกาลในครั้งต่อไป ต่อให้บุกเข้าถึงเมืองจนประชิดปราสาทได้ก็อาจต้องพบกับความสูญเสียที่ไม่อาจคาดเดาได้จากหมอกดำทะมึนนี้

เดียนาขึ้นไปยังที่ทางไกลจากปลายเมฆหมอกสีดำ พบว่ามีกองทัพทหารโครงกระดูกกองหนึ่งที่กำลังจะฝ่าหมอกเข้ามา “นั่นคือกองกำลังทดสอบ ที่จะใช้ในการทดลองการป้องกันแบบใหม่ แต่คาเรนอย่าไปสนใจเรื่องพวกนั้นเลยดีกว่า เอาไว้อีกหน่อยเดียนาจะขอท่านพ่อพาคาเรนไปดูสนามรบจริงจะสนุกกว่านี้นะคะ”

คาเรนที่เริ่มได้ยินเสียงต่อสู้อันรุนแรงยิ่งมึนงง “เสียงดังขนาดนี้

ยังเรียกว่าทดสอบ แล้วของจริงมันจะขนาดไหนเนี่ย ไม่อยากรู้เลยแฮะ’

คุณยายแอนนาพูดอย่างเสียดาย “แย่จริงๆ นะจ๊ะ ที่หลานไม่ได้เห็นบรรยากาศรอบด้านที่หาได้ยากแบบนี้ แต่ยายขอบอกเลยนะว่า ปราสาทจันทร์-โลหิตติดหนึ่งในสิบสองปราสาทสัตว์อสูรที่งดงามที่สุดจากทั่วทั้งสามทวีป หลานที่ได้ไปเที่ยวเล่นก็น่าจะออกไปเดินดูบ้าง ถ้ามีเวลาว่างนะจ๊ะ”

คาเรนพูดด้วยความมีเมตตา “แต่คุณยายคะ หลานคิดจะกลับไปเมืองเริ่มต้นช่วยงานคุณยาย...”

“คาเรน มันถึงเวลาแล้วนะ” หญิงชราพูดตัดบท

“เวลาอะไรคะ”

คุณยายแอนนาเร่งพลังเวทจนกลับมาอยู่ในร่างหญิงสาว พูดด้วยน้ำเสียงที่ดูมีชีวิตชีวา “ถึงเวลาที่หลานต้องออกเดินทางผจญภัยไปดูโลกที่งดงามแห่งนี้ ดูความมหัศจรรย์ของสถานที่ต่างๆ ต่อกับสัตว์อสูรระดับสูง และพัฒนาฝีมือการตัดเย็บในแบบฉบับของตัวเอง โดยไม่จำเป็นต้องเรียนจากยายอีกแล้ว”

ในตอนแรกที่หญิงชราทราบเรื่องราวจากแคโรไลและอลิเซียที่กลับมาเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็กังวลใจอยู่ แต่พอนึกคิดตรึกตรองดูดีๆ ก็คิดว่านี่อาจเป็นโอกาสที่ดีที่จะให้หลานรักคนนี้ได้เล่นเกมนี้ตามที่ตนเองต้องการ ค้นหาแนวทางชีวิตที่ตนเองอยากทำในเกม ไม่ใช่เข้ามาในเกมเพื่อเป็นเพียงผู้ช่วยตัดสินของเธอเท่านั้น

ในสมัยแรกๆ ที่เธอเข้ามาเล่นเกมนี้ก็ได้ออกเดินทางผจญภัยไปกับเพื่อนวัยใกล้เคียงกัน ซึ่งในปัจจุบันพวกเพื่อนที่ยังเล่นอยู่ก็ต่างแยกย้ายกันไปทำสิ่งที่ตนเองชอบ ตั้งแต่เป็น NPC แบบเธอ หรือไปเป็นเจ้าผู้ครองอาณาจักรตามทวีปต่างๆ

แอนนาที่เห็นแววตาสับสนของหลานสาวเผยรอยยิ้มละไม “ยายอยากให้หลานได้สนุกสนานแบบที่ยายเคยได้รับ ได้พบเจอโลกกว้างที่เต็มไปด้วยการลงหลอกแทบจะไม่เว้นแต่ละวัน การแข่งขันแย่งชิงกันแทบจะทุกชั่วโมง ศัตรูที่สามารถพบเจอได้ตลอดเวลากับการต่อสู้เพียงเพื่อสิ่งไร้ค่า และเพื่อนแท้ที่หายากยิ่งไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือสัตว์อสูรก็ตาม”

คาเรนฟังแล้วสะดุ้งกับการยกตัวอย่างของคุณยาย ในใจคิด ‘มีทั้งหลอกลวง แข่งขัน การต่อสู้ แบบนี้น่าเหนื่อยเล่นหรือคะคุณยาย อย่างนี้เราควรรีบไปสมัครเป็น NPC แล้วกลับไปยังเมืองเริ่มต้นดีกว่ามั้ง’

ทว่าเธอก็ต้องหยุดความคิดนี้โดยพลันเพราะคุณยายที่ดูจะรู้ใจของเธอดีเป็นพิเศษออกคำสั่งด้วยรอยยิ้ม “ถ้ายายจำไม่ผิด อีกไม่นานจะถึงงานแข่งขันแสดงแบบเสื้อผ้าของทวีปฟินสาร์เรีย ถ้าหลานไม่เข้าแข่ง หรือแข่งแล้วไม่สามารถได้ตำแหน่งชั้นต่ำคือเข้ารอบแปดคนสุดท้าย ยายไม่อนุญาตให้หลานกลับมาที่ร้านของยายนะจ๊ะ อีอิ”

แอนนาวยสาวหัวเราะอย่างร่าเริง แล้วตัดการติดต่อไปในทันที โดยไม่แยแสสีหน้าของหลานสาวที่ขาวซีด

“คาเรนเป็นอะไรไปหรือคะ” เตียนนาถมือคาเรนด้วยความเป็นห่วง

คาเรนที่รู้สึกตัวก็ตอบด้วยเสียงอ่อย “ไม่เป็นไรหรอกนะ เพียงแต่แค่สงสัยว่า ฉันคงต้องอยู่ที่ทวีปเวทมนตร์อีกระยะหนึ่งนะ หรือไม่ก็อาจจะตลอดไปเลยก็ได้ เฮ้อ...”

สำหรับเรื่องการออกเดินทางยังไม่ยากลำบากเท่ากับการแข่งขันแสดงเสื้อผ้าที่จัดขึ้นในโลก RWO ซึ่งจะมีเหล่ามืออาชีพและสมัครเล่นที่เข้ามาในโลกนี้เพื่อแสดงความสามารถของตนเอง ผู้ที่เข้าไปถึงรอบแปดคนสุดท้ายได้ของแต่ละครั้งส่วนใหญ่จะถูกทาบทามเข้าไปเป็นดีไซเนอร์ของบริษัทค้าขายเสื้อผ้าทันที หรือถ้าถูกตาถูกใจคนทั่วทั้งโลกที่ชมอยู่อาจจะมียานเข้าอย่างไม่ขาดสาย ขนาดรุ่นพี่ของเธอที่เป็นเพียงมือสมัครเล่น แค่อลองสมัครเล่นๆ หวังหาประสบการณ์ และเพียงแค่อิตได้เข้ารอบหนึ่งในแปดคนสุดท้ายเท่านั้น แต่ในปัจจุบันก็ได้กลายเป็นดีไซเนอร์ชื่อก้องโลก และยังสามารถเปิดบริษัทเสื้อผ้าได้ภายในเวลาอันสั้น

มันอาจเป็นปัญหาใหญ่โตของเธอ ทว่าสำหรับเจ้าหญิงองค์เล็กกลับมีดวงตาที่หอประกายระยิบระยับ ยิ้มพลางพูดด้วยความยินดี “ถ้าอย่างนั้นคาเรนมาเป็นช่างตัดเสื้อของอาณาจักรรัตติกาลนะ”

คาเรนพลอตไปโดยไม่รู้ตัว “อืม ได้สิ”

เตียนายิ้มระรื่น แล้วหายวับกลับไปอยู่ท่ามกลางผองเพื่อนและประกาศ

ด้วยเสียงดังลั่น “ทุกคน ตั้งแต่นี้เป็นต้นไปคาเรนจะมาเป็นช่างเย็บเสื้อผ้าของอาณาจักรรัตติกาลแล้วละ ดังนั้นไม่ต้องรีบร้อนเลือกแบบเสื้อผ้าหรอคะ”

กลุ่มสาวน้อยผู้รักการแต่งตัวต่างกรี๊ดร้องด้วยความยินดี ซึ่งก็ช่วยเรียกสติของช่างเย็บเสื้อผ้าจอมเอ๋อกลับคืนมาพร้อมอุทานด้วยความงุนงง “เดี๋ยว อะอะไรนะ...”

ก่อนที่จะมีคำตอบ เหล่าลัทธิอสูรสาวน้อยนับสิบก็แห่กันมารุมล้อมช่างเย็บเสื้อผ้า แสดงความยินดีและขอบคุณกันเป็นการใหญ่

คาเรนที่เห็นรอยยิ้มของเด็กสาวไว้เดียงสาจำนวนมาก ก็ต้องผินกับคำพูดบอกปิดเอาไว้ ‘เหวอ แล้วระดับต่ำเตี้ยติดดินแถมไร้วิชาเวทอย่างเราจะไปรอดจากการทำภารกิจเหรียญมิตรภาพได้ไงเนี่ย แถมถ้าพวกผู้เล่นด้วยกันรู้เรื่องที่เราแอบช่วยเหลือลัทธิอสูร เราก็ต้องโดนหมายหัวแบบฟูลูซิโอแน่สิ งานนี้ต้องตายแน่ๆ’

ในขณะที่เธอกำลังรำพึงรำพันในใจ ก็โดนเดียนาคุดแชนมิต้าดันหลังออกนอกห้อง ส่วนในหัวเริ่มมึนงงกับชีวิตที่กลับตาลปัตรอย่างต่อเนื่อง

ณ ห้องพระโรงแห่งปราสาทจันทรโลหิต

ราชาแวมไพร์นั่งหลับตาพริ้มรับฟังรายงานอุปกรณ์เวทีใหม่จากเหล่าแม่ทัพแห่งอาณาจักรรัตติกาลโดยไม่มีที่ท่าจะสนใจในผลลัพธ์แม้แต่นิดเดียว ทำเอาเหล่าเสนาธิการ เสนาบดี และแม่ทัพต่างลอบกลืนน้ำลายปาดเหงื่อที่หลังไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง

ใครบ้างที่ไม่รู้ถึงความอำมหิตของอาเบล

ใครบ้างที่ไม่รู้ถึงปัญญาอันปราดเปรื่องของราชาแวมไพร์

ใครบ้างที่ไม่รู้ถึงความเป็นชาติที่สามารถสังหารญาติพี่น้องร่วมเผ่าพันธุ์โดยไม่เปลี่ยนสีหน้าของเจ้าแห่งอาณาจักรรัตติกาล

พวกเขาที่อยู่ริมไซมาเน็นนาน ย่อมต้องสงบปากสงบคำรอฟังความพึงพอใจจากอุปกรณ์ใหม่ล่าสุดที่คิดค้นขึ้น ซึ่งหากมันไม่ถูกพระทัยของมหाराชาผู้นี้ ในห้องบัลลังก์แห่งนี้คงมีทะเลโลหิตให้พวกเขาได้รับชม

ทว่าปัญหามันติดอยู่ตรงที่ ใครล่ะที่จะเป็นผู้โชคดีได้รับตัวเป็นผู้ชม

เหล่าแม่ทัพและเสนapatiต่างส่งสายตาดูการไปมา เกือบครึ่งชั่วโมง ก็ยังคงไม่มีใครยอมรับหน้าที่เสี่ยงตายสักคน ทำเอาพวกเขาชักเริ่มปวดตากันพอสมควร

ทันใดนั้นอาเบลพลันส่งเสียงเบาๆ “อืม...”

เหล่าลัทธิอสูรต่างรีบแยกย้ายกันคุกเข่าพร้อมร่ำร้องขอภัยโทษเป็นเสียงเดียวกัน

อาเบลพลันเปิดตามองดูบริวารรับใช้ของตนพร้อมเอ่ย “พวกเจ้า...”

ในขณะนั้นเองเสียงของทหารองครักษ์หน้าประตูดังขึ้น “เจ้าหญิงเดียนาขอเข้าเฝ้าขอรับ”

อาเบลที่จ้องมองไปยังประตูเห็นเดียนา คาเรนและมิต้า ก็เผยรอยยิ้มยินดียกมือโบกไล่ “การทดลองในวันนี้ดียิ่ง พวกเจ้ากลับออกไปได้”

ในใจของเหล่าแม่ทัพนายกองต่างร่ำร้องด้วยความดีใจ ‘โอ้ ซาตานมาโปรด ดีจริงๆ ที่เจ้าหญิงจอมวุ่นเข้ามาถูกเวลาพอดี’ ทั้งหมดล้วนโค้งหลังส่งยิ้มให้แก่เจ้าหญิงองค์น้อยที่ช่วยให้พวกตนรอดพ้นจากความตาย ครั้นเดินพ้นประตูห้อง ก็ต่างรีบวิ่งแยกย้ายกันออกจากปราสาทในทันใด ส่วนใครที่พาลูกหลานมาเที่ยวเล่นกับเจ้าหญิงเดียนาก็รีบไปรับกลับบ้านด้วยความเร็วเสียยิ่งกว่าตอนยกทัพทำศึกหลายเท่าตัว...

ราชาแวมไพร์ชมเชยเลื้อยชุดใหม่ของลูกสาวอยู่หลายคำ ส่วนในใจก็คิดถึงแผนการที่ตนเองวางเอาไว้เมื่อครู่ ‘เดี๋ยวเราจะทำเป็นไปส่งตัวมนุษย์คืนให้ลูกสาว แล้วรีบเข้าไปกอดลูกสาวแสนรักด้วยความคิดถึง จากนั้นก็ปล่อยตัวให้โดนเวทหวนคืนของศัตรูเล่นงาน แค่นั้นก็ถือว่าพาตัวลูกสาวกลับมาได้โดยง่าย แถมเป็นการล่อเจ้าจิ้งจอกสังคมนั้นมารับใช้เราไปในตัว แล้วถ้ามันไม่มา ลูกเราก็จะได้ตัดใจจากเจ้ามนุษย์นั้น’ แถมยังให้ทำนอลิเซียลอบสังหารล้างแค้นให้แก่ลูกธรรมากรรมขุนนางให้แก่เรา โอ้!! ช่างเป็นการร้ายเวทพทเดียว สังหารมังกรตายพร้อมกันสามตัว ช่างน่าปราดเปรื่องเสียจริงๆ ฮ่าๆ..’

เดียนาที่ถูกชมจนพอใจก็เข้าไปสวมกอดบิดาพลางพูด “ท่านพ่อคะ คาเรนตัดสินใจจะไม่กลับบ้านแล้ว และจะขอทำงานในเมืองของเรานะคะ”

อาเบลพยักหน้าเข้าใจ “พอรู้แล้ว เดี่ยวพ่อจะ... เมื่อกี้ลูกว่าอะไรนะ”

เดียนามีสีหน้าหดหู่ พุดเสียงอ่อย “หนูเข้าใจดีค่ะว่าท่านพ่อไม่ชอบมนุษย์ แต่คาเรนต่างจากมนุษย์คนอื่นนะ บางเวลาเธอก็อ่อนน้อมรักดี ไม่เป็นพิษเป็นภัย และเย็บเสื้อผ้าสวยด้วย แต่ถ้าท่านพ่อไม่ชอบก็ไม่ใช่ไร หนูไม่ว่าอยู่แล้ว อืม...”

คาเรนลอบยิ้มแห้งๆ “เดียนาจ๊ะ จะพูดช่วยพี่ก็ไม่ต้องบอกว่าพี่เอ๋อก็ได้ นี่นา”

ราชาแวมไพร์เห็นสีหน้าลูกสาวคนเล็กแล้วก็ลอบปวดหัว “โอ้ มันผิดแผนหมดจนได้ แล้วนี่เราควรจะดำเนินตามแผนหรือว่า...”

เขาที่เห็นสีหน้าเซื่องซึมของลูกสาวในอ้อมแขน ก็ตระหนักได้ถึงความหนักหนาในสิ่งที่ต้องทำ จึงบ่นร่ายยิ้ม “ได้สิ ในเมื่อลูกต้องการพ่อก็จะทำตามใจเจ้า ฮ่าๆ”

“ขอบคุณมากค่ะท่านพ่อ” เดียนาคลี้อยมหวานพร้อมหอมแก้มบิดา

คาเรนรู้สึกโล่งใจไปอีกเปลาะหนึ่ง ทว่าในใจก็ยังมีปัญหาที่ถาโถมเพิ่มขึ้น ‘แต่ถ้ายังไม่มีเหรียญมิตรภาพสัตว์อสูรของแวมไพร์เราก็คงติดต่อดำขายกับสัตว์อสูรในเมืองนี้ไม่ได้ ไหนจะยังเรื่องวัตถุดิบอีก เครื่องเย็บผ้า ไหนจะยังเรื่องระดับกับวิชาเวทอีก แบบนี้เราจะป้องกันตัวเองไหวรี เฮ้อ แถมอยู่ในเมืองสัตว์อสูรเราก็กลับบ้านของเมธัสไม่ได้ด้วยนะสิ แย่จริงๆ’

ราชาแวมไพร์ที่สามารถอ่านใจของคาเรนได้อย่างง่ายดายราวกับเป็นความคิดส่วนหนึ่งของตน ก็ต้องยอมรับคำนิยามที่ลูกสาวมอบให้แก่มนุษย์เมืองหน้าในบัดดล “ทั้งเอ๋อ ทั้งไร้พิษภัยจริงๆ อืม... เลี้ยงเอาไว้ดูเล่นก็แล้วกัน”

เขาอุบศัรชะลูกสาวอย่างทะนุถนอมพร้อมเฝ้ากับคาเรน “มนุษย์เอ๋ย ข้าในฐานะเจ้าแห่งอาณาจักรรัตติกาลจะอนุญาตให้เจ้าอาศัยในอาณาจักรของข้า เพียงแต่เจ้าต้องแสดงถึงความสามารถให้ข้ายอมรับเสียก่อน”

คาเรนพยักหน้ารับ “ขอบคุณมากค่ะ แต่ว่าฉันขาด...”

“เรื่องอุปกรณ์พื้นฐานและวัตถุดิบข้าจะเป็นฝ่ายมอบให้เอง” อาเบลตัดบท

คาเรนรู้สึกโล่งอกอย่างบอกไม่ถูก เดียนาส่งยิ้มยินดีให้แก่เธอ แล้วในขณะที่เธอคิดจะกล่าวขอบคุณอีกครั้ง ที่เบื้องหลังพละมีเสียงตะโกนดังขึ้น

“แจ็คและแซ็คขอเข้าเฝ้า...”

ก่อนสิ้นเสียงทหารหน้าประตู สายลมอันหนาวเย็นสองสายได้พัดผ่านคาเรนจนเธอแทบจะล้มไปนอนกับพื้น พร้อมกันนั้นเบื้องหน้าของเธอก็มีเสียงของชายหนุ่มที่พูดลนลาน “ฝ่าบาทได้โปรดให้พวกข้าไปแก้มือที่เถิด คราวนี้ข้าจะไม่ทำผิดพลาดอีกแล้วขอรับ”

“ข้าขออภัยที่กลับมาช้าขอรับ แต่ข้าเองก็คิดเช่นเดียวกับเจ้าจิ้งเจ็ด ฝ่าบาทโปรดให้ข้าทำการกิจลับใหม่อีกครั้งเถิดขอรับ”

ราชาแวมไพร์จับจ้องร่างสองมนุษย์หมาป่าซึ่งกำลังนั่งคุกเข่าก้มหน้ารับผิด แล้วก็รู้สึกรำคาญเป็นอย่างยิ่ง ‘เจ้าพวกบ้านี้ เข้ามาไม่ดูตาม้าตาเรือเอาเสียเลย เตียวปัดเชือดทิ้งอีกสักรอบ...’ เขาชำเลืองมองคาเรนที่ยวหนึ่ง เก็บความไม่พอใจเอาไว้พร้อมพูดอย่างเยือกเย็น “พวกเจ้าออกไปก่อน ข้าไม่ต้องการให้พวกเจ้าทำงานในเวลานี้”

เจ็ดสะดุ้งโหยงพูดอย่างร้อนรน “ฝ่าบาทโปรดให้อภัยด้วยเถิด รอบนี้ข้าจะจัดการสังหารเจ้ามนุษย์นั้นให้ได้ ไม่ให้พลาดแบบที่เจ้าแซ็คมันทำครั้งที่แล้ว”

แซ็คหันไปโต้แย้งทันควัน “ใครว่าเป็นความผิดของข้า เจ้าต่างหากที่ดันไม่รับพาเจ้า...”

“เงียบ” ราชาแวมไพร์ตัดบทด้วยเสียงเย็นชา ‘เจ้าพวกบ้านี้พูดไม่ดูสถานการณ์เอาซะเลย จะว่าไปมันก็เพราะเจ้าสองตัวนี้นั่นแหละที่ทำให้เรื่องราวบานปลายขนาดนี้...’

อาเบลยิ่งคิดก็ยิ่งพิโรธ จิตสังหารจึงลั่นทะลักไปทั่วทั้งห้อง ทำเอาสองมือสังหารตัวสั้นเทา ก้มหน้าก้มตาสงบปากรอรับคำพิพากษาที่กำลังจะตามมา

“ท่านพ่อคะ”

เสียงสั้นราวกับลูกเมวน้อยที่กำลังหวาดกลัวดังขึ้นอย่างแผ่วเบาเรียกสติของราชาแวมไพร์กลับมาดังเดิม

อาเบลสลายจิตอันคุกรุ่น ลูบศิระะลูกสาวที่น่ารักด้วยความเสียใจ มิต้าพลันโพล่งขึ้น “ท่านคาเรน...ท่านคาเรนทำใจดีๆ ไว้”

คาเรนที่สิ้นสติ อยู่ในอ้อมแขนของมิต้า

ราชาแวมไพร์ส่ายหน้า ‘อ่อนแอเสียจริงๆ แบบนี้ทำทางจะไม่ไหวละมั้ง’

“ท่านพ่อคะ ช่วยคาเรนด้วยนะคะ” เดียนาส่งสายตาวาววนให้แก่บิดา

“ได้สิ พ่อจะจัดการให้” อาเบลสะบัดมือครั้งเดียวก็ปรากฏวงเวทสีดำสนิหขึ้นที่กลางอากาศ มันเปล่งแสงเรืองรองพร้อมกับปล่อยบอลแสงสีดำหลายสิบลูกพุ่งตามตัวของคาเรน ทำให้เธอฟื้นสติกลับมา

แจ็คเหลือบมองเล็กน้อยแล้วส่ายหน้าพลงพูด “อ่อนแอเสียจริงๆ เจ้าอาหารสดตัวนี้”

คาเรนทวนคำด้วยความงุนงง “อาหารสด”

“ก็ใช่นะสิ เจ้ามันแค่อาหารที่จะมาให้ฝ่าบาทกินไม่ใช่หรื” แจ็คหายตัวไปจากจุดเดิม

คาเรนที่ยังไม่ทันตั้งตัวโดนอุ้งมือหยาบใหญ่จับเข้าที่คอและลำตัว ยังไม่ทันจะกรีดร้องก็โดนแรงอัดอากาศจนรู้สึกเจ็บปวดไปทั่วทั้งร่าง ครั้นสายตาเริ่มจับจ้องสภาพเบื้องหน้าได้อย่างชัดเจนก็ให้เห็นอาเบลกับเดียนาอย่างใกล้ชิด

“พวกข้าช่างโง่เงาไม่รู้ว่ฝ่าบาทกำลังเสวยอาหารว่าง เชิญพระองค์เสวยอย่างมีความสุขเลยขอรับ เด็กสาวนางนี้เนื้อนุ่มช่างน่ารับประทานเป็นอย่างยิ่ง ขนาดข้าที่ได้กลืนยังรู้สึกโหยหิวถึงเพียงนี้ มิน่าทำไม่ฝ่าบาทถึงได้ทรงกริ้ว เพราะถ้าเป็นข้าหากโดนไครมาขวางเวลากินเนื้อนุ่มนิ่มลิ้นคอแบบนี้ก็คงโมโหเช่นกัน”

คาเรนหน้าซีดเผือด ครั้นธอมองไปยังเดียนาที่กำลังเอียงคอเล็กน้อย ก็เห็นแวตาแบบเดียวกับเธอเวลาพบเห็นเคิร์ลสปรอด ‘หา ฉันเป็นอาหารว่างหรือหรือนี่’

ราชาแวมไพร์ทางตากระตุกคำรามก้อง “แจ็ค เจ้ากล้าหาว่าข้าโมโหหิวจ้ะอะไรอะ”

แจ็คตกใจจนพูดตะกุกตะกัก “ปะ เปล่าขอรับ แค่บอกว่าฝ่าบาทอาจจะกริ้วเพราะขาดของว่าง ข้ามิ...”

“ดี จ้ะข้าที่กำลังโกรธก็ขอใช้กระบายอารมณ์สักหน่อยแล้วกัน” อาเบลตัดบทพลงถึบร่างของแจ็คที่อยู่ใกล้จนกระเด็น

โครม!!

แจ็คลิ่งไปบนพื้นที่แตกร้าว ส่วนคาเรนกรีดร้องด้วยความตกใจ เธอนึกว่

ตนเองจะต้องเจ็บตัวเพราะล้มลงไปนอนกับพื้น แต่กลับกลายเป็นว่าตนเองโดนมือหนุ่มหนึ่งจับตัวเอาไว้

“คาเรนไม่เป็นไรนะคะ” เสียงใสของเดียนาตั้งขึ้นที่ด้านหลัง

“ไม่เป็นไรจะ ขอคุณนะที่ช่วยพี่”

เธอมองดูเบื้องล่างก็พบเห็นเงาที่ใช้สองมือจับปากสุนัขของตนพลางร้องโอดครวญ โดยมีแซ็คเกาเคิร์ชระพลางถอนหายใจ ส่วนมิต้าไปยืนหลบอยู่ข้างกำแพงสีน้ำยังคงเย็นชาไร้อารมณ์ใดๆ

‘เฮ้อ ที่นี้มันดูวุ่นวายยิ่งกว่าเมืองเริ่มต้นเสียจริงๆ อยากกลับไปใช้ชีวิตเรียบง่ายแบบนั้นจัง’

ครั้นรู้สึกตัวอีกทีเธอก็มานั่งอยู่บนตักของราชาแวมไพร์โดยมีเดียนายิ้มสดใสพลางนั่งบนตักของเธอ

เงาที่เห็นพลันตะโกนก้อง “นี่เจ้ามนุษย์กล้าดียังไงไปนั่งบนตักของฝ่าบาท”

“ขอโทษค่ะ ฉันจะรีบลงไปเดี๋ยวนี้...” ทว่าเธอกลับไม่สามารถลุกออกไปจากตักของอาเบลได้ เพราะโดนเดียนาใช้พลังแปลกลประหลาดทำให้เธอไร้เรี่ยวแรง “เอ่อ เดียนาจะ พี่ขอลงจากตักของท่าน...”

เดียนาหันโพลงขึ้น “เลือดของคาเรนน่าอร่อยจริงๆ ด้วย”

แวมไพร์ตัวน้อยพูดจบก็ซุกใบหน้าไว้เคียงสาเข้าที่ซอกคอของคาเรนพร้อมดื่มเลือดอย่างเพลิดเพลิน

คาเรนที่ไร้เรี่ยวแรงต่อต้านก็ได้แต่กลายเป็นอาหารว่างของอีกฝ่าย ส่วนในใจก็คิดถึงเพื่อนสนิทเผ่าพันธุ์แวมไพร์ ‘เมธัส...เธอเองก็โดนแบบนี้จากแควร์บ่อยๆ ไซ้ใหม่เนี่ย... อืม... มันเจ็บแค่ช่วงแรก แต่ตอนหลังๆ ทำไมมันรู้สึกผ่อนคลายแบบนี้ละ... เหมือนกับว่าอยากให้เธอดูดเลือดของเราต่อไปเรื่อยๆ’

“ลูกพ่อเจ้าอย่าดื่มเยอะเกินไปนะ มิเช่นนั้นชีวิตของคาเรนอาจจะจบลงง่ายๆ” อาเบลมองคาเรนด้วยความกังวล

เดียนาถอนริมฝีปากเล็กบางออกจากซอกคอของคาเรน ทั้งเอาไว้เพียงรอยขีดข่วนเล็กๆ สองรูที่ยังคงมีเลือดไหลซึมออกมาอย่างต่อเนื่อง เธอหันไปบอกบิดา “ท่านพ่อคะ เลือดของคาเรนนุ่มลิ้นจริงๆ ท่านพ่อจะลองหน่อยมั้ยคะ”

คาเรนเบิกตาก้าง ‘เดียนาเห็นพี่เป็นของว่างจริงๆ จังหรือจะ’

อาเบลลูบศีรษะลูกสาวพลงแย้มยิ้ม “คาเรนในตอนนั้นแค่พ่อฝังเข็มก็มีสิทธิ์
สิ้นชีพเลยนะลูก”

เดียนายิ้มเป็น “ไม่เห็นจะยาก พ่อก็ใช้ยาที่ดัดแปลงมาจากพี่เมธส์กับเธอ
ลึคะ แค่นั้นเธอก็ไม่มีวันตายง่ายๆ แล้วละคะ”

“นั่นสินะ สมเป็นลูกพ่อจริงๆ ฮ่าๆ” อาเบลหยิบขวดแก้วใบหนึ่งออกมา
ป้อนให้แกคาเรนที่ยังคงเคลื่อนไหวกายไม่ได้

คาเรนที่เห็นก็จำได้ จึงรีบร้องห้าม “ไม่ได้นะ ถ้าฉันกินยาตัวนี้แล้ว
พลังชีวิตไม่ลดในระดับนี้ละก็ ฉันอาจจะอวัยวะเจ็ดตนตายได้นะคะ”

เดียนาเอียงคอพูดลอยๆ “อืม ต้องเสียเลือดมากๆ เลยเธอ...” เธอหันไป
มองมิด้าที่เยวหนึ่งก็ยิ้มว่าเจิง “ไม่เป็นไรค่ะพี่คาเรน ถ้าฉันและท่านพ่ออิมแล้วจะ
เรียกมิด้าและสาวใช้แวมไพร์ หรือพวกทหารแวมไพร์คนอื่นๆ มาด้อมเลือดของพี่
เองค่ะ ไม่ต้องกลัวนะคะ”

คาเรนหน้าซีดเผือด เธอยังไม่ทันพูดคัดค้านก็ต้องดื่มน้ำสีแดงกำซึ่งมี
รสชาติหอมหวานของกลี้นดอกไม้พลงฟังคำชมเชยของอาเบลที่มอบให้แก่ลูกสาว
อีกครั้ง แม้ร่างกายเริ่มรู้สึกกลับมามีพลังกำลัง ไม่ต้องวิตกในเรื่องความตาย
ทว่าในใจกลับรำรัง ว้าย แบบนี้หัวทั้งร่างของฉันต้องมีรอยเข็มเต็มไปหมดเธอ

อาเบลโยนขวดเปล่าทิ้งลงด้านข้าง เสียงขวดแก้วแตกดังกังวานไปทั่วทั้งห้อง
ที่เงียบสงัด มีเพียงน้ำเสียงนุ่มที่ชวนให้รับฟังดังขึ้นจากด้านข้าง “ไม่ต้องห่วงไป
แม่หนูน้อย ข้าไม่ปล่อยให้เจ้าตาย และมันจะเจ็บเพียงชั่วครู่เท่านั้น”

คาเรนยอมไม่อยากจะเชื่อในคำมของอาเบล ทว่าความหวาดกลัวของเธอ
ก็สลายไปด้วยใบหน้าอันหล่อเหลาของเขา ที่เข้ามาแนบชิดแก้มพร้อมฝังเข็ม
ที่ใหญ่และยาวกว่าของเดียนาลงที่ซอกคอ เมื่อความเจ็บปวดในช่วงแรกหมดลง
มันก็กลายเป็นความรู้สึกสุขสบายที่เธออยากจะอธิบายเป็นวาจาได้*

* สัตว์อสูรเผ่าแวมไพร์ชั้นสูงสามารถใช้เวททำให้เหยื่อที่โดนดูดเลือดมีอาการเคลิบเคลิ้ม ยกเว้น
เพียงบางครั้งที่ต้องการทราบเหยื่อก็จะไม่ใช่เวทแบบนี้

แจ็คเดินมานั่งอยู่เคียงข้างคู่หูพลางบ่นพึมพำ “ที่แท้ฝ่าบาทก็โมโหหัวจริงๆ แล้วทำไมต้องมาลงโทษข้าด้วยนะ”

เช็คต้องรีบตอบทศิระเพื่อนสนิทจนติดฟันแล้วตวาดไล่อย่างขุ่นเคือง “แกจะปากเสียไปถึงไหน”

“อยู่ดีๆ มาตบหัวข้าทำไมพะ” แจ็คหันมาแยกเงี้ยวไล่ด้วยความโกรธ ทว่าก่อนที่จะหันจะทันลุกขึ้นไปล้างแค้นก็ต้องโดนบางสิ่งกีดขวางทศิระของมันจนจมพื้นอีกครั้ง

เปรี้ยง!! เสียงฟันแตกกร้าวเป็นทางยาวดังขึ้นอย่างฉับพลัน

“เจ้าแจ็คแกคงอยากให้ข้าลงโทษมากใช่ไหม” อาเบลเหยียบทศิระของอีกฝ่ายในมือยังคงโอบอุ้มร่างของคาเรนที่ยังมีเดียนากอดรัดแน่นพลางดูดเลือดอย่างเพลิดเพลินอยู่เช่นเดิม

เช็ครีบก้มทศิระลงกับพื้น “ฝ่าบาทโปรดประทานอภัยให้แก่เจ็ดมันด้วย มันเพียงเชื่อไปนิดเลยพลั้งเผลอพุดเรื่องไม่เป็นเรื่อง”

อาเบลขยี้เท้ากดทศิระของแจ็คจนจมพื้นไปมากกว่าเดิม แล้วจึงลอยตัวกลับไปนั่งอยู่บนบัลลังก์

แจ็คที่รอดตายมาหวุดหวิดรีบเงยหน้าพูดพลางโขกทศิระ “ขอให้ฝ่าบาทประทานอภัยกับปากหมาที่แสนมอมแมมของหม่อมฉันด้วยเถิด”

“พวกแกทั้งสองตัวรอรับโทษจากข้าได้เลย” ราชาแวมไพร์กลับไปดื่มเลือดของคาเรนอีกครั้ง ‘เจ้าพวกนี้ทำงานผิดพลาดครั้งแล้วครั้งเล่า แถมยังไปชู้ลูกแคร์จนทำให้เกิดภัยซึ่งเราเพิ่มขึ้นอีก... อืม อย่างนี้ก็ยังใช้ได้ หึๆ’

คาเรนที่มีความสุขจนไม่สนใจสิ่งรอบข้างก็ยังหลับตาพริ้มไม่คิดถึงสิ่งอื่นใด จนกระทั่งริมฝีปากของสองพ่อลูกถอนออกจากชอกคอแล้วมีวงแขนของใครบางคนช่วยอุ้มเธอไปนั่งลงบนเก้าอี้นุ่มตัวหนึ่ง เมื่อมือทั้งสองข้างโดนบีบเคล้นอย่างรุนแรง เธอจึงเบิกตามองสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าซึ่งก็คือมนุษย์หมาป่าทั้งสองที่กำลังจะกัดมือของเธอ

“ว้าย! อย่างนะ”

คาเรนที่ตื่นกลัวรีบถอยหลังจนสุดกำลัง ทำเอาเก้าอี้ที่เธอนั่งล้มไปโดยพลัน

เธอจึงเฟลเอกริตร้องออกมา แต่เมื่อรู้สึกตัวอีกทีก็เฝ้าอีกกลับไม่ล้มลงพื้นอย่างที่เคยคิดว่ากลับมีเสียงตวาดดังจากเบื้องหน้า

“นี่ยัยมมนุษย์หญิง เจ้าเป็นบ้าอะไร จู๋ๆ ก็ร้องวิ๊ตวายติดดินจนเก้าอี้ล้ม”

“แจ๊คแกเลิกเห่าสักที่ได้ไหม นับแต่นี้เป็นต้นไปเธอคือเจ้านายของเราแล้วนะ นายหญิงไม่เป็นไรนะขอรับ”

คาเรนลื้มตามองดูเบื้องหน้าก็พบว่าที่ปลายขาเก้าอี้มีมือของมนุษย์หมาป่าตนหนึ่งจับเอาไว้แน่น และมันค่อยๆ ดึงเก้าอี้กลับมาตั้งอย่างนุ่มนวล

“พี่คาเรนจะตกใจไปทำไมคะ เมื่อก็กับออกตกลงรับแจ๊คกับแซ็คเป็นลูกน้องแล้วไม่ใช่หรอคะ”

คาเรนหันไปมองต้นเสียง จึงเห็นเดียนาที่ยังคงนั่งบนตักราชาแวมไพร์ ส่วนตัวเธอนั่งเก้าอี้ไม้บุนวมอยู่ฝั่งตรงข้ามของบัลลังก์ทวนคำพูดอย่างงุนงง “ลูกน้อง!”

อาเบลที่เห็นใบหน้าของคาเรนคล้ายมีเครื่องหมายคำถามปรากฏเต็มไปหมดก็อดส่ายหน้าไม่ได้ “เอ่อชะขนาดนี้สงสัยจะให้แค่สองตัวนี้ไปดูแลคงไม่ไหวละมั้ง”

คาเรนเหลือบมองใบหน้าของมนุษย์หมาป่าทั้งสองตัวแล้วพูดด้วยเสียงสิ้น “เอ่อ คุณหมาป่าน่ากลัว เอ๊ย! แข็งแกร่งแบบนี้ พี่คงรับไม่ไหวหรอกมั้ง พี่ขอเป็นกระต่ายหรือลูกแกะ มันคงจะดีต่อพี่มากกว่านี้นะจะเดียนา”

แจ๊คคำรามด้วยความโกรธ “กรร!! เจ้ามนุษย์บ้าแกกล้าดียังไงหาว่าเจ้าพวกแกะและกระต่ายดีกว่าข้า แกน่าจะสำนึกชะบ้างนะว่าได้พวกข้าทั้งสองไปติดตามเนีย มันเป็นบุญมากแล้ว”

แซ็คไม่แสดงท่าทีฉุนเฉียวเช่นคู่หู ทว่านัยน์ตากลับลุกวาว เขาเก้าอี้ที่ยังจับเอาไว้เริ่มแตกร้าว พลังพูดด้วยเสียงราบเรียบ “อย่าเสียมารยาทลิ้แจ๊ค มนุษย์คนนี้อาจจะยังไม่รู้ว่า นักรบเผ่ามนุษย์หมาป่าหมีพ้อย่างพวกเราถือว่าแกร่งกล้ารองจากเผ่าแวมไพร์เท่านั้น ส่วนพวกมนุษย์แกะกับมนุษย์กระต่ายจัดเป็นพวกชั้นกลางและปลายแถว หึๆ”

คาเรนเสียวสันหลังวาบ พยายามจะพูดแก้ตัว “ชะ...ขอโทษนะคะ พะ...พอดิฉันแค่...แบบว่า...”

อาเบลพูดแทรกขึ้น “แจ็คเช็ค พวกเจ้าจงกลับไปอยู่ในร่างมนุษย์”

แม้ทั้งสองจะยังขุ่นเคืองใจไม่หาย ทว่าก็ไม่กล้าปฏิเสธคำสั่งของราชาแวมไพร์ ร่างกายของทั้งสองจึงเริ่มเปลี่ยนแปลงอย่างฉับไว ขนดำหนาเริ่มหดยาว ปากยื่นยาวเริ่มยุบลง โครงสร้างร่างกายเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว อุ้งมือที่เต็มไปด้วยขนรุงรังเปลี่ยนเป็นมือหยาบใหญ่ของบุรุษหนุ่ม ใบหน้าที่เคยดูน่าสะพรึงกลัวกลายเป็นวงหน้าเกลี้ยงเกลา ร่างใหญ่โตหดลงเล็กน้อย ทว่าก็ยังคงมีกล้ามเนื้อเป็นมัดแสดงถึงความเป็นนักรบอย่างเต็มที่ทั้งสองอ้าง ทำเอาคาเรนใจเต้นไม่เป็นลำดับ เพราะนอกจากกางเขรขาสั้นแล้ว ทั้งสองไม่ได้ใส่เสื้อผ้าที่ส่วนอื่นแม้แต่ชิ้นเดียว

อาเบลยิ้มพลางพูด “คาเรนเจ้าคงไม่กลัวมันทั้งสองตัวแล้วสินะ”

คาเรนหน้าแดงเล็กน้อย ก้มหน้าตอบด้วยเสียงแผ่วเบา “อืม ค่ะ ท่านราชา”

“นั่นพวกเจ้าทั้งสองก็ทำสัญญาซะ เดี่ยวข้ายังมีอะไรที่ต้องให้พวกเจ้าทำอีกเยอะ”

แจ็คและเช็ครับคำสั่งแล้วจับมือของคาเรน พูดพร้อมกันว่า “ด้วยนามแห่งข้า แจ็ค/เช็ค ข้าขอสาบานว่าจะรับใช้ท่านจนกว่าท่านจะพึงพอใจ ด้วยพันธะแห่งเลือดนี้ ข้าจะเป็นผู้รับใช้ของท่านนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป”

จากนั้นทั้งสองก็กัตรีมฝีปากให้เลือดไหลซึมเล็กน้อย แล้วจวบลงที่นิ้วกลางของคาเรนปล่อยให้เลือดซึมไหลอยู่บนนิ้วมือของเธอ ครั้นทั้งสองเงยหน้าขึ้นรอยเลือดที่ติดอยู่ก็เริ่มเปล่งแสงสีดำ แล้วเริ่มจับตัวรวมกันกลายเป็นแหวนสีดำ ดุจนิลสวามลงยังนิ้วกลางทั้งสองข้างของเธอ ที่แหวนมีอักขณณีสีดำส่องประกายแวววับประดับอยู่เม็ดหนึ่ง ซึ่งภายในมีอักษรโบราณสลักชื่อของมนุษย์หมาป่าเอาไว้

เสียงจากระบบบอกว่า แจ็คและเช็คได้เป็นสัตว์อสูรติดตามรับใช้ และระดับของทั้งสองยังมากกว่าเธออยู่หลายเท่าตัว จึงไม่อาจจะบอกได้ว่าเป็นโชคดีหรือโชคร้ายกันแน่

คาเรนมองดูแหวนทั้งสองวง ‘เฮ้อ รูปแบบแหวนไม่สวยเลยแฮะ แถมสีก็ยังดำชะ อย่างน้อยมันน่าจะเป็นสีชมพูไม่ก็สีทองนะ แต่ก็ช่างเถอะ ได้เจ็ดกับ

แซ็คมาอย่างนี้เราก็ได้นายแบบฟรี ไม่ต้องไปนั่งขอให้ใครมาเป็นคนลงชุดแล้ว
อ้อ!

สองมนุษย์หมาป่าหันกลับไปหาขังเจ้านายที่แท้จริง แซ็คเอ่ยอย่างสุภาพ
“ฝ่าบาทจะให้พวกกระหม่อมทำอะไรต่อหรือขอรับ”

อาเบลกระตุกยิ้มพลางคิดนิ้ว ที่เบื้องหน้าของคาเรนพลันปรากฏกระจก
บานหนึ่งซึ่งแสดงภาพสนามรบอันดุเดือด เสียงร้องสั่งไล่ฆ่าดังอย่างต่อเนื่อง
ทำเอาผู้ชมอย่างคาเรนตกใจจนแทบตกจากเก้าอี้ คงมีเพียงแซ็คที่แลบลิ้นกำมือ
แน่น ดวงตาฉายแววสนุกสนาน

อาเบลพูดอย่างรื่นรมย์ “มนุษย์เอ๋ย เจ้ายังขาดพลังในการดำรงชีวิต
ในอาณาจักรของข้า ดังนั้นข้าจะส่งเจ้าไปยังชายแดนเพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งอีก
สักนิด”

คาเรนฉงนใจยิ่งนัก พุดตะกุกตะกัก “ตะ...แต่ฉันใช้เวทไม่ได้ แคมอาร์ชก็
ไม่มี แล้ว...”

“เจ็คและแซ็ค คืออาวุธและชุดเกราะของเจ้า” อาเบลตัดบท

เจ็คและแซ็คก็มึนศีรษะรับคำสั่ง ซึ่งทั้งสองต่างลอบยินดีที่ตนยังได้รับ
คำสั่งจากราชาแวมไพร์ให้เข้าร่วมศึกในฐานะนักรบ แม้จะมีภาระเพิ่มเป็น
พี่เลี้ยงเด็กก็ตาม

เดียนาเขย่าแขนอาเบล พุดวิงวอน “ท่านพ่อคะ คาเรนอ่อนแอมากๆ เลย
นะคะ...”

อาเบลมีสีหน้าครุ่นคิดและมีท่าทีจะเปลี่ยนใจ ทำเอาคาเรนรู้สึกใจชื้น ‘โอ้
เดียนาที่น่ารักยังห่วงใยในตัวเรา ดีจังเลย’

แวมไพร์น้อยฉุนเฉียวถึงบางสิ่งแล้วพุดต่อ “อย่างน้อยท่านพ่อน่าจะมอบ
เสื้อเกราะหรืออาวุธหรือใช้เวทเพิ่มพลังให้แก่เธอสักบทสองบทนะ”

คาเรนตกตะลึงจนอ้าปากค้าง “ตะ...เดี๋ยวลีเดียนา มันไม่ใช่แบบนี้”

อาเบลหัวเราะลั่น “ฮ่าๆ ช่างหลักแหลมสมเป็นลูกสาวข้ายิ่งนัก...”

ราชาแวมไพร์ปรบมือสามครั้ง ที่พื้นเบื้องหน้าของคาเรนก็ปรากฏวงเวท
ดาวหกแฉกสีดำ ซึ่งมีกล่องทองคำใบหนึ่งผุดออกมาลอยอยู่เหนือวงเวท

“นี่คือกล่องใส่คัสตราวูที่ข้าสะสมมาจากการสังหารมนุษย์จำนวนหนึ่ง ซึ่งทั้งหมดนี้ข้าจะขอยกให้เจ้าใช้ในการฝึกฝนฝีมือ”

คาเรนไม่ทราบว่าจะดีใจหรือเสียใจ เพราะของทั้งหมดที่อีกฝ่ายมอบให้ มันจะต้องเป็นของชั้นยอด กระนั้นในใจของเธอก็ยังไม่อยากไปสนามรบอันดุเดือด โดยที่ไม่มีเพื่อนสนิทหรือคนที่รู้จักแม้แต่คนเดียว

ราชาแวมไพร์ย่อมทราบความคิดอันสับสนของคาเรนเป็นอย่างดี ‘เธอช่างเป็นคนที่ลึนหวังเสียจริงๆ หรือว่าเราควรที่จะ... ’

อาเบลหายตัวไปอยู่เบื้องหน้าคาเรน เอียดด้วยเสียงนุ่มนวล “เจ้ามนุษย์เอ๋ย ข้าจะมอบสิ่งที่ข้าไม่เคยคิดจะมอบให้มนุษย์คนใดมาก่อนให้เจ้า”

คาเรนยังไม่ทันได้พูดตอบโต้ วงหน้าอันสง่างามก็พุ่งเข้าที่ชอกคอ ทว่าในครั้งนี้มันไม่ได้มอบความรู้สึกสุขสบายเยี่ยงเมื่อครั้ง ความเจ็บปวดแทรกซึมไปทั่วสรรพางค์กาย จนเธอยังต้องกรีดร้องและหลั่งน้ำตาด้วยความทรมาน “กรี๊ด!! ไม่นะ...”

เดียนาอุทานด้วยความตกตะลึง “อ๊ะ ท่านพ่อทำอะไรคาเรนคะ ถึงเธอจะอ่อนแอแต่เราก็ควรโหม่นนำเธออย่างข้าๆ ลีคะ”

ราชาแวมไพร์ยังคงไม่หยุดดูตล็ดเลือดของคาเรน ซึ่งเสียงร้องโหยหวนดังก็ก้องไปทั่วท้องพระโรง ทำให้เดียนาเป็นกังวล กระนั้นเธอก็ไม่กล้าที่จะหยุดการทำโทษของบิดา

อาเบลถอนคมเขี้ยวเป็นอันเลือดที่ยังไหลรินออกจากร่างของสาวน้อย พุดอย่างสนใจ “ลองดูสิว่าท่านจะเป็นจริงหรือไม่ หึๆ”

เขาหายตัวกลับไปนั่งยังบัลลังก์ ส่งยิ้มอ่อนโยนให้แก่ลูกสาวที่ตนทะนุถนอม “ไม่ต้องห่วงหรือกลัวเอ๋ย พ่อแค่ทดลองบางสิ่งเท่านั้น และท่าทางมันจะสำเร็จจริงๆ ด้วย ฮ่าๆ”

ท่ามกลางเสียงหัวเราะรื่นเริงของราชาแวมไพร์ ทว่าทั้งร่างของคาเรนเริ่มมีแสงสีด้าปกคลุมจนทำให้เธอเป็นเหมือนตุ๊กตาสีดำตัวหนึ่งที่เริ่มลอยขึ้นสู่อากาศ แล้วทันใดนั้นผิวหนังของเธอก็เริ่มแตกร้าว และสลายหายไปทีละส่วน

“นั่นมันเกิดอะไรขึ้น” แจ็คส่งสายตาศีศอกให้แก่คูหู่ ซึ่งกำลังมีสีหน้ากังวลอยู่

เช่นกัน

เดียวนาฬิกาข้อมือที่กำลัγγึดแน่น “ท่านพ่อคะ นี่มันอะไรกันคะ ทำไมคาเรนถึงได้กลายเป็นแบบนี้”

“นี่คือส่วนหนึ่งของตำนานโบราณ ‘อัศวินจักรพรรดิแวมไพร์’ ยังไงล่ะ ฮ่าๆ” อาเบลหัวเราะลั่น

คาเรนที่เริ่มรู้สึกตัวในหัวก็มีเสียงจากระบบแจ้ง ซึ่งทำเอาใบหน้าของเธอต้องขึ้นสี “ว้าย นี่มันอะไรกัน เราสำเร็จภารกิจกลับบ้าง แบบนี้ได้ยังไง”

3

กาลรัก...ถ้าเขาอยู่...และ อดีตลูกค้า

ท่ามกลางเสียงคำรามของเหล่าทหารหาญที่ต่างกวัดแกว่งอาวุธและ
กรงเล็บ สับสังหารศัตรูเบื้องหน้าอย่างไร้ปราณี จันที่เหมือนไม่ใช่ตัวฉันก็ใช้ดาบคู่
ในมือปลิดชีพสัตว์อสูรนับไม่ถ้วน แวตาทก่อนตายของเหล่าศัตรูทอแวงუნง
ปนหวาดกลัว แต่นั่นคงไม่ใช่เรื่องแปลกอันใด เพราะแม้แต่ตัวฉันเองยังแทบสลบ
เมื่อเห็นรูปลักษณ์ตนเองในครั้งแรก

“นี่ฉันอยากเป็นแค่ช่างตัดเสื้อเองนะ”

แม้ในใจจะคิดเช่นนั้น แต่สองมือก็ไม่อาจหยุดพาดฟันใส่ศัตรูเบื้องหน้า
ซึ่งมีสองมนุษย์หมาป่าหนุ่มคอยช่วยลดความแข็งแกร่งของอีกฝ่ายจนกลายเป็น
ตุ๊กตาสัตว์อสูรให้ฉันทิ่มแทงฝ่ายเดียว กระนั้นตัวฉันเองยังรู้สึกเหนื่อยล้า
เป็นอย่างยิ่ง เพราะเจ้าตุ๊กตาเหล่านี้มันเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เพียงแค่เผลอคิด
ไร้สาระไปชั่วครู่ ที่เบื้องหน้าก็บังเกิดภูเขาทูกตาลูกหนึ่งหรือสองลูกในพริบตา

ครั้นได้ยินเสียงแจ้งจากระบบ คาเรนก็รีบตะโกนสุดเสียง “คุณแจ็ค
คุณเช็คคะ ระดับของจันหนึ่งร้อยแล้ว...”

“อะไรกันเพิ่งหนึ่งร้อยเองเรอะ เร่งมือหน่อยสิ ฝ่าบาทสั่งให้ข้าช่วยเจ้า
เลื่อนระดับไปถึงสี่ร้อยโน่นเลยนะเจ้ามนุษย์หญิง” แจ็คตัดบทแล้วใช้ร่างอันแปลก
ประหลาด ทั้งตะทั้งต๋อยใส่ศัตรูเบื้องหน้า ซึ่งเพียงชั่วพริบตาอีกฝ่ายก็กลายเป็น

ตุ๊กตาให้คาเรนฆ่าอีกหนึ่งตน

คาเรนพยายามอธิบาย “มันไม่ใช่ยั้งนั้นค่ะ ฉันจะเพิ่มระดับไม่ได้ถ้าหากยังไม่ไปทำภารกิจของมนุษย์”

แจ็คแยกเท้าพร้อมจับศีรษะของศัตรูเบื้องหน้าสองตนขว้างถล่มแนวตั้งรับจนล้มไปทั้งขบวน “อะไรพะเนี้ย พวกมนุษย์นี่ช่างน่ารำคาญจริงๆ”

คาเรนบ่นอุบในใจ “ก็ทำไงได้ล่ะ ฉันเองก็ไม่ได้ชอบทำพวกภารกิจนักหรอกนะ...เฮ้อ ไม่รู้ทำไมผู้ดูแลต้องทำให้มันยุ่งยากด้วยน้ำ”

แจ็คเคลื่อนไหวย้ายมาสู่เงาของคาเรน “ถ้าเป็นเช่นนี้พวกเรา ก็ยอดเยี่ยมกว่าแจ็ค ไม่งั้นมันจะเสียเวลาโดยใช่เหตุ”

แจ็คพ่นลมหายใจอย่างเบือหน่าย แล้วพุ่งตัวกลับมายืนอยู่ด้านข้างคาเรน “แล้วเจ้าต้องไปรับภารกิจที่ว่า อีกนานไหม อย่าให้มันนานนักล่ะ ไม่งั้นครึ่งหน้าข้าจะจับเจ้าโยนใส่กลางดงศัตรูนะ ท่านแม่ทัพคาเรน”

คาเรนรีบบ่นร่ายยิ้ม “แจ๊คคะ อย่าทำแบบนั้นเด็ดขาดเลยนะ ไม่งั้นฉันจะต้องตายแน่ๆ”

แจ็คหัวเราะดังลั่นจนแทบจะกลบเสียงสนามรบไปชั่วครู่ “เจ้านี่ช่างไม่ดูสภาพของตนเองเอาซะเลยนะเจ้ามนุษย์ รูปลักษณ์แบบนี้ใครจะไปเชื่อว่าเจ้าเป็นมนุษย์อ่อนแอ มีแต่เจ้าพวกทหารชั้นเลวจะแย่งกันฆ่าแวมไพร์ชั้นชั้นแม่ทัพชั่วครวอย่างเจ้าไปเอารางวัลทั้งนั้น”

คาเรนใช้ใบดาบแทนกระจกส่องดูใบหน้าสีขาวซีดไร้สีเลือด นัยน์ตาแดงกำริมฝีปากสีแดงระเรื่อมีเขี้ยวงอกยาวออกมาเล็กน้อยอยู่สองซีก เส้นผมยาวสลวยเป็นสีเงินยาว ช่างเข้ากับสีผิวและดวงตาสีลึกลับดุดามไปอีกแบบ และค่อนข้างถูกใจเธออยู่พอสมควร ทว่าพอคิดถึงชื่อสถานะของตนเองในตอนนี ก็นึกจะเขินอายมิได้

‘แต่ชื่อภารกิจก็ชวนปวดหัวแล้ว ทำไมไม่คำสาปถึงต้องชื่อเหมือนกันด้วยนะ’

เธอเปิดดูตารางสถานะตนเองที่เยวหนึ่ง เพื่อตรวจสอบถึงพลังพิเศษและทักษะที่เพิ่มเติมขึ้นมา จึงพบว่าตนเองได้ติดคำสาป ‘ทาสรักแวมไพร์’ เป็นเวลา 24 ชั่วโมง

ทาสรักแวมไพร์	1	ท่านจะกลายเป็นชาวแวมไพร์ช่วงเวลาหนึ่ง ทุกๆ ช่วง 100 ระดับของร่างกายจะเท่ากับ 1 ระดับของทักษะ (1 : 24 ชั่วโมง) ทุกครั้งที่ใช้ทักษะต้องได้รับเลือดจากมหาราชแวมไพร์ และหากในเวลาที่ใช้ทักษะอยู่นั้นมหาราชแวมไพร์เสียชีวิต ท่านจะตายในทันที
---------------	---	---

คาเรนยอมไม่เกรงเกรงในเรื่องความตายหรือรูปลักษณ์ที่เปลี่ยนแปลง เพราะเธอสามารถใช้เวทธาตุมืด แถมยังสามารถงอกปีกใช้บินไปมาอย่างสะดวกสบายและสถานะของร่างกายทุกอย่างเว้น ‘ค่าโซด’ จะเพิ่มขึ้นถึง 3 เท่า เรียกได้ว่ามันคุ้มเหลือหลาย กระนั้นหากเธอสร้างกลุ่มในเวลานี้ เพื่อนร่วมกลุ่มก็จะต้องเห็นชื่อคำสาป ที่ชวนให้เธออับอายในบัดดล ในใจล้นคำสาบาน ‘ต่อให้ตายฉันก็จะไม่ใช่ทักษะนี้ต่อหน้าพวกเพื่อนเด็ดขาด ยิ่งถ้าแควร์รู้ว่าเราติดสถานะนี้อยู่ละก็... จะไม่เข้าใจผิดว่าเราแอบหลงรักพ่อของเธอหรือนี่ อย่างนี้ต้องโดนโกรธ...ไม่ก็โดนล่อจนตายแน่ๆ เลย’

“นายหญิง หากท่านคิดจะออกจากสนามรบก็ควรจะเร่งรีบหน่อยนะขอรับ มิเช่นนั้นท่านที่ใส่เครื่องแบบแม่ทัพจะตกเป็นเป้าหมายหลักในการสังหาร”

ยังไม่สิ้นเสียงแซ็ค ที่ด้านหน้าก็ปรากฏร่างของมนุษย์หมาป่าขนสีทองตัวหนึ่งมันกระโจนเข้ามาหาเธอพร้อมตะโกนก้อง “ข้าจะขอเด็ดหัวแม่ทัพ...”

“ไอ้ลูกหมาขนทองเอ๊ย ไปตายซะไป!” แจ็คกระโดดหมุนตัว รอบร่างกายมีวงเวทสีดำสามวงหมุนควงไปมาจนทำเอาร่างกายหมาป่าหนุ่มคล้ายเป็นส่วนหนึ่งของมนุษย์หมาป่าขนทองตายในพริบตา หลงเหลือเพียงสิ่งของไม่กี่ชิ้นตกหล่นลงมายังเบื้องหน้าของคาเรน

ยังไม่ทันที่เธอจะหายใจแซ็คก็อุ้มเธอขึ้น “ท่าทางท่านจะยังไม่ชินกับสนามรบนัก โปรดให้ข้าเป็นผู้พาท่านออกจากที่แห่งนี้เถิด...” เขาหันไปมองกลางอากาศพลางตะโกน “แจ็คพวกเรากลับไปแนวหลังได้แล้ว”

แจ็คซานรับด้วยความหงุดหงิด ส่วนแซ็คที่มุดลงเงาไม่ก็ครั้งก็โผล่มายืนอยู่ด้านข้างแวมไพร์หนุ่ม ซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพนั้เข้าโจมตีทัพสัตว์อสูรอีกฝ่ายหนึ่ง

“อ้าว เพิ่งจะสู้ได้เพียงไม่กี่ชั่วโมง ก็กลับแล้วหรือท่านคาเรน” เสียงนุ่มดังขึ้นอย่างแผ่วเบา

“คะ ท่านดยุคซไนเดอร์” คาเรนโค้งศีรษะอย่างสุภาพ ซึ่งสองมนุษย์หมาป่าหนุ่มก็ทำตามเธอเช่นกัน

แวมไพร์ชนชั้นดยุคผู้นี้มีอำนาจเป็นอันดับสามของอาณาจักรรัตติกาล มีกองทัพบึ่ใหญ่เป็นอันดับสองของอาณาจักรรัตติกาล และยังมีชื่อเสียงเลื่องลือในฐานะจอมทัพและสุดยอดผู้กล้าแห่งอาณาจักรรัตติกาลอีกด้วย มันจึงเป็นเรื่องปกติที่เหล่าสัตว์อสูรแห่งอาณาจักรรัตติกาล จะให้ความเคารพยำเกรงต่ออีกฝ่าย แม้แต่แจ็คและแซ็คก็ไม่ได้รับการยกเว้น

ทว่าสิ่งที่ทำให้คาเรนต้องทำตัวสุภาพนั้น ไม่ใช่เพราะชื่อเสียงหรือฐานะ แม้แต่น้อย หากแต่เป็นสายตาที่ชวนให้สตรีทุกนางวางเอียงอายและยากจะห้ามใจที่จะเข้าไปใกล้ชิดสนิทสนมอีกฝ่าย หรืออาจจะอยู่ในระดับทาสรักอย่างแท้จริง

คาเรนได้แต่ผินท่น “ทำไมพวกผู้ดูแลถึงปล่อยสัตว์อสูรที่หน้าตาหล่อเหลา และมีนิสัยเจ้าชู้แบบนี้ออกมาละ อย่างนี้ผู้หญิงปกติอย่างเราจะต่อต้านไหวหรือ”

ดยุคซไนเดอร์ลอยตัวมาหยุดอยู่เบื้องหน้า ใช้ปลายนิ้วเช็ดคางของคาเรนให้สับแวตาทที่เปล่งประกายระยิบระยับของตนพร้อมพูดด้วยเสียงนุ่มนวลเสนาะโสต “แม่ทัพหญิงคนใหม่ของท่านพี่ชาย เจ้ามิต้องมากมารยาทต่อเราหรอก เพราะท่านพี่ชายได้กำชับให้ข้าดูแลเจ้าเป็นพิเศษ ดังนั้นจงทำตัวเป็นเหมือนญาติสนิทใกล้ชิดชนิดไร้กฎเกณฑ์กันเถิด”

ยังไม่ทันที่เธอจะบอกปัด ริมฝีปากของแวมไพร์หนุ่มพลันเข้ามาใกล้อย่างฉับไว ทว่าด้วยพลังแปลกประหลาดจากดวงตาของเขาก็สยบความคิดต่อต้านของเธอไปจนหมดสิ้น จึงได้แต่ปิดตาพร้อมร่ำร้องขอความช่วยเหลือในใจ “ว้าย ใครก็ได้ช่วยฉันที...”

ทันใดนั้นก็มียี่สิบสี่เสียงไล่ดังมาจากเบื้องหลัง “ท่านน้ำ คารนเป็นเพื่อนสนิทของท่านอลิเซียะคะ”

ปลายคางของเธอที่โดนจับถูกปล่อยออกทันควัน “หา เพื่อนของท่านอลิเซียะหรอหรือนี่”

คารนรีบหันไปยังต้นเสียงจึงเห็นสาวน้อยแวมไฟร์ซึ่งกำลังเดินนำหน้าหญิงรับใช้ที่มีหน้าเคยชาดูเจเดิม เธอคลี่ยิ้มยินดีกว่าครั้งใด “เดียนา!”

แจ๊คและแซ็คหันไปโค้งหลังให้แก่องค์หญิงของพวกเขา ส่วนคารนก็สับเท้าไปยืนอยู่เบื้องหลังของแวมไฟร์ตัวน้อย ใช้เธอต่างโล่คุ้มภัยแวมไฟร์หนุ่มซึ่งบัดนี้แลดูไร้พิษสง

“หลานที่น่ารักของข้า เมื่อครูเจ้าพูดว่าอะไรนะ” ชไนเดอร์บั้นรอยยิ้ม

เดียนาเอียงคอเล็กน้อย ยกนิ้วชี้มือขวาขึ้นตะแถมฝีปาก ทวนคำถามอย่างไร้เดียงสา “เอ๋ เมื่อไหร่พูดอะไรนะ หนูเองก็ลืมไปแล้วค่ะท่านน้ำ”

ชไนเดอร์บั้นรอยยิ้มประจบ “หลานที่น่ารักของข้า วันนี้เจ้าอยากดื่มเลือดของเอลฟ์หนุ่มหรือสาวดีละ ข้ามีกักตุนเอาไว้อยู่หลายตัวเชียวนะ”

เดียนาส่ายหน้าแล้วหันมากอดแขนของคารน “หนูไม่ต้องการแล้ว เพราะเลือดของคารนหวานหอมกว่าเลือดของพวกเอลฟ์เยอะเลย ขนาดท่านพ่อยังเอ๋ยปากชมตั้งหลายครั้ง อี้”

คารนได้แต่ยิ้มรับ ทว่าในใจแอบร้องไห้ ‘หว่า เดียนาเห็นพี่เป็นอาหารหลักไปแล้วหรอ แคร่จำมาช่วยฉันที... เดียวลี เกิดแคร่อยากดูดเลือดเราด้วยมันจะเป็นยังไงละเนี่ย...’

คารนอาจมองว่าเป็นเรื่องตลกกระคนทุกข์ ทว่าผู้รับฟังเช่นดยุคชไนเดอร์และแม่ทัพแวมไฟร์คนอื่นๆ ต่างลอบตกใจ เพราะในธรรมเนียมของชาวแวมไฟร์จะมีกฎหลักห้ามแย่งเหยื่อของกันและกัน และยังมีกฎเสริมว่า เหยื่อที่ได้รับการอวยยศเป็นแม่ทัพจะมีความหมายเป็น ‘คนสนิท’ (อาหารพิเศษเฉพาะบุคคล) แล้วถ้าแวมไฟร์ชั้นต่ำกว่ากล้าทำร้ายหรือดูดเลือดของคนสนิทที่ว่าโดยไม่ได้รับความเห็นชอบจากเจ้าของ จะถือว่าเป็นการประกาศสงครามหรือทำต่อสู้อย่างปริยาย

ชไนเดอร์ปากอ้าตาค้าง ความคิดไหลผ่านดุจสายน้ำเชี่ยว ช่างเป็นวงจรกรรม

อันหนักยิ่ง แต่เป็นเพื่อนท่านแม่หมอผู้ยิ่งใหญ่ก็สร้างความปวดหัวซ้ำห้ำแล้ว ทว่าเธอยังเป็นคนสนิทของท่านพี่เขยอีก สงสัยความผิดในครั้งนี้จะรุนแรงระดับยศถาบรรดาศักดิ์ลดลงจนกว่าสายฟ้าแล่นผ่าเป็นแน่... โอ้ ข้าผู้เป็นแวมไพร์สุดหล่อแห่งยุค สร้างบาปหนักก่อกรรมหนักอะไรไว้หนอ ท่านซาตานถึงดลบันดาลให้ข้าหน้ามืดตามัวคิดอกุศลผิดคน...

“ท่านน่าจะ เลิกแต่งกวีหนีความจริงในใจเถอะค่ะ หนูจะกลับแล้วนะคะ”

ชไนเดอร์เห็นสายตาเจ้าเล่ห์ของหลานสาวร้ายเดียงสาก็ตระหนักได้โดยพลัน “เดียนามีอะไรที่อยากได้เป็นพิเศษรีเปลา ขอเพียงเป็นสิ่งที่หลานอยากได้ ท่านน่าจะมอบให้หมดทุกสิ่งทุกอย่าง”

เดียนาทำท่าทางไร้เดียงสา “จริงเหรอ”

ชไนเดอร์รีบเอียงคอส่งยิ้มพลางขู่นิ้วโป้งทั้งสองมือ “จริงซี”

เดียนายิ้มร่าเดินไปกระชับข้างหูของชไนเดอร์ซึ่งเริ่มมีสีหน้าซีดเผือดกว่าปกติ ครั้นเสร็จแล้วก็เดินถอยหลังหลยก้าว ถามด้วยเสียงโล “ได้มั๊ยคะท่านน่า”

ชไนเดอร์ยิ้มแห้ง ตอบอย่างตะกุกตะกัก “มะ... มันก็น่าจะได้อยู่ ตะ... แต่ว่าถ้าท่านพี่เขย...”

“ท่านพ่อไม่ว่าหรอกค่ะ เพราะท่านเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงเรื่องราวทั้งหมด มันอยู่ที่ท่านน้ำเองนั่นแหละ จะทำหรือไม่ทำ” เดียนาตัดบท

“ทำสิจ๊ะ ท่านหลานสุดที่รัก เดี่ยวท่านน้ำผู้รักเดียนาจากกันบั้งของหัวใจ จะจัดการทุกสิ่งตามที่เจ้าประสงค์”

ชไนเดอร์ยกมือซ้ายขึ้นพลางติดนิ้ว แม่ทัพแวมไพร์ตนหนึ่งก็รีบเข้ามาใกล้เพื่อรับฟังคำสั่งที่ต้องกระชับกันเพียงเบาๆ ซึ่งสีหน้าของแม่ทัพหนุ่มไม่แตกต่างไปจากเจ้านายแม้แต่นิดเดียว กระนั้นเมื่อเขาหันไปสบตาเดียนาที่ยังยิ้มหวานก็ลอบกลืนน้ำลายไปอึกหนึ่ง แล้วโค้งรับคำสั่ง หายตัวไปทำงานในบัดดล

คาเรนที่อดสงสัยไม่ได้ต้องเข้าไปกระชับถามเดียนา “เมื่อไหร่เดียนาขออะไรท่านดยุคเธอจ๊ะ”

“เรื่องที่น่าจะสนุก และสบายสำหรับหนูนะคะคาเรน” เดียนาลอยตัวขึ้นเหนือพื้นเล็กน้อย “แล้วถ้าคาเรนเพิ่มระดับพอแล้ว ก็กลับเมืองหลวงเถอะค่ะ แต่

ในตอนนั้นท่านพ่อยังสะสมงานอยู่คงไม่ว่างเปิดประตูมิตี ดังนั้นพวกคารเนคงต้องกลับเอาเองนะคะ มิต้าเธอช่วยดูแลคารเนด้วยนะ”

มิต้าคอมพิวเตอร์ชะเล็กน้อย เตียนาจึงบีบคริสตัลในมือจนแตกสลาย เพื่อสร้างอุโมงค์มิตีกลับไปก่อน

คารเนโบกมือลาเสร็จ ก็หันไปบอกเจ็คกับแซ็ค “คุณเจ็ค คุณแซ็คจะช่วยเหลือถอยทัพด้วยคะ พวกเราจะกลับกันแล้วนะคะ”

เจ็คขานรับเบาๆ แล้วพุ่งร่างประจูดาวตกไปยังใจกลางสนามรบพร้อมสั่งถอยทัพ แซ็คส่ายหน้าพาลงถอนหายใจ “เจ้าบ้านี่ตะโกนสั่งตรงนี้ได้แท้ๆ แต่ยังคงมีโอกาสไปอดีตตรูละอีก ข้าต้องขอโทษแทนมันด้วยนะท่านคารเน”

คารเนรีบส่ายหน้า โบกไม้โบกมือเป็นการใหญ่ “ไม่เป็นไรหรอกคะ ฉันต่างหากเป็นฝ่ายรบกวนพวกคุณ แถมยังต้องให้มาลำบากทำหน้าที่แทนฉันอีกตั้งมากมาย”

หลังจากได้รับแต่งตั้งเป็นแม่ทัพเธอก็ได้รับทหารกล้าถึง 4,000 คนจากอาเบลในทันที ทว่าเธอที่ไม่เคยศึกษาเกี่ยวกับสงครามมาลัคนิด ก็ได้เจ็คกับแซ็คคอยสั่งการร่วมกับอดีตแม่ทัพ ซึ่งปัจจุบันกลายเป็นรองแม่ทัพมาบัญชาการกองทหารแนวหน้าให้แก่เธอ ซึ่งในช่วงแรกก็มีปฏิกิริยาต่อต้านจากเหล่าทหารในระดับที่ตัวอดีตแม่ทัพเองก็สามารถห้ามปรามได้ แต่เมื่อเจ็คและแซ็คไปโน้มน้าวด้วยคำพูดไม่กี่คำ เหล่าทหารก็เชื่อฟังในพริบตา กระนั้นเธอก็ยังคงไม่เข้าใจว่า ทำไมเหล่าทหารถึงกล้าต่อต้านคำสั่งของราชาแวมไพร์ที่เป็นเจ้านายของตน

คารเนย่อมไม่ทราบประวัติศาสตร์ของอาณาจักรรัตติกาลมากนัก ในอดีตได้มีทูตเจริญสัมพันธไมตรีจากมนุษย์เข้ามาจำนวนมาก ซึ่งราชาแวมไพร์ก็ไม่มีท่าทีปฏิเสธ เพียงแต่สั่งให้สัตว์อสูรระดับราชาที่ปกครองพื้นที่ทุกตนมาประชุมพร้อมกัน

ในตอนนั้นที่ประชุมต่างมีเสียงให้ร่วมมือกับมนุษย์ไปกว่าครึ่ง ซึ่งถือว่าคะแนนผ่านมติเป็นเอกฉันท์ให้ติดต่อดำขาย จนรวมไปถึงเข้าร่วมทำสงครามกับมนุษย์และสัตว์อสูรอาณาจักรอื่น แต่แล้วราชาแวมไพร์กลับมีรับสั่งให้สังหารผู้ที่

ลงมิตัวจะเข้าร่วมกับมนุษย์จนหมดสิ้น แล้วเริ่มก่อสงครามภายในอาณาจักรจัดการกับผู้ที่ติดต่อต้านจนหมด ผลจากการกระทำในตอนนั้นทำให้กองทัพเกือบทั้งอาณาจักรตติกาลขึ้นตรงต่อราชาแวมไพร์โดยตรง

ส่วนพวกผู้ปกครองที่ไม่พอใจก็ได้แต่เก็บความรู้สึกเอาไว้ รอคอยโอกาสที่จะจัดการกับราชาแวมไพร์ จวบจนเมื่อไม่นานมานี้กลุ่มผู้มีอำนาจเหล่านั้นได้สร้างกองกำลังของตนเองจนใหญ่โตไม่แพ้กองทัพหลวงหรืออาจเหนือล้ำกว่าชั้นหนึ่ง แต่ถึงกระนั้นดยุคิวนาซหนึ่งเ็นผู้นำก่อการกบฏ ที่มีกองกำลังเหนือกว่ากองทัพหลวงก็พังพินาศอย่างไม่น่าเชื่อ ต้องกลายเป็นผู้ปราชัยในเวลาอันสั้น ซึ่งทำให้ความน่าสะพรึงกลัวของราชาแวมไพร์ฝังลึกลงไปจิตใจของเหล่าผู้ที่คิดคดมากยิ่งขึ้น

เหล่าทหารทั้งหลายที่เข้าใจว่าตนเองอาจจะโดนใช้งานในฐานะตัวล่อให้ทำงานร่วมกับมนุษย์อีกครั้ง แล้วจะถูกกำจัดในตอนท้ายจึงมีการต่อต้านในช่วงต้นจนกระทั่งตอนที่รับรู้ความจริงว่า คาเรนเ็น ‘คนสนิท’ ที่ราชาแวมไพร์ต้องการเพาะบ่มให้หนาวร้ายมากที่สุด ทหารทั้งหมดเลยยอมรับคำสั่งนี้โดยไม่อิดเอื้อนอีกต่อไป...

ก่อนที่กองทัพคาเรนจะเดินทางกลับเมืองหลวงชไนเดอร์ได้ควบอาชาดำสนิท นำกองทหารซึ่งมีรถม้าที่ทำจากเหล็กทั้งคันแล่นตามหลัง ซึ่งสีหน้าของทหารดูเคร่งเครียดผิดปกติอยู่บ้าง

“ท่านคาเรนข้าอยากจะทำให้ท่านช่วยนำรถคูนักโทษออกจากรังจำนวนหนึ่งไปด้วยนะครับ”

คาเรนงุนงนเล็กน้อย มีตาที่อยู่ใกล้จึงเดินเข้ามาอธิบาย “รถม้าเหล็กด้านหลังเป็นคุกกี้เคลื่อนที่แบบหนึ่ง ซึ่งจัดทำไว้ใช้ขนส่งนักโทษค่ะท่านคาเรน”

ชไนเดอร์พูดเสริม “นักโทษเหล่านี้คือโอเมซกับบรรดาทหารคนสนิท ซึ่งข้าได้จัดขบวนนักโทษปลอมถึงสิบขบวน แยกย้ายกันออกเดินทางไปตามทางหลวงและเส้นทางลับ ส่วนขบวนนี้เป็นของจริงจึงจัดลงว่ามีคนคูน้อยกว่าปกติและใช้โอกาสเดียวกับกองทัพเสริมที่มาช่วยรบเดินทางกลับ มันจะได้ดูไม่ผิดสังเกต และข้ายังปล่อยข่าวไปว่ามันเป็นพวกนักโทษหน้าใหม่ที่ข้าจับมาได้ในช่วงนี้

พวกกบฏที่หลงเหลือก็คงไม่คิดว่าเป็นโอเมซอย่างแน่นอน”

คาเรนหันไปถามรองแม่ทัพ “ท่านรองคิดเห็นเช่นใดคะ”

รองแม่ทัพชาวแวมไพร์ทรีกตรองชั่วครู่ก็พยักหน้ารับ “ข้าเองก็คิดว่ามันสมเหตุสมผล และในที่แห่งนี้ยังมีท่านเจ้กับท่านเช้คร่วมเดินทางอยู่ด้วยการทำงานในครั้งนี้อาจมีปัญหามาประการใดขอรับท่านคาเรน”

คาเรนจึงรับปากดูแลขบวนรถนักโทษ มุ่งหน้าไปตามถนนสายหลักสู่เมืองหลวง ซึ่งด้วยกองทัพที่มีจำนวนน้อยเพียงสี่พันเศษและทั้งหมดล้วนควมมำขึ้นดี ขบวนทัพจึงเคลื่อนที่ได้อย่างรวดเร็ว

จนกระทั่งมาถึงเขตซากเมืองร้างเก่าแก่แห่งหนึ่ง

คาเรนที่หลับพักผ่อนไปเกือบหนึ่งในรถม้าหุ้มเกราะ ซึ่งดยุคชไนเดอร์มอบให้เป็นของขวัญก่อนจากลา ครั้นตื่นขึ้นมาก็พบเห็นทิวทัศน์บ้านเรือนสองข้างทางที่พังพินาศ ไม่มีการบูรณะซ่อมแซม จึงหันไปถามมิตาที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม “มิตาทำไมถึงมีซากเมืองอยู่แถวนี้ล่ะคะ”

มิตาตอบด้วยเสียงไร้อารมณ์ “ที่นี่เป็นหนึ่งในเมืองของฝ่ายกบฏที่ไม่ยอมจำนน ฝ่ายาทจึงสั่งให้ทำลายทิ้งเพื่อไม่ให้คนอื่นเอาเป็นเยี่ยงอย่างสืบไป”

คาเรนเข้าใจถึงนิสัยรุนแรงของอาเบลเป็นอย่างดี กระนั้นก็ยังนึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะสังหารศัตรูชนิดล้างบ้านล้างเมืองเช่นนี้ ในขณะที่กำลังชมทัศนียภาพอันชวนหดหู่ เธอก็รู้สึกว่าการลงมือลงไปกว่าครึ่ง

ตูม! เสียงระเบิดดังกึกก้องไปทั่วสารทิศ

รองแม่ทัพร้องตะโกนลั่น “ที่นี่มีกับดัก กองหนึ่งและสองบุกทะลวง กองสาม...อ้าก!!”

เสียงพลทหารตะโกนดังลั่น “ท่านรองแม่ทัพทำใจดีๆ ไว้ ทั้งหมดคอยคุ้มกันนายทหารด่วน... เฮ้ย พวกศัตรูลอบสังหารชนชั้นผู้นำ ทุกคน...อ้าก!!”

เมื่อคาเรนโผล่หน้าไปนอกรถม้า ก็พบเห็นกองเสื้อผ้าของเหล่าทหารที่เสียชีวิตอย่างฉับพลัน “อะไรกัน”

ก่อนที่จะทันพูดจบมือหยาบใหญ่ของเช้คก็มาดบังใบหน้าของเธอ พร้อมของเหลวที่สีดำใสแถมขาว

“มีตำจับท่านคาเรนเข้าไปในรถม้าเร็วเข้า”

เสียงของแซ็คยังไม่ทันเลือนหาย ร่างของเธอก็โดนแขนคู่หนึ่งดึงลงนอนติดพื้นรถม้า

มีคำถามด้วยเสียงเยือกเย็น ทว่านัยน์ตาทอแวตใจ “ไม่เป็นไรใช่ไหมคะ ท่านคาเรน”

“ไม่เป็นไรจะมีตำ แต่ว่ามัน...” เธอเช็ดหน้าจึงได้ทราบว่าเป็นของเหลวที่ติดแถมเมื่อครู่เป็นเลือด เลยรีบหันไปมองหน้าต่างรถ ซึ่งในตอนนั้นไม่มีเงาของผู้ปกป้องเธอเหลืออยู่ หากแต่มีหยดเลือดอยู่เต็มหน้าต่างรถม้า จึงร้องถามด้วยความเป็นห่วง “คุณแซ็คเป็นอะไรหรือเปล่าคะ คุณแซ็ค!!”

เจ้ากลับมาโผล่ตอบขึ้นมาแทน “หมาหนึ่งหนอยังมันไม่เป็นอะไรหรอก ถึงเราติดอยู่ในพื้นที่ดักสลายพลัง แต่แค่หนูศักดิ์สิทธิ์อัดเวทสลายปีศาจห้าดอกยังถือว่าจ็บๆ รอมันไปทำลายเสาสลายพลัง เตียวทุกอย่างก็ดีขึ้นเอง แต่กับเจ้าที่ยังอ่อนแอถ้าพลาดโดนที่หัวใจหรือศีรษะสักดอกคงตายในเสี้ยววินาที ดังนั้นอย่าโผล่หัวหรือโชว์หน้าอกออกมาเป็นเป้ายิงอีกเชียวนะเจ้ามนุษย์หญิง”

คาเรนยอมไม่เข้าใจสิ่งที่อีกฝ่ายบอก เพราะเธอไม่เคยสนใจจะเล่นเกมนี้อย่างจริงจัง ที่ศึกษาเอาไว้มีเพียงวิชาลมปราณเท่านั้น แม้จะทราบว่ามีสองมนุษย์หมาป่าแข็งแกร่งกว่าตนมากนัก ก็ยังต้องถามด้วยความกังวล “แล้วคุณแซ็คล่ะจะเป็นอะไรเปล่า”

“เฮอะ ยอดนักฆ่าอย่างพวกข้า ไม่ตายด้วยของกระจกพรค์นี้หรอก มีตำเจ้าคอยเฝ้าคาเรนดีๆ ละ เตียวข้าจะไปช่วยเจ้าแซ็คมันหน่อย” ลิ่นประโยคก็มีเสียงส่ายลมแหวกอากาศดังกระหึ่มรอบรถม้า

คาเรนคิดจะลุกขึ้นไปดูการต่อสู้ภายนอก ทว่ามีตำกลับกดทับเอาไว้

“ปล่อยนะมีตำ”

“ท่านคาเรนปล่อยเรื่องภายนอกให้พวกทหารจัดการเถอะค่ะ”

“แต่ว่า...”

มีตำยกมือปิดปากของคาเรน พูดอย่างจริงจัง “ในสงครามถ้าแม่ทัพตาย กองทัพจะถือว่าพ่ายแพ้ ขอเพียงท่านคาเรนยังอยู่ กองทัพก็ยังคงไม่แตกพ่าย

หากท่านเป็นห่วงทุกคนจริงละก็ โปรดสั่งการในรถม้าเถอะค่ะ”

คาเรนฟังเสียงกรีดร้องของเหล่าทหารภายนอก ที่เริ่มไม่มีระเบียบแบบแผน ครั้นเปิดช่องกองทัพขึ้นมาก็พบว่าศัตรูอยู่ระดับนายกอง และรองแม่ทัพล้วนเสียชีวิตไปเกินกว่าเก้าส่วน แต่แล้วเธอที่ตระหนักถึงความเป็นจริงได้เรื่องหนึ่งก็บอกกับมิด้าด้วยเสียงหตู่ “แต่ว่าฉันไม่มีความรู้ด้านสงคราม แล้วจะแก้ไขสถานการณ์นี้ยังไงดีละมิด้า”

มิด้ากล่าวอย่างไม่ต้องขบคิด “ไม่ใช่เรื่องยาก เพียงสั่งการบุกทะลวงต่อไปก็พอค่ะ”

คาเรนออกคำสั่งบุกไปยังเมืองหน้าด่านที่ ทว่ากระบวนทัพที่สับสนอลหม่าน ย่อมยากที่จะปฏิบัติตามคำสั่ง

ทั่วท้องฟ้าปกคลุมด้วยแสงเวทหลากหลายสีสั่นชัดกระหน่ำลงขบวนทัพมิหยุดหย่อน เหล่าทหารกล้ายังสามารถแยกย้ายกันต้านรับอย่างเข้มแข็ง บ้างก็ใช้เวทตั้งรับ บ้างก็หิบบีบรวมเป็นกลุ่ม บ้างก็พยายามบุกทะลวงไปตามซากอาคาร ทว่ากลับเหยียบถูกกับดักเวทล้มตายจนหมดสิ้น จนกระทั่งการล้อมโจมตีด้วยเวทระเบิดและธนูหยุดลง เสียงกรู๋องบุกโจมตีระยะประชิดก็เริ่มดังขึ้นจากรอบด้าน

มิด้าชำเลืองมองสถานการณ์ภายนอกเที่ยวหนึ่งก็หันมารายงาน “ท่านคาเรนตอนนี้พวกศัตรูเริ่มบุกโจมตีระยะประชิดแล้ว โปรดสั่งการให้กองทหารแยกย้ายกันไปโจมตีเถอะค่ะ แล้วให้กองที่เหลือแยกย้ายกันต้านรับ ส่วนกองที่สามที่ดูแลท่านและรถม้าโหดผ่าแนวโจมตีค่ะ”

“แต่พวกเจ้คะ...”

“ไม่ต้องเป็นห่วงค่ะ ทั้งสองตนนั้นจะต้องยินดีที่ได้สละชีพเพื่อท่านคาเรนเป็นแน่ เดี่ยวฉันจะไปขับรถม้าเอง ท่านอย่าให้การเสียสละของทหารต้องสูญเปล่านะค่ะ” มิด้าพุ่งตัวออกจากรถม้า ทิ้งให้คาเรนต้องเผชิญกับการตัดสินใจในครั้งนี้ “ทำไงดี ฉันควรจะหนีหรือต่อสู้ดี”

ตูม!!! เคล้ง!! ปีก!!

เสียงระเบิด เสียงโลหะปะทะกัน ดังกึกก้องมิขาดสาย มันยังสร้างความสับสนในใจของคาเรนเพิ่มขึ้น ทว่าเธอกลับระลึกถึงเสียงของชายคนหนึ่งโดย

ไม่รู้ตัว

‘ผมก็แค่อยากให้ทุกคนปลอดภัยเท่านั้นเองแหละคาเรน’

‘ถ้าเขาอยู่ตรงนี้จะเลือกแบบไหนนะ’

เธอเปิดหน้าต่างสถานะ มองดูทักษะทั้งหมดรอบหนึ่งก็กดฟันตะโกนใส่ช่องกองทัพ “ทุกคนอย่ายอมแพ้ จงสู้จนสุดชีวิต อย่าให้พวกนั้นเห็นว่าเราอ่อนแอฆ่าพวกมันให้หมด”

คาเรนล้วงคันธนูทองคำฝังอัญมณีคันหนึ่งออกมาจากกระเป๋าคาดเอว พร้อมทะยานออกจากโรงม้า มาอยู่ที่ว่างโล่งด้านข้าง ซึ่งมีอาวุธและชุดเกราะของเหล่าทหารองครักษ์ตกอยู่เกลื่อนกลาด แค้นเสียงเย็นชาคำหนึ่ง แล้ววางคันธนูพลางตะโกน “ศรอัคคีสวรรค์”

คันธนูเปล่งแสงสีแดงเรืองรอง สายธนูที่ว่างเปล่าปล้นปรากฏลูกธนูสีแดงจานดอกหนึ่ง เมื่อคาเรนปล่อยสาย ลูกธนูก็พุ่งขึ้นท้องฟ้า แล้วแปรเปลี่ยนเป็นธนูเพลิงนับพันดอกดิ่งลงมาสู่พื้น พุ่งเข้าทำร้ายเหล่าศัตรูที่กำลังโหมบุกจำนวนหนึ่ง ทำเอาพวกนั้นชะงักการเคลื่อนไหว สร้างโอกาสให้เหล่าทหารหาญสามารถจัดขบวนตีได้อีกฝ่ายทันช่วงที่

เหล่าทหารหาญต่างตะโกนดังลั่น ขวัญกำลังใจเพิ่มขึ้นทวีคูณ “ท่านแม่ทัพยังไม่กลัวเกรง พวกเราก็ตองสู้ตาย ยาก!!!”

มีตาลงมาจากที่หนึ่งคนขับรถม้า “ท่านคาเรน แบบนี้นั้น...”

“ฉันจะไม่ทอดทิ้งพวกพ้องที่ร่วมรบเด็ดขาด หากจะต้องตายก็ขอตายด้วยกัน” คาเรนตอบท แล้วเริ่มใช้ทักษะประจำอาวุธต่อ โดยไม่สนใจเหยื่อกาฬที่แตกตัวไปหน้า

“ท่านคาเรนอย่าฝืนใช้พลังเลยคะ ตราบใดที่เสาสลายพลังธาตุมีดยังไม่พัง พวกเราจะเสียพลังมากกว่าปกติในขณะที่ต้องสู้คะ” มีตำรับแย่งคันธนูออกจากมือของคาเรน

“มีตำคีนอาวุธมา ฉันยังสู้ได้... แหกๆ”

คาเรนพยายามยื้อแย่งอาวุธคืนจากอีกฝ่าย ทว่ากลับโดนมีด้ากดรัดพร้อมกับพุ่งตัวกลับเข้าไปในรถม้า

“มีด้าทำอะไรนะ”

“หลบลูกธนูของท่านคาเรน”

มีด้ารีบลุกขึ้นหันหน้าไป رأىเวทสร้างโลโลहितสองใบ ซึ่งก็มีลูกธนูอีกหลายสิบดอกพุ่งเข้าปะทะโลโลहितอย่างต่อเนื่อง และมีบางดอกที่ทะลุปากใส่ร่างของแวมไพร์สาวรับใช้ ส่วนพื้นที่ที่เธอเคยยืน บัดนี้มีธนูไม่ต่ำกว่าสิบดอกปักพื้นดิน ชวนให้ผู้ที่เคยยืนรู้สึกหวาดกลัวจับจิต

คาเรนรีบดึงตัวมีด้าเข้ามาหลบอยู่หลังผนังรถม้า ทำให้เห็นใบหน้าที่ยืดเขียว และลูกธนูหลายดอกปักอยู่ตามร่างกายซึ่งทุกบาดแผลจะมีควันสีขาวลอยพุ่งออกมา ใบหน้าที่ตายด้านเป็นนิจแปรเปลี่ยนเป็นบิตเขียว เธอจึงรีบจับปลายธนูหนึ่งจะดึงมันออก ทว่ามือที่จับต้องรู้สึกร้อนดุจจับกาน้ำร้อนที่เพิ่งเดือด “ว้าย ทำไมมันร้อนแบบนี้!!”

มีด้าตอบด้วยเสียงแผ่วเบา “อืม...มันเป็นธนูเงินกำกับอักขระธนูของท่านคาเรน โปรดอย่าใช้มือเปล่าแตะต้อง เพราะมันมีฤทธิ์ทำร้ายชนเผ่าแห่งความมืดค่ะ”

คาเรนรีบใช้ผ้าเช็ดหน้าดึงธนูออกทั้งหมด ซึ่งทุกครั้งก็ต้องฟังเสียงร้องเจ็บปวดของมีด้า ทำเอาเธอรู้สึกสะเทือนใจไม่น้อย ที่ทำให้อีกฝ่ายต้องมาบาดเจ็บ เพราะความมุทะลุของตน “ฉันขอโทษนะมีด้า มันเป็นเพราะฉันทำอะไรตามใจแท้ๆ”

มีด้าหยิบบายากินเม็ดหนึ่ง บาดแผลทั้งหมดก็เริ่มผสานจนไร้ร่องรอย พุดด้วยเสียงอ่อนโยน “อย่าคิดมากสิคะท่านคาเรน นี่มันเป็นเรื่องปกติของสงคราม การที่ท่านห่วงใยลูกน้องย่อมไม่ผิด เพียงแต่เราต้องสังเกตสถานการณ์ให้ถ่องแท้”

คาเรนก้มหน้ารับผิดด้วยความเศร้าหมอง ‘แต่จะทำให้เราถึงพวกพ้องมันก็...’

“แต่ที่ท่านคาเรนบอกว่าไม่ละทิ้งพวกพ้อง มีด้าเองก็รู้สึกยินดีที่ท่านมองเห็นพวกเราเป็นพรรคพวกของท่าน โดยไม่กลัวเกรงต่อความตายเช่นกันนะคะ”

เมื่อคาเรนเงยหน้าขึ้น ก็ได้เห็นรอยยิ้มซึ่งยากที่จะปรากฏขึ้นบนใบหน้า

ของหญิงรับใช้แสนเย็นชานางนี้ ซึ่งมันปรากฏขึ้นเพียงชั่วพริบตาก็หายวับไป ก่อนที่เธอจะพูด เสียงของแจ็คปล้นดังขึ้นจากข้างรถม้า

“ยัยมนุษย์รีบออกมาเร็วเข้า เดี่ยวข้าจะพาเจ้าสาวงล่อมหนี...”

“ไม่ค่ะ ฉันจะร่วมต่อสู้กับทุกคน” คาเรนตัดบท

มีตำขมวดคิ้วแน่น คิดจะพูดยาถ้อยคำที่ดีที่สุด ทว่ากลับโดนแจ็คแทรกขึ้นมาก่อน “นี่ยัยมนุษย์เจ้าจะมามีคำสั่งสงครามอะไรตอนนี่”

คาเรนถามอย่างจริงจัง “คุณแจ็คกลัวฉันหรือคะ”

แจ็คแค้นเสียงเย็นชา “เฮอะ ยอดนักรบเช่นข้ามีหรือจะกลัวพวกละอ่อนพรรคนี้ เจ้าเช็คต่างหากที่ดันสั่งให้ข้ามาพาเจ้าหลบหนี ไม่งั้นข้าคงอาละวาดเช่นเหล่าพวกมนุษย์ที่ร้ายเวทแสงตาย...”

“อะไรนะ มนุษย์!!” คาเรนโผล่หน้าออกไปทางประตูรถม้า ซึ่งก็โดนมีด้า จูตร่างหลบเลี้ยวถูกรถุดอกหนึ่งทันท่วงที่พร้อมดูคาเรนประโยคหนึ่ง ทว่าคาเรนกลับไม่สนใจ รีบถามใหม่อีกครั้ง “คุณแจ็คบอกว่ามนุษย์ฉันหรือคะ”

“ใช่สิ เจ้านี่หูตึงเหมือนกันนะ หัดหูไวซะบ้าง ยังไม่แก่แท้ๆ ยังจะชอบถามอะไรซ้ำไปซ้ำมา สงสัยสมองจะน้อยสินะ หึหึ”

คาเรนไม่โกรธอีกฝ่าย กลับสั่งการ “แจ็คพาฉันไปหาพวกมนุษย์กลุ่มนั้นที่เผื่อว่าฉันจะเจรจากับอีกฝ่ายให้ถอนกองกำลังไปได้”

“เจ้าจะบ้าอะไร สงครามมันเริ่มต้นแล้ว ต้องจบลงด้วยความตายของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเท่านั้น”

มีด้าพูดเสริม “ฉันเองก็ไม่เห็นด้วยค่ะ ท่านคาเรนอย่าลืมนะคะว่า ในตอนนี้ร่างของท่านเป็นชาวแวมไพร์ พวกมนุษย์คงไม่เห็นว่าเป็นมนุษย์หรอกค่ะ”

“แต่ว่า...”

ตูม!! เปรี๊ยะ!! จู๊ๆ รถม้าทั้งคันก็พลิกคว่ำ

‘เกิดอะไรขึ้นอีกแล้วเนี่ย’ คาเรนที่นอนทับร่างของมีด้า ค่อยๆ ลุกขึ้นด้วยอาการมึนงง “มีด้าเป็นอะไรมัย”

“ไม่เป็นไรค่ะ แล้วท่านล่ะคะ” มีด้ามองไปที่ผนังรถม้า ซึ่งบุบเข้ามาเหมือนโดนบางสิ่งกระแทกใส่อย่างรุนแรง

เสียงชายหนุ่มดังขึ้นที่นอกรถม้า “เฮ้ย รถม้าสัตว์อสูรระดับแม่ทัพล้มแล้ว ้วย รีบช่วยกันมาฆ่ามันเร็วเข้า หลีกไปเจ้าหมาดำ”

เจ้าคํารามด้วยความเกรี้ยวโกรธ “พวกแกไม่รู้ชะแล้วว่าข้าเป็นใคร โบรว!!”

ห้วะ!! เคล้ง!! แควก!!

เสียงฉีกขาดของชุดเกราะและเสื้อผ้าดังขึ้นอย่างต่อเนื่องพร้อมกับเสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดของผู้คนกลุ่มหนึ่ง ซึ่งทำให้ผู้รับฟังเช่นคาเรนต้องลอบกลืนน้ำลาย ไม่กล้าชะงักหน้าออกไปมองแม้แต่คนเดียว รู้เพียงว่าระบบได้แจ้งยอดสังหารผู้เล่นที่มีค่าหัวต่อเนื่องถึง 5 ครั้ง

“เป็นไงเจ้าพวกมนุษย์ รู้ซึ่งถึงความน่ากลัวของสุดยอดนักรบ ที่แม้แต่สัตว์อสูรระดับราชายังต้องวิ่งหนีทางจุตตริยัง จงจำนามของข้าเอาไว้ ข้าคือเจ้าคํอสังหารทมิฬ รีบกรีดร้องก่อนที่จะตายเอาไปได้เลย ฮ่าๆ”

กลุ่มคนต่างอุทานด้วยความตกใจ “เฮ้ย นี่มันเจ็คนี่หว่า”

“จริงด้วย เจ็คํอสังหารทมิฬที่มีค่าหัวสูงลิบลั่นนี่ใช่ใหม”

“ใช่ๆ มันบอกเองแบบนี้คงไม่ผิดหรอก”

เจ้าคพูดด้วยความภูมิใจ “เป็นไงพวกแกเริ่มกลัวข้าแล้วสินะ แต่มันก็สาย...”

เสียงชายหนุ่มที่ดูท้าวหาญคนหนึ่งตะโกนแทรกขึ้น “ฆ่ามันเลย ไอ้บ้านี่มันเพิ่งตายมาหมาดๆ สงสัยจะยังอ่อนแออยู่ เลยหาขุมมากขนาดนี้”

“ใช่ ข้าได้ข่าวว่าเจ้าหมาดำนี่มันตายด้วยน้ำมือของคนที่เมืองเริ่มต้นเองด้วย สงสัยทำไมตายเมื่อก็คงจะเป็นท่าสุดยอดที่ใช้ได้วันละครั้งแน่ๆ รุมมันเลย ยาก!!”

เสียงตะโกนชื้อหักชะดังขึ้นอย่างพร้อมเพรียง และยังมีเสียงผู้คนจำนวนมากที่ตะโกนเรียกพวกพ้องมาช่วยกันฆ่าเจ็คกันยกใหญ่ ทำเอาเจ็คที่ภาคภูมิใจในตนเองยังต้องคํารามด้วยความโกรธแค้น

“อ้าก เจ้าบ้านี่ฆ่าสำเร็จ ยกเข้าไปประโคมฆ่าว่าข้าอ่อนแออีกงั้นหรือ วันหน้าถ้าข้าได้เจอแกละก็ แกต้องถูกข้าเชือดแน่ๆ เจ้าเมธัส โง่!!”เจ็คเริ่มต่อสู้

อย่างบัคหลัง ปลดปล่อยพลังทั้งหมด ไล่สังหารศัตรูเบื้องหน้าอย่างดุดัน

คาเรนสะดุ้งโหยง ‘เมธัสเคยฆ่าแจ็คด้วยอย่างนั้นหรือ ยังงี้พากลับบ้านไปเจอเมธัสไม่ได้แน่ๆ เลย... เอ๊ะ หรือว่าคนที่ทำลายเสื้อผ้าของคุณยายในตอนนั้นคือแจ็คกับเช็ค... เอ้อ ตานั่นเรียกมนุษย์หมาป่าเป็นหมาป่าตัวใหญ่ได้ไงนะ แต่ตอนนั้นเขาก็ไม่ได้หลอกเรา เพราะสองตนนี้ก็จริงเป็นหมาป่าตัวใหญ่จริงๆ นั่นแหละ อี้’

ผู้ชายจำนวนมากที่เธอพบเจอมักยกยอหรือบอกว่าตนต่อสู้กับสัตว์อสูรชั้นสูง คงมีเพียงชายหนุ่มคนหนึ่งที่ชอบพูดถ่อมตนและมีบรรยากาศอบอุ่นชวนให้อยากอยู่ใกล้ ถึงแม้อีกฝ่ายจะดูจะล่อนไปบ้าง ทว่าพอขาดเขาไปก็อดคิดถึงไม่ได้ ‘ตอนนี้อย่างนั้นจะทำอะไรอยู่นะ ทานข้าวเช้าหรือยัง หรือว่าแอบออกไปนอนเล่นเพื่อหนีพวกแคร์กันแน่นะ’

“ท่านคาเรนคิดถึงคนรักหรือคะ”

คาเรนหันไปสบตากับมิต้าทันควัน “ปะ...เปล่าละ ฉันแค่คิดถึงเพื่อนเท่านั้นเอง”

“นั่นหรือคะ เห็นก้มหน้ายิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เล่นนิกว่าท่านกำลังคิดถึงคนรักซะอีก”

คาเรนรีบส่ายหน้าไปมา “ตานั่นเป็นแค่เพื่อนเฉยๆ ส่วนที่ยิ้มแค่นั้นเพราะจำเรื่องตลกได้นิดหน่อย นีๆ เราไปช่วยแจ็คต่อสู้กันเถอะ พวกข้างนอกคงไม่เก่งเท่าไรหรอกมั้ง”

ก่อนที่มิต้าจะทันห้ามปราม รถม้าก็โดนบางสิ่งพุ่งชนอย่างรุนแรงทำเอาสองสาวในรถต้องล้มกลิ้งไปนอนเล่นอีกครั้ง

ครืด!! รถม้าไถลครูดไปกับพื้น

แจ็คถามด้วยความงุนงง “กะ แกเป็นใคร ทำไมเสื้อของแกสามารถสะท้อนท่าเขี้ยวดาวตกของข้าได้”

เสียงที่เต็มไปด้วยความมั่นใจของชายหนุ่มดังขึ้น “พวกบ้านนอกคอกนา ก็อย่างนั้นแหละน่า ไม่รู้จักเสื้อเกราะหนังมังกรเทวะระดับสิบสามสุดหรรษาสองหมื่นสามพันล้านซึก อ๊ะ ถึงพูดไปหมาอย่างแกก็คงไม่ค่อยเข้าใจหรอกมั้ง

หึๆ”

“เฮอะ แคมีของดีใช้ว่าจะชนะยอดนักรบอย่างข้าได้ว้ย กรร!!!” แจ็คพุ่งเข้าไปต่อสู้อย่างบ้าระห่ำ การศึกจึงดำเนินต่อไปด้วยความเข้มข้นยิ่งกว่าเมื่อครู่

คาเรนที่ได้ยินราคาของชุดต้องตาเบิกค้าง รีบแอบมองผ่านช่องแตกของรถม้า พบเห็นผู้เล่นชายหญิงกลุ่มหนึ่ง ก็ต้องหลบกลืนน้ำลายไปอีกใหญ่ ‘ตายแล้ว นั่นมันเสื้อที่คุณยายตัดนี่นา สงสัยคนพวกนี้จะเป็นอดีตลูกค้าของร้านเรา ถ้าพวกแจ็คแพ้ก็ถือว่าเราเป็นต้นเหตุหรือเปล่าเนี่ย... ว้าย! ลู๊ๆ นะแจ็ค’

4

ไอเบซ คลับคลับ และ เป้าหมายของคาเรน

อาเบลนั้นบนบัลลังก์รับฟังการประชุมสงครามที่เริ่มรุนแรงขึ้นตามแนวทาง อีกทั้งยังมีการบุกโจมตีที่แนวหลังจากสัตว์อสูรอีกอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งอยู่ติดเขตปกครองของดยุคซโนเดอร์

การเปิดศึกสองด้านมิใช่เรื่องง่าย โดยเฉพาะกับศึกระดับอาณาจักรที่มีจำนวนทหารเท่าเทียมกัน ในช่วงต้นราชาแวมไพร์อาจใช้กลยุทธ์ใหม่กว่าชัยชนะได้อย่างต่อเนื่อง ทว่าเขายังคงยึดกฎเหล็กว่า ไม่มีกลศึกใดชนะถาวร ไม่มีเมืองใดที่ยั่งยืนตลอดกาล

ราชาแวมไพร์กำลังคิดตัดสินใจว่าในสงครามนี้ ตนสมควรเคลื่อนทัพไปสู่แนวทาง หรือควรที่จะหยุดเดินทัพไปเบื้องหน้าแล้วเบนเข็มบุกอาณาจักรสัตว์อสูรเจ้าปัญหานั้นตอนนี้น่าอันดี

เหล่าเจ้าเมือง เสนาธิการ เสนาบดีและแม่ทัพต่างมีความเห็นแย้งไม่จบสิ้น บ้างก็ว่าควรรุกรานมนุษย์ บ้างก็ว่าควรเป็นพันธมิตรกับอาณาจักรสัตว์อสูรด้วยกัน บ้างก็ให้เลิกรุกรานมนุษย์ และอื่นๆ

ราชาแวมไพร์ย่อมมีความคิดอื่นในใจ ทว่าก็มักจะให้เหล่าลูกน้องแสดงความเห็นบ้าง เพื่อทดสอบปัญญาและความสามารถของบริวารนั่นเอง

ในขณะที่ที่ประชุมยังถกเถียงปัญหาใหญ่นี้ เตียนาก็บินผ่านประตูเข้า

ห้องพระโรง มุ่งสู่บัลลังก์เพื่อหาบิดาของเธอ

อาเบลสังเกตเห็นหน้าของลูกสาวออก จึงถามด้วยความห่วงใย “ลูกเอ๋ย เจ้ามีปัญหาอันใด ทำไมมิตัดไม้ติดตามอยู่เคียงข้างเจ้า”

เดียนาสวมกอดอาเบลแน่น “มีตัวอยู่กับคารนตามที่ลูกสงสัยนะ ส่วนความกังวลของลูกคือ เส้นทางของการกลับมาของคารนถูกสัตว์อสูรและมนุษย์กลุ่มหนึ่งลอบโจมตี ท่านพ่อรีบเปิดประตูมิติไปช่วยเธอทีนะคะ”

อาเบลขมวดคิ้ว ทหารกล้าที่เขามอบให้นั้น ถึงแม้ใช้ชั้นหนึ่ง ทว่าก็ไม่ได้เป็นรองมากนัก ต่อให้เจอกองทัพศัตรูนับหมื่นก็สามารถเอาชนะได้ไม่ยาก โดยเฉพาะแจ็คและแซ็คที่มีความสามารถในการรบสูงล้ำ ซึ่งมีพลังเทียบเท่ากับสัตว์อสูรนับพันตน กระนั้นพอจู่คิดได้ว่าอีกฝ่ายเพิ่งจะฟื้นชีพ จึงรวบรวบเปิดกระจกเงาขึ้นมาบานหนึ่ง แสดงภาพที่ทุกคนในห้องประชุมต้องตกตะลึง

แม่ทัพนายหนึ่งเอ่ยด้วยความประหลาดใจ “โอ้ แจ็คพ่ายแพ้ต่อมนุษย์สองคน ช่างไม่น่าเชื่อยิ่งนัก”

อาเบลถอนหายใจเล็กน้อย “ถ้าเจ้าพวกนี้รู้ว่สองตัวนี้ตายด้วยมนุษย์เพียงคนเดียว พวกมันจะทำหน้าแบบไหนนะ แต่เจ้าสองตัวนี้ก็ช่างไม่ได้เรื่องจริงๆ แทนที่จะลากตัวคารนหนีออกมาซะก็จบเรื่องแล้ว”

อาเบลหมุนนิ้วชี้ไปมา ก็พบเห็นรถม้าคุมักโทเซ จึงเข้าใจถึงสาเหตุของการไม่ยอมถอยหนี กระนั้นก็ยังรู้สึกว่ทั้งหมดช่างโง่เขลายิ่งนัก ขอเพียงใครสักคนสังหารนักโทเซทั้งหมดทิ้งเสีย ก็ไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลังเยี่ยงนี้

เดียนาเขย่าแขนอาเบลพลาบส่งสายตาวิงวอน “ท่านพ่อคะ รีบส่งคนไปช่วยคารนได้ไหมคะ”

อาเบลยิ้มกริ่มลึบศีรษะลูกน้อย “ได้สิลูกเอ๋ย ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็ช่วยฟังบทสรุปการประชุมให้พ่อหน่อยนะ เดี่ยวสักพักพ่อจะกลับมา”

“ได้ค่ะ ท่านพ่อ” เดียนาหอมแก้มอาเบลแล้วลงจากตัก โบกมือลาอีกฝ่ายที่กลายเป็นหมอกควันสีดำกลุ่มหนึ่ง เมื่อหมอกจางหายก็หลงเหลือเพียงบัลลังก์ทองคำที่ว่างเปล่า องค์หญิงผู้น่ารักจึงลอยตัวไปนั่งบัลลังก์ นัยน์ตาของเธอทอดประกายเล็กน้อย ทำให้ผู้คนในห้องพระโรงเย็บกริบ จากนั้นเธอก็คลี่มละไม

“เอาละ เรามาหาข้อสรุปการประชุมกันเถิด เหล่าผู้ทรงภูมิปัญญาและความกล้าหาญแห่งอาณาจักรรัตติกาล”

ผู้คนในห้องพระโรงรีบก้มหน้าขานรับเบาๆ แล้วการถกวิธีแก้ปัญหาก็ดำเนินต่อไปด้วยความเงียบสงบ

ณ รอบซากเมือง

ชายหนุ่มในชุดเวทคนหนึ่งมองรอบบริเวณที่เต็มไปด้วยซากอาวุธและเกราะที่เปราะเปื้อนไปด้วยเลือด ทั้งสองมีรอยเวทบอลเพลิงโยนไปมาฉิววูว “ว้าก!! ไอ้ปีศาจแกอยู่ไหนพะ แน่จริงก็ออกมาสิเว้ย อัครศิษลาญ...”

ทันใดนั้นก็เงาได้เท้าของเขาพลันปรากฏร่างมนุษย์หมาป่าขึ้นมาจากเบื้องหลัง มันกางกรงเล็บแทงเข้าที่ขมับทั้งสองข้าง โลหิตฉีดยพุ่งเพียงเลี้ยววินาที ร่างของนักเวทหนุ่มก็อันตรธานหายไป หลงเหลือเพียงเสื้อผ้าไม่กี่ชิ้นตกลงบนพื้น

“ในสนามรบห้ามลนลานนะเจ้าหนูน้อย” เซ็คเตะบัดเลือดออกจากมือ เดินไปหยุดอยู่ที่หน้าวงกลมไสยเวทที่เปล่งแสงเรืองรองวงหนึ่ง ภายในมีหินหลากหลายสีสลักอักขระโบราณอยู่เต็มไปหมด พุดด้วยความหัวเสีย “นี่มันวงเวทเสริมอีกแล้ว เจ้าพวกนี้มันสร้างวงเวทหลอกเยอะขนาดไหนกันแน่ เอ้อ”

เซ็คเตะใส่แว่นเวท ชูตพื้นดินออกมาส่วนหนึ่ง แสงที่เรืองรองก็หายไป แล้วเงาร่างของมนุษย์หมาป่าก็อันตรธานหายไปพร้อมกัน

ณ ใจกลางเมือง ซึ่งยังมีการต่อสู้กันดุเดือดจนวุ่นวาย

ทหารของคารเนลหลงเหลือเพียงหนึ่งพันเศษ ทั้งหมดต่างถูกวงล้อมของศัตรู ซึ่งมีทั้งมนุษย์และสัตว์อสูรปะปนกัน ซึ่งมีจำนวนมากกว่าสองเท่าตัว ทว่าทหารกล้าแห่งอาณาจักรรัตติกาลยังต้านทานไหวอยู่ เพราะทหารที่เหลือล้วนเป็นสัตว์อสูรชาติอื่น ส่วนพวกภูตมีดนั้นตายไปจนหมดสิ้น

เจ็คกำลังต่อสู้กับมนุษย์เกือบห้าสิบคนเพียงลำพัง ถึงจะสามารถสังหารได้บ้าง ทว่าร่างกายก็ต้องสู้อย่างเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย หัวทั้งกายจึงมีบาดแผลนับไม่ถ้วน

ชายหนุ่มที่คล้ายจะเป็นหัวหน้ากอง กระชับหอกที่มีเพลิงลุกไหม้แทงเยียด

ลำตัวของแจ็คพลงพูดเย้ยหยัน “เป็นไงบ้างเจ้าหมาน้อย อาวุธอาบอาคมแบบพิเศษหายากกว่าปกติใช่ไหมล่ะ ฮ่าๆ”

ผู้คนที่อยู่รอบด้านต่างหัวเราะร่วน

แจ็คกัดฟันพลงต่อใส่ใบหน้าที่ของศัตรู ทว่าอีกฝ่ายกลับสามารถหลบอย่างง่ายดาย แล้วที่พื้นใต้เท้าของเขาพลันปรากฏรากไม้หลายสิบเส้นยึดจับร่างกายเอาไว้แน่น “นี่ ข้าเสียทีกับเวทกระจอกพรรค์นี้รึนี้ ยาก!!”

หัวหน้ากองหนุ่มสะยะยิ้ม “พวกเรา-ray-เวทพันธนาการเพิ่มเติมเร็วเข้า เดี่ยวเราจะเล่นเกมตีหมากัน ฮ่าๆ”

แจ็ครำคาญด้วยโทสะ รวบรวมเรี่ยวแรงทั้งหมดสะบัดรากไม้ ทว่าถึงรากไม้เส้นหนึ่งขาดไปก็จะมีเส้นใหม่เข้ามาแทนที่ และในขณะเดียวกันก็จะมีคมอาวุธนับไม่ถ้วนเสียดแทงอย่างต่อเนื่อง

หัวหน้ากองหนุ่มตะโกนด้วยรอยยิ้ม “คอยดูอยู่ตลอด อย่าข้ามคิวนะเพีย ไม่งั้นเดี๋ยวมีโดนตบ”

เหล่าลูกน้องต่างขานรับ แล้วทุกคนก็ผลัดกันใช้อาวุธในมือ เข้าโจมตีแจ็คต่อไป

นี่คือการละเล่นชนิดหนึ่งของเหล่าผู้เล่น เมื่อจับสัตว์อสูรหรือไล่ต้อนอีกฝ่ายจนใกล้ตายได้ ทุกคนในกลุ่มจะผลัดกันโจมตีซึ่งหากใครเป็นผู้โชคดีปลิดชีพสัตว์อสูรตัวนั้นได้ สิ่งของที่ตกทั้งหมดจะถือเป็นของคนคนนั้น โดยมีต้องแบ่งให้แก่เพื่อนร่วมกลุ่ม

แม้แจ็คจะโดนอาวุธนับไม่ถ้วนเข้าโจมตี แต่เขาก็กังพยายามขยับเขยื้อนไม่ให้โดนจุดตาย ถึงจะมีหอกแทงใส่ใบหน้า เขาก็กัดใบหอก แล้วสะบัดทั้งคนทั้งหอกพุ่งชนคนรอบข้าง ทว่ามันไม่ได้สร้างโอกาสให้เขาหลุดพ้นจากรากไม้เสียที คงมีแต่เสียงหัวเราะเยาะเพื่อนที่ล้มคะมำ หายหลังผล็องและเสียงอุทานด้วยความโมโหที่เพิ่มขึ้นเท่านั้น

หัวหน้ากองที่หัวเราะไปพลง หยิบขนมปังมากินไปพลง อุดมชมเชยแจ็คมิได้ “แก่นี่มันสุดยอดจริงๆ สมแล้วที่มีค่าหัวสูงลิบลัว แต่จงยอมตายดีๆ เกอะ เพราะภายใต้พื้นที่สลายพลังธาตุมืด แก่ไม่มีวันดินหลุดจากเวทีพันธนาการ

“ได้หรอก”

“นักรบอย่างข้า ไม่ยอมทิ้งชีวิตหรอกเพีย กรร!!” แจ็คพยายามดิ้นสุดฤทธิ์ กระนั้นมันก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงโชคชะตาของการตกเป็นเป้าหนึ่งให้พวกผู้เล่นเฟลิดเฟลินต่อไป

“หยุดนะ!!” เสียงหวานพลันดังขึ้น

ผู้คนในวงล้อมต่างหันไปมองยังต้นเสียง ก็พบเห็นแวมไพร์หญิงระดับแม่ทัพ กับแวมไพร์หญิงรับใช้ยืนอยู่บนรถม้าที่พังยับเยิน

แจ็คอุทานด้วยความตกใจ “ยัยมนุษย์งี้”

คาเรนทวาดตึงลิ้น “นี่มันไม่ใช่การต่อสู้แล้ว แต่เป็นการทรมานกันชัดๆ พวกนายไม่มีศีลธรรมเลยรีง...ว้าย!”

วูบ!! จู่ๆ ร่างของเธอก็ถูกดึงขึ้นสู่ท้องฟ้า

“ทำอะไรนะมิด้า” เธอเอียงหน้าไปมองแวมไพร์สาวที่স্যายปีกค้างคาวสะบัดไปมา

“ท่านคาเรนโปรดดูที่รถม้าคะ”

คาเรนมองไปยังรถม้า ที่ในบัดนี้มีลูกธนูปักและรากไม้จำนวนหนึ่งเลื้อยไปมา

“นั่นมันระดับแม่ทัพชั้นสูง เลือดของมันต้องระดับเก่าขึ้นไปแน่ รีบยิงมันเร็วเข้า...กระสุนเพลิง!!” หัวหน้ากองหนุ่มสั่งการพลางร้ายเวทิงลูกบอลเพลิงขนาดเล็กเท่าเม็ดถั่วมันไม่ถ่วงใส่พวกคาเรน

มิด้าบินหวัดเหวียนหลบหลีกลูกบอลเพลิงเหล่านั้นได้ทั้งหมด แล้วจึงรีบบอกคาเรน “ท่านคาเรนจับมือของฉันแน่นๆ นะคะ ฉันจะพาท่านหนี...”

ครีน!! เปรี๊ยะ!!

จู่ๆ สายฟ้าหลายสิบสายได้พุ่งเข้าทำร้ายคาเรนและมิด้า ทำเอาปีกไหม้เกรียมและขาดแห้ว ร่างของทั้งสองต่างกระเด็นแยกออกจากกันและร่วงหล่นลงสู่พื้น

ต๊บบ!! กร๊อบ!!

คาเรนรู้สึกเจ็บปวดไปทั่วทั้งตัว กระตุกในร่างคล้ายแตกร้าว แต่เมื่อ

ร่างกายส่องแสงสีแดงวูบวาบไม่กี่ครั้ง ความเจ็บปวดทั้งหมดก็อันตรธานหายไป เป็นปลิดทิ้ง ครั้นพยายามลุกขึ้นยืน เพื่อไปหาไม้เท้าที่มีรอยไหม้เกรียมไปทั่วทั้งตัว และสลบไสลอยู่ด้านข้าง ร่างกายของเธอลับโดนรากไม้จำนวนหนึ่งตึงให้อยู่กับที่ ซึ่งมีตัวเองก็โดนเหมือนเธอ

“ฮ่าๆ โชคดีจริงวู๊ย วันนี้ไหนจะช่วยเจ้าโอเมซสำเร็จ แล้วยังได้พบเจอ แวมไพร์ชั้นสูงตั้งตัวนิ่ง งานนี้มันช่างกำไรเกินคาด” บุรุษวัยสามสิบเศษสวมเกราะ สีเงินเดินเข้ามาพร้อมแวมไพร์หนุ่มคนหนึ่งซึ่งมีหน้าตาหมดจด สวมเสื้อผ้า ฉีกขาดและเปรอะเปื้อนไปด้วยคราบโลหิตที่แห่งเกราะกรังจนเป็นสีดำคล้ำ

แวมไพร์หนุ่มแค้นเสียเย็นชา “เฮอะ! เจ้าในเดอร์บังอาจส่งแวมไพร์เด็ก แบบนี้มาควบคุมข้า มันช่างงี่เง่าเหลือประมาณ คอยดูเถอะสักวันข้าจะชิงเมือง ของข้าคืนมาให้จงได้”

“โอเมซ เจ้านี้ช่างปากกล้าเสียจริง หากเจ้าในเดอร์มันไม่โง่ขนาดนี้ แกเอง อาจโดนส่งไปรับทัณฑ์ทรมานที่เมืองหลวงแล้วนะ แล้วถ้าเป็นแบบนี้ข้าเอง ก็คงจะช่วยแกไม่ได้ ฮ่าๆ”

โอเมซขมวดคิ้วแน่น นัยน์ตาทอประกายพุ่งเคือง ทว่ากลับไม่ต่อปากต่อคำ ปรีตรงไปเหยียบไม้เท้าอย่างรุนแรง “ยัยสาวใช้จิ้งตื้นชะ ลองเจ้ามาอยู่ที่นี่ นังเด็กปลิ้นปล้อนนั่นก็คงอยู่แถวนี้สินะ รีบร้องไหยทวนเรียกเจ้านายของเจ้า ออกมาเดี๋ยวนี้”

คาเรนตะโกนดั่งลั่น “อย่าทำร้ายคนไม่มีทางสู้แบบนั้นสิ นายมีความเป็น สู้ภาพบุรุษบ้างหรือเปล่า”

โอเมซหันหน้ามาส่งยิ้มเย็นชา “ข้าเห็นว่าเจ้าเป็นแวมไพร์ระดับแม่ทัพ ดังนั้นข้าจะให้โอกาสเจ้ามาเป็นข้ารับใช้ของข้า ไม่อย่างนั้นข้าจะสังหารเจ้าแบบ ทรมานที่สุด”

“แท้จริงก็มาฆ่าฉันเลยซี ไอ้ปัญญาอ่อน” คาเรนแลบลิ้นใส่โอเมซที่กำลัง จุนหาจนคว้นแทบจะออกหู

บุรุษในชุดเกราะเงินหัวเราะละเล่นพลางจับไหล่ของโอเมซเอาไว้ “เดี๋ยวก่อนสิ แวมไพร์สวยๆ แบบนี้ขอให้ข้าได้ลวนลามเล่นสักแป๊บ แล้วเจ้าจะฆ่าจะฆ่าแหละ

ยังงี้ก็ตามใจเจ้า”

คาเรนหน้าขึ้นลี “นี่ ฉันเป็นมนุษย์เหมือนกันนะยะ ถ้านายลงมือกับฉัน ละก็ ฉันจะฟ้องเจ้าหน้าที่เอาผิดนายตามกฎหมายอย่างแน่นอน”

บุรุษในชุดเกราะเงินมีสีหน้าหงั้น “แกเป็นมนุษย์รี แล้วทำไมถึงมีร่างกาย แบบนั้น... หรือว่าเป็นการกิจลับบางอย่าง”

“ใช่ แต่ฉันไม่บอกคนอย่างแกหรอกว่าทำภารกิจนี้ยังงี้ เว้นแต่จะยอม ปล่อยตัวพวกฉันไปเสียก่อน” คาเรนเริ่มโล่งใจที่อาจจะหนีทางหนีจากสถานการณ์ ลำบาก

ทว่าบุรุษในชุดเกราะเงินกลับยิ้มกริ่ม “น้องเด็กคนนี่ช่างฉลาดต่อรอง แต่ ไม่มีไหวพริบเอาเสียเลย หึๆ” เขาหัวเราะเบาๆ แล้วหันไปดันหลังโอเมซเบาๆ “โอเมซแกช่วยไปลวนลามน้องเด็กนั่นทีซี แล้วเดี๋ยวข้าจะยอมช่วยงานเล็กๆ ให้แก่เจ้าครั้งหนึ่ง”

คาเรนหน้าถอดสีทันควัน “เดี๋ยวก่อน นี่นายยังกล้าที่จะ...”

“การกระทำของสัตว์อสูรทั่วไปต่อมนุษย์ ไม่สามารถฟ้องร้องอะไรได้ นิ่งหนูน้อย” บุรุษในชุดเกราะเงินตัดบท

โอเมซยอมยินดีที่จะได้ทำบุญคุณกับอีกฝ่าย แถมยังได้ล้างแค้นที่โดน หนามศักดิ์ศรีเมื่อครู่ จึงเดินเข้าไปใกล้คาเรนพร้อมรอยยิ้ม “ถึงข้าจะไม่สนใจน้องเด็ก อับลักษณ์คนนี้สักเท่าไร แต่ข้าก็จะช่วยเจ้าก็แล้วกัน”

คาเรนร้องลั่น “ว้าย! อย่าเข้ามานะเจ้าแวมไพร์บ้ากาม”

บุรุษในชุดเกราะเงินยิ้มขำ “เฮ้! น้องหนูจะบอกได้รึยังว่า ภารกิจนี้ทำยังไง หากเจ้าบอกออกมาข้ายินดีฆ่าเจ้าทิ้งแบบนุ่มนวล หึๆ”

หลังจากกล่าวข่มขู่คาเรนแล้ว มืออันเย็นเฉียบของโอเมซก็เริ่มแตะต้อง ใบหน้าของคาเรน ทำเอาเธอตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว ทว่าทันใดนั้นเองเลือด ภายในกายเริ่มไหลเวียนเร็วขึ้น พลังเวทแห่งความมืดเริ่มปกคลุมไปทั่วทั้งร่าง กระนั้นมันก็ยังไม่มากพอที่จะทำให้ลายรากไม้ที่รัดตัวไว้นั้น

โอเมซหันหลังพลางพูดเสียงเคียด “ไม่ได้การ วงไสยเวทด้านพลังมืด พังลง พวกเราต้องหนีด่วน”

บุรุษในชุดเกราะเงินพูดเสียงหนัก “จะบ้ารึ ต่อให้เจ้าหมาอีกตัวมันโหดดี ทำลายวงเวทแกนหลักได้ มันก็ไม่ได้หมายความว่าพวกข้าจะอ่อนแอขนาดจัดการมันไม่ได้หรอกนะโอเมซ”

“เจ้าจะคิดยังไงก็เรื่องของเจ้า แต่ข้าขอตัวหนีก่อนละ” โอเมซกล่าวจบ ก็สยายปีกค้างคาวพุ่งสู่ท้องฟ้า หายไปในพริบตา

บุรุษในชุดเกราะเงินใช้สายตาดูแคลนจ้องมองเงาหลังของอีกฝ่าย “เซอะ ไร้ปอดแหก แค้นก็กลัวไปได้”

เขาหันมามองคาเรน กระตุกยิ้มชั่วร้าย “หึๆ ถึงข้าจะลวนลามแกไม่ได้ แต่กับแวมไพร์สาวใช้ตัวนี้ มันยังคงมีข้อยกเว้นสินะ”

คาเรนพยายามฉีกกระซากรากไม้ที่เกาะร่าง นัยน์ตาของเธอทอประกายแดงฉาน “อายนะ เจ้าคนสารเลว ไอ้หน้าตัวเมียชอบรังแกผู้หญิง ไอ้คนหยาบคาย ไอ้คนลามก”

บุรุษในชุดเกราะเงินหัวเราะอย่างชั่วช้า มือทั้งสองฉีกชุดสาวใช้ของมิต้า แล้วลูบไล้ใบหน้าและร่างกายของเธอ “หากไม่ยากให้ข้าทำมากกว่านี้ แกก็รีบบอกวิธีทำภารกิจกลับเป็นแวมไพร์มาซะดีๆ”

“ก็ได้ ฉันบอกนายก็ได้ แต่นายต้องเลิกลวนลามมิต้าเดี๋ยวนี้”

“พูดแต่แรกก็สิ้นเรื่องแล้ว หึๆ” ในใจของเขารู้สึกยินดีปรีดา เพราะวิธีทำภารกิจกลับที่ไม่มีคนรู้จัก ย่อมขายได้ในราคาแพง

ในขณะที่คาเรนจะเปิดปากอธิบาย เสียงตะโกนของหัวหน้ากองหนุ่มก็ดังขึ้น “ลูกพี่ครับ ช่วยมาจัดการเจ้าแฉะมันหน่อยครับ มันคลุ้มคลั่งอาละวาดจนพวกผมเอาไม่อยู่แล้ว อ้าก!!”

ตึง!!

บุรุษในชุดเกราะเงินหันไปมองยังต้นเสียงแล้วต้องเบิกตากว้าง ที่นั่นมีมนุษย์หมาป่าหนุ่มคนหนึ่งกำลังบีบคั้นชะชวยคนหนึ่งพาดลงกับพื้นดินที่ปูด้วยแผ่นหินอย่างรุนแรง จนเกิดรอยแตกร้าวไปรอบบริเวณหัวด้วยพลังชีวิตและพลังป้องกันของชายคนนั้นมีมากเกินกว่าจะตายง่ายๆ มันจึงพาดร่างของชายคนนั้นลงกับพื้นอย่างไม่หยุดยั้ง

“ไอ้หมาเลวหยุดเดี๋ยวนี้ละ ย้าก! ครอัสนี่ฟิโรธ” ที่ปลายนิ้วของบุรุษในชุดเกราะเงินมีวงเวทสีเขียวหลายสิบวง ปล่อยธนูสายฟ้าหลายสิบดอกพุ่งเข้าไปใส่มนุษย์หมาป่าคลุ้มคลั่ง

คาเรนที่จดจำความเจ็บปวดนั้นได้ดี ต้องร้องเตือน “เจ้าชลบเร็ว”
เปรี๊ยะ!! ตูม!!

คาเรนได้แต่หลับตาเพื่อหลีกเลี่ยงจากสภาพโกล้งต่ายของเพื่อนใหม่ พร้อมกับฟังเสียงหัวเราะเย้ยหยันของบุรุษที่ยืนอยู่ใกล้ ทว่าเสียงหัวเราะกลับหยุดชะงักลง หลงเหลือเพียงเสียงการปะทะของเหล่าทหารกล้าที่ดั่งขึ้นจากรอบด้าน เมื่อเธอเปิดตามองก็เห็นเจ้าคียืนอยู่ตรงจุดเดิมยกร่างของชายในเสื้อเกราะหนังมังกรเหวหะ ทัวทั้งร่างของชายผู้นั้นกำลังเปล่งแสงสีแดงวูบวาบและมีรอยไหม้ ค้วนลอยพุ่งไปทั่วทั้งตัว บุรุษในชุดเกราะเงินจึงเร่งร้ายเวทสร้างธนูสายฟ้าโจมตีอย่างต่อเนื่อง

เจ้าครอัสรำคาญพลาจใช้โล่มนุษย์ต้านทานธนูสายฟ้า มุ่งหน้าเข้าหาบุรุษในชุดเกราะเงิน

“กะ แก... ปีกวายุ” บุรุษในชุดเกราะเงินกระโดดขึ้นกลางอากาศ รอบตัวปรากฏสายลมสีเขียวพัดรอบด้าน ลอยขึ้นเหนือพื้นกว่า 10 เมตร “หนี่ในครั้งนี้อาจจะกลับมาทวงคืนในภายหลัง”

เจ้าครอัสกระโดดขึ้นท้องฟ้าเพื่อไล่ล่าศัตรู ทว่าอีกฝ่ายก็ร้ายเวทสร้างคลื่นสายลมนับร้อยสาย อัดใส่เจ้าคยจนกระเด็นกลับลงพื้น แล้วลอยตัวหายไปบนท้องฟ้ากว้าง ปล่อยให้เจ้าคียังคลุ้มคลั่งเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าพลาจร้องรำคาญอย่างน่าสะพรึงกลัว

“คุณเจ้าอย่าตามไปนะคะ รีบไปช่วยมิต้าที่สลบอยู่ก่อนเถอะค่ะ”

คาเรนมองแวมไพร์หญิงรับใช้ที่ยังไม่ได้สติ ในใจต้องนึกเจ็บใจที่ตนเองเป็นภาระให้แก่คนอื่น ครั้นหันกลับไปมองยังเป้าหมายเดิม ก็ต้องสะท้านด้วยความหวาดกลัว เพราะเจ้าคียืนหนึ่งได้ใช้กรงเล็บที่สะท้อนแสงจนชวนให้ผู้พบเห็นสยิวกาย จ้วงแทงทะลุปากของโล่มนุษย์จนตายคามือ หลงเหลือเพียงเสื้อเกราะหนังมังกรเหวหะกับสิ่งของไม่กี่ชิ้นให้ดูต่างหน้า และเสียงจากระบบที่แจ้งให้คาเรน

ไปปรับเงินรางวัลค่าหัว

ในตอนนั้นเองร่างกายของเธอเริ่มไ้เรื้อยแรง ร่างแวมไพร่เริ่มกลับคืนมา เป็นมนุษย์ดั้งเดิม ระบบแจ้งว่าถึงเวลาของคำสาปที่จบลง

‘เฮ้อ จบลงเสียทีสถานะที่น่าอาย แต่พอไม่มีคำสาปแล้ว พลังทั้งร่างมันน้อยจนไม่น่าเชื่อเลยแฮะ แบบนี้มืออยู่จะดีกว่าไหมนะ’

เธอที่กำลังเพ้อเจ้อต้องสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงคำรามจากเบื้องหน้า

เจ็ดที่ยังคงมีดวงตาสีแดงกำ อ้าปากที่เต็มไปด้วยน้ำลายไหลยืด ยืนห่างจากคาเรนไม่ถึงครึ่งเมตร เสียงสูลมหายใจดังพืดพาดเต็มไปด้วยกลิ่นอายแห่งความกระหายเลือด

เธอพูดตะกุกตะกัก “คะ...คุณเจ็ดคะ นะ...นี่ฉัน คาเรนเองนะคะ”

เจ็ดกลับตอบด้วยเสียงคำรามพร้อมกับใช้สองมือฟาดใส่ใบหน้าของเธอ

ยังไม่ทันที่คาเรนจะได้ปิดตาหรือกรีดร้อง ก็มีร่างสีดำโผล่พุ่งขึ้นมาจากเงา แล้วใช้ร่างกายเข้าด้านรับแทนเธอ

จ๊ะ!!

เลือดสีแดงข้นฉีดพ่นกระจายเต็มร่างกาย

“คะ...คุณเช็ค!!” คาเรนจ้องมองใบหน้ามนุษย์หมาป่าที่ใช้ร่างกายต่างไล่บบดบังร่างของเธอ

เช็คถามด้วยเสียงสั้น “มะ...ไม่เป็นไรใช่ไหมขอรับ นายหญิง อึก!”

ขณะที่เธอคิดจะตอบอีกฝ่าย เสียงฉีกขาดของเนื้อหนังและเสียงซกที่ดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ก็ได้กลบเสียงของเธอไปจนหมดสิ้น เช็คเกร็งพละกำลังเตะกลับหลังยันร่างของเจ็ดกระเด็นขึ้นท้องฟ้า

เจ็ดที่หมุนตัวอยู่กลางอากาศใช้สองเท้ากับหนึ่งมือกรีดลงพื้น เพื่อหยุดร่างที่ยังไถลไปอีกสามเมตรกว่าให้หยุดลง แล้วร้องคำรามด้วยความไม่พอใจ

เช็คหันหลังไปตะโกนด้วยความเกรี้ยวโกรธ “ไอ้ง่เอ๊ย ดันคลั่งจนจำข้าไม่ได้อีกแล้ววันระวะ ช่างน่าฆ่าให้ตายเสียจริงๆ ไอ้คูหุเวรตะไลตัวนี้”

เจ็ดดีดตัวประจุกสัตว์ป่าเข้าหาเช็ค ซึ่งฝ่ายตั้งรับก็พุ่งเข้าหาสุดกำลังแล้วคึกของสองมนุษย์หมาป่าก็เริ่มต้นขึ้น ทั้งสองต่างแลกหมัดกันเป็นพัลวัน

กอดรัดพิดเหวี่ยงทุ่มใส่พื้นผลัดกันรุกรับจนคาเรนเองยังมองไม่ทัน มีเพียงเสียง
หมด เสียงแตกของพื้นหินเท่านั้น ที่ช่วยให้เธอรู้ว่าการต่อสู้ยังไม่จบสิ้น
จนกระทั่งเสียงร้องโหยหวนของมนุษย์หมาป่าตัวหนึ่งดังขึ้น ร่างของแจ็คซึ่ง
ถูกแจ็คใช้กรงเล็บทั้งสองฝังใส่ช่วงท้องก็ปรากฏขึ้นที่พื้น ซึ่งมันยังไม่จบลงเพียง
เท่านั้น แจ็คที่นั่งคร่อมร่างของอีกฝ่ายได้ก็ระเบิดพลังหมดและกรงเล็บใส่ร่างของ
คู่หูอย่างสุดกำลัง

คาเรนร้องตะโกนห้ามพร้อมทั้งน้ำตา “พอได้แล้วนะคุณแจ็ค คุณแจ็ค
จะตายอยู่แล้ว”

แจ็คหยุดชะงักหมดที่กำลังจะอัดใส่ใบหน้าของเพื่อนสนิท แล้วชำเลืองมอง
มายังคาเรน

“คุณแจ็ครู้สึกตัวแล้วใช่ไหมคะ” คาเรนยิ้มด้วยความยินดี ทว่ารอยยิ้ม
ของเธอต้องจางหายไปโดยพลัน เมื่อแจ็คร้องคำรามแล้วพุ่งเข้าหาเธอ

คาเรนได้แต่ปิดตาลง ‘แบบนี้ก็ดีแล้ว เพราะเราไม่ยอมหนีเองตั้งแต่แรก
เราก็สมควรตายแบบนี้’

สายลมวูบหนึ่งได้พัดผ่านตัวเธอ แล้วเสียงนุ่นนวลชวนฟังก็ดังขึ้นที่เหนือ
ศีรษะ “หากเจ้าตั้งใจที่จะตายแบบนี้ ผู้คนที่ต่อสู้เพื่อเจ้าก็ต้องเสียใจหรือกริ”

เธอลืมตาขึ้นแล้วมองไปยังต้นเสียง ก็พบใบหน้าหล่อเหลาของราชา
แวมไพร์ ที่กำลังใช้สองมือสร้างโซ่เงาหลายสิบเส้นเข้าพันธนากรร่างของแจ็คเอาไว้
ให้หยุดอยู่กับที่ ทว่าแจ็คก็ยังคงพยายามดิ้นรนจะพุ่งเข้าหาคาเรนให้จงได้

“ท่านราชา...”

“ข้าคิดผิดไปจริงๆ ที่ใช้เจ้าสองตัวนี้มาดูแลเจ้า สองตนนี้มันเก่งด้านรุก
แต่เรื่องตั้งรับหรือคุ้มครองยังไม่ดีพอ”

อาเบลสระดับมือซ้ายเบาๆ รากไม้ทั้งหมดที่ยึดจับร่างของคาเรนก็ขาด
สะบัด กลายเป็นละอองหายไปกับอากาศธาตุ เขาโอบอุ้มร่างของคาเรนพร้อมฝัง
เขี้ยวลงที่ต้นคอของเธอ ทำเอาเธอต้องร้องอุทานเบาๆ ทว่ามันไม่ได้เจ็บเช่น
ครั้งก่อน ความรู้สึกแปลกประหลาดทำให้เธอรู้สึกเคลิบเคลิ้ม ตมดำไปกับพลังเวท
ที่ไหลเวียนเข้ามาในร่างกาย เพียงครู่เดียวร่างของเธอก็กลายเป็นแวมไพร์อีกครั้ง

ครั้นริมฝีปากอันนุ่มนวล คมเขี้ยวอันแข็งแกร่งถอนออกจากชอกคอ เสียงที่ชวนฟังก็ดังขึ้นต่อ “เจ้าคัมมันต์เพราะความเจ็บปวดผานความโกรธในตัวมนุษย์ เมื่อเจ้าเป็นแวมไพร์ เจ้าก็จะเลิกคลุ้มคลั่งไปเอง”

คาเรนได้ยินแล้วก็รู้สึกโล่งใจ ทว่าน้ำตากลับไหลพรingsงออกมาโดยไม่รู้ตัว มือซ้ายที่โอบกอดลูบศีรษะของเธออย่างแผ่วเบา ชั่วพริบตาหนึ่งเธอก็เริ่มสะอึก สะอื้นออกมาพร้อมหันไปสวมกอดอีกฝ่าย ปล่อน้ำตาและความกลัวที่เกิดขึ้นให้จางหายไปกับเสียงร้อง

อาเบลมองคาเรนด้วยสายตาอ่อนโยนเอ่ยปลอบเด็กสาวอยู่หลายคำ มันเป็นเวลาที่ยาวนานแต่ก็แสนสั้น จนกระทั่งเสียงของผู้เพ่งจะพินสติดังขึ้น

“อ๊ะ ฝ่าบาทมาอยู่ตรงนี้ได้อย่างไรขอรับ แล้วทำไมข้าถึงโดนล่ามโซ่ แล้วมนุษย์มันหายไปไหนหมด” แจ็คแล้วยมองขวาด้วยแวตางุนงง “อ้าว แล้วยมมนุษย์ ทำไมเจ้าชี้แยะแบบนี้ ร้องชะอย่างกับเด็กเล็กๆ ไปได้”

อาเบลคลายเวทโซโลหิตแล้วใช้มือขวากุมขมับ ถอนหายใจเบาๆ “เฮ้อ ข้าไม่รู้ว่าจะจัดการกับเจ้ายังไงดี แต่ยังไงก็จะต้องมอบโทษสักอย่างสองอย่างแล้วละมัง”

แจ็ครีบคุกเข่า “กระหม่อมทำอะไรผิดเธอฝ่าบาท หากจะผิดก็เพราะเจ้าเชื่คัมมันทำงานซักตัวเองนะ ข้าไม่อยากแ้วแม่แต่กระจิดเดียว”

โป๊ก!!

เชื่คที่ร่างกายพินคินได้หลายส่วน ยืนอยู่ด้านหลังพร้อมกุมหมัดเอาไว้แน่น “ไอ้งั้น แกนั่นแหละตัวที่ผิดมากที่สุด”

แจ็คที่หัวทิ่มพื้นลูบศีรษะพร้อมหันไปพูดตอบโต้ “อะอะอะไรก็ดีหัวข้าอยู่ได้ เกิดข้าตายขึ้นมา... เอ๊ะ ไหงแกโทรมขนาดนั้นได้พะ ออย่าบอกนะว่าเสียทีให้พวกมนุษย์จนปางตาย สงสัยแกต้องไปลับเขี้ยวเล็บใหม่หน่อยนะ”

เชื่คตัวสั่นด้วยความโกรธ กัดฟันพูด “นะนี่แกมันช่าง...”

“ออิ ฮะๆ”

ทุกคนต่างมองไปยังต้นเสียงหัวเราะ ซึ่งเป็นคาเรนที่ยังร้องไห้อยู่ สองมือพยายามปิดปากเอาไว้แน่น ทว่าเสียงหัวเราะก็ยังเล็ดลอดออกมา เธอที่ล้งเกตเห็น

สายตาของทุกคน ก็ต้องรีบระับเสียงหัวเราะ “ขอโทษนะคะที่หัวเราะ แต่ว่ามัน อี้”

เธอยังคงหัวเราะต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง ทำเอาพวกเจ้าหมดโทสะ หันมาส่งยิ้มให้กันและกัน ซึ่งเชื่อก็คงได้แต่บ่นพิมพ์ไม่ว่าดีแล้ว นั่งคุกเข่ารอรับคำสั่งจากราชอาณานิคม

อาเบลลอยตัวไปอยู่ใกล้มีด้า สะบัดมือเบาๆ รากไม้ก็สลายหายไปจนหมดสิ้น มือขาวส่ายไปมาเล็กน้อย ก็ปรากฏวงเวทสีดาร์บรังกายของมีด้า ทำให้เธอฟื้นสติในบัดดล

มีด้าลุกขึ้นโดยไม่สนใจทรวงที่เผยให้เห็นซัด รีบย่อเข่าลงเอ่ยอย่างสุภาพ “ถวายบังคมเพคะฝ่าบาท”

อาเบลถอดผ้าคลุมโยนให้เธอปิดเสื้อผ้าที่ฉีกขาด หันไปพูดกับคาเรน “เด็กเอ๋ย โทษของเจ้าเจ้านั้นจะทำให้เจ้าเป็นคนลงโทษเองก็แล้วกัน”

คาเรนโบกมือเป็นการใหญ่ “ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันเป็นคนผิดเองที่ไม่ยอมหนีไปกับมีด้าตั้งแต่ต้น”

อาเบลส่งสายตาเพื่อถามหญิงรับใช้คนสนิทของลูกสาว ซึ่งเธอก็พยักหน้ายืนยันพลางตอบ “ใช่เพคะ ท่านคาเรนบอกว่าการร่วมเป็นร่วมตายกับทหารในกองทัพ จึงไม่ยอมถอยหนีไปพร้อมกับหม่อมฉันเพคะ”

“เอ๊ะ แล้วข้าน้อยทำอะไรผิดหรือขอรับฝ่าบาท” เจ้าหันไปมองรอบด้านด้วยความงุนงง

“แกเป็นหมาบ้ากตไม่ไว้หน้าใคร แม้แต่ข้าก็เกือบจะตายเพราะแกเลยใจ้างง!!” เจ้าก็ยังนึกยิ่งงุนงง จึงตบบาลคู่มือลงนอนกับพื้น

เจ้าหันมาแยกเขี้ยวพลางตวาดใส่อีกฝ่าย “เจ้าบ้าตบกันอยู่ได้ ก็คนมันลืมหูลืมตาไปหน่อยนี่หว่า”

อาเบลพูดด้วยเสียงเย็นชา “ไม่ว่าสาเหตุจะเกิดจากอะไรก็ตาม แต่ในเมื่อเจ้าทำผิดพลาดก็สมควรรับผิดชอบ คาเรนเจ้าจงลงโทษมันให้สาหัสเพื่อไม่ให้มันลืมหูลืมตาอีกเป็นอันเด็ดขาด”

เจ้าเสียบกริบ เพราะสายตาอันเย็นยะเยือกนั้นบอกให้ตนรับผิดชอบแต่โดยดี

คาเรนที่รู้สึกถึงแรงกดดันจากอาเบล ในใจก็นึกคิดอย่างวุ่นวาย ‘ทำไมดีจะลงโทษแบบไหนล่ะ เราเองก็ไม่เคยทำโทษใครมาก่อนเลย อืม...’ ทันใดนั้นเธอก็นึกได้ถึงเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานนี้ เลยโพล่งขึ้น “ถ้าอย่างนั้นฉันจะลงโทษเจ้าสองอย่างก็แล้วกัน”

เจ้าคตอบด้วยเสียงหนักแน่น “ว่ามาเลยเจ้ามนุษย์ ข้าคนนี่พร้อมรับความเจ็บปวดทุกอย่างแล้ว”

คาเรนผงกศีรษะ กอดอกพลงพุดอย่างจริงจัง “ภายในสามวันนี้ เจ้าจะถูกลงโทษห้ามกินอาหารและห้ามอัดคนอื่นอย่างเด็ดขาด”

คนทั้งหมดที่ฟังแทบจะล้มลงด้วยความตกใจ ส่วนเจ้าคร้องลั่น “หา ไม่ใช่ ข้ากินอาหารตั้งสามวัน แถมยังห้ามอัดคนอื่นอีก นั่นมันสองในสามเรื่องหลักที่ข้าชอบเลยนะเจ้ามนุษย์หญิง เจ้าจะโหดร้ายเกินไปแล้วนะ”

คาเรนยิ้มกริ่ม “ใช่ ท่านราชาบอกให้ลงโทษอย่างสาหัส แต่ฉันเห็นว่าฉันเองก็เป็นคนผิดเหมือนกัน ดังนั้นฉันจะลงโทษตัวเองไม่กินของหวานสามวันด้วยเหมือนกัน พอใจมั๊ยล่ะ”

เจ้าคก้มหน้ารับพลงบนอุบิบ “ก็ได้ ข้ายอมแล้ว ยังไงรอบนี้ข้าก็ผิดจริง...เฮ้อ ออดกินข้าว ออดอัดคนตั้งสามวัน อย่างนี้ข้าต้องตายแน่ๆ เลย”

อาเบลส่ายหน้า “ไม่รู้ว่าตนควรจะขบขันนายว่าคุณดีหรือไม่ กระนั้นเขาก็รู้สึกพึงพอใจเด็กสาวชาวมนุษย์คนนี้นมากกว่าเดิม ‘ท่าทางจะคบหากับแคร์ด้วยใจจริง... เอาเถอะข้าจะอ่อนข้อให้แก่มนุษย์คนนี้น้อยก็แล้วกัน’

เขาออกคำสั่ง “เจ้าค เจ้าทั้งสองจงรวบรวมทหารกล้าที่เหลือ กลับไปปราสาทจันทร์โลหิตพร้อมกับกองทหารองครักษ์ คาเรน มิต้า เจ้าทั้งสองเดี๋ยวกลับพร้อมกับข้า เดียนาคงเป็นห่วงพวกเจ้ามากแล้ว”

สองมนุษย์หมาป่าขานรับ แล้วรีบแยกย้ายกันไปทำงานโดยพลัน ส่วนมิต้าโค้งหลังรับคำสั่งอย่างเงียบๆ

คาเรนมองไปยังเสื้อเกราะหนังมังกรทเวะ แล้วรีบเดินไปเก็บมันขึ้นมา ‘นี่เป็นเสื้อที่คุณยายตัดจริงๆ ด้วย... มันช่างยอดเยี่ยมเหลือเกิน โดนโจมตีขนาดนั้นกลับมีรอยขีดข่วนเพียงเล็กน้อย สมกับเป็นเสื้อที่คุณยายตัด...แต่คนที่ใช้

กลับเป็นคนพรรคนั้น...ไม่สิ คุณยายต้องไม่ขายเสื้อผ้าให้แก่คนแบบนี้อย่างเด็ดขาด พวกนี้ต้องเป็นโจรที่ชอบปล้นชิงของชั้นสูงแน่ๆ อย่างนี้เราต้องรีบฝึกฝนทักษะให้เก่งแล้วไล่จัดการพวกคนเลวที่ใช้เสื้อผ้าของคุณยายไปในทางที่ผิดให้จงได้

สาวน้อยช่างตัดเสื้อ ที่เคยหวังเพียงแค่ว่าจะใช้ชีวิตอย่างสนุกสนาน จึงได้ตั้งเป้าหมายในชีวิตเป็นนักล่าโจรร้ายไปด้วย ทว่าเรื่องราวทั้งหมดมันกลับไม่จบลงเพียงนี้ เส้นทางที่เธอกำลังก้าวเดินนั้น ยังคงเต็มไปด้วยเรื่องซับซ้อนอีกมากมาย เพราะเธอ นั้นเป็นสาวน้อยร่าเริงที่ชอบเอ่ยนั่นเอง

ณ บ้านของเมิร์ส

“เฮ้อ...ยัยบ้านี่รอตจนได้” แคโรไลเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ เธอมีสีหน้าเหนื่อยล้าคล้ายเพิ่งผ่านการต่อสู้อย่างหนักหน่วงไม่แพ้เพื่อนสาวที่อยู่ในลูกแก้ว ซึ่งตอนนี้กำลังจับมือของแวมไพร์หนุ่มลอยหายไปใญ่โมงค์มิติ

แม่มดสาวที่นั่งอยู่เก้าอี้ด้านข้างคลี่ยิ้มบาง “แต่ครั้งต่อไปเธอจะรอตมัยไม่แน่ว่าอาจจะโดนลวนลามด้วยเจ้าอูบายโอเมซ เขาเป็นหนึ่งในผู้รื้อปราดซึ่งฝ่าบาทเองยังเคยชื่นชมเลยนะแคร์”

แคโรไลมีสีหน้าวิตกกังวล แล้วเมื่อขบคิดลึกซึ้ง เธอก็เบ้าปากพูดอย่างหัวเสีย “ยัยบ้าคาเรน ดันมือไม้อ่อน ปล่อยตัวปล่อยใจให้ท่านพ่อโอบกอดแถมยังลงโทษซะเบาขนาดนั้น...” เธอหันไปมองคนข้างตัว “อลิซคิดจะย้ายูให้ฉันกลับไปปรีปราสาทให้มั้ยคะ”

อลิเซียผู้ดังตามเผยแพร่ยืมลึกลึซึ่งที่ยากจะอ่านออก เธอเก็บลูกแก้วพลางค้อมศีรษะ “ราตรีสวัสดิ์นะคะแคร์ ส่วนคาเรนนั้นให้ห้องค์หญิงน้อยเดียนากับฝ่าบาทดูแลอย่างใกล้ชิด คอยปลอมโยนเหมือนกับ อิม... บิดากับบุตรสาวบุญธรรมที่ซื่ออ่อนน่าน่ากน่าซัง ไม่แน่ว่าคาเรนอาจจะมีความสุขมากกว่าตอนที่อยู่ในเมืองแห่งนี้ก็ได้นะคะ”

แคโรไลปากอ้าตาค้าง ทว่าก่อนที่จะทันพูดตอบได้ แม่มดสาวก็ชิงลุกขึ้นโค้งหลัง แล้วอันตรธานหายตัวไปในบัดดล ทั้งให้แวมไพร์สาวที่มีสีหน้าแง่ถอน

ยกมือกดดอกบันพื้มา “ใครบอกว่าฉันอยากจะอดอันท่านพ่อ กับคน
บำสกรรมแบบนั้นฉันไม่สนใจหรอก ฮี”

ถึงแม่เธอจะพูดเยี่ยงนั้น ทว่าแวตากลั้บทอแวระลึกลงถึงบางลิ่งที่ผ่านพ้น
มานานปี...

ณ ห้องมีดมีดห้องหนึ่งในบ้านของเมธัส

อลิเซียยืมพลางพูดมาๆ ลงในกระจกถือที่อยู่ใ้มือ “ทุกอย่างเป็นไปตาม
แผนขององค์หญิงเตียนาแล้วนะเพคะ”

เสียงใสดังขึ้นจากกระจก “เอ๊ะ ใครว่าเตียนาวางแผนคะ เตียนาไม่รู้เลย
นะคะว่าจะไรจะเกิดขึ้น”

อลิเซียเห็นใบหน้าไร้เดียงสาของอีกฝ่ายก็ยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก
“องค์หญิงช่างรู้ใจฝ่าบาทยิ่งนัก แถมยังหลอกใช้ท่านดยุคได้อย่างน่าสนใจ แต่มัน
จะดีเทรอเพคะที่ปล่อยให้อิเมซหุลุดรอดจากที่คุมขัง ถึงพ่อหนุ่มคนนั้นจะ
อ่อนด้อยอยู่บ้าง แต่สติปัญญาของเขาเป็นของจริงนะเพคะ”

เตียนายิ้มหวาน “ต่อหน้าท่านแม่ดอมตะ ลิบอิเมซก็ยังเป็นได้แค่
เด็กอมมือเท่านั้น จริงไหมคะ”

“แต่องค์หญิงไคร้ไล ใช้จะกลับไปโดยเร็ว เพราะไนใจของเธอนั้นยังมีบางลิ่ง
ที่เห็นยั้งเอาไว้อยู่”

“เรื่องนั้นไม่ใช่ปัญหาใหญ่ เพราะหนูรู้ว่าท่านพีที่สนิทกับคาเรนต้อง
กลับมาปกป้องเธอเป็นแน่ โดยเฉพาะหลังจากนี้ที่คาเรนจะกลายเป็นหนึ่งใน
แกนนำสำคัญบุกโจมตีอาณาจักรอสูรทมิฬ ฮี! ท่านพ่อกลับมาแล้ว แค่นี้ก่อน
นะคะท่านอลิเซีย ขอให้แสงจันทร์นำความสุขสู่ท่านเถิด” ภาพเตียนาในกระจก
หายไปนพริบตา

อลิเซียส่ายหน้าพลางยิ้ม “ข้างเป็นเด็กที่น่ากลัวเหลือเกิน รู้จักใช้ทั้งมิตร
และศัตรูอย่างคุ่มค่า ขอให้ไม่ต้องมีเรา เธอก็คงจะมีแผนการอื่นอยู่ในใจ
เป็นแน่...”

5

การฝึกฝน งานของแต่ละคน และ เก็บค่า

ณ โลกความเป็นจริง

ที่บ้านของเมธัส เขากำลังนอนหลับสนิทอยู่ในแคปซูลรักษา เพียงพินิจจาก
สีหน้าที่เรียบเฉยก็สามารถบ่งบอกได้แล้วว่า อาการปวดศีรษะของเขาได้หายดี
แล้ว

เมื่อผนังห้องเปิดขึ้น แคปซูลรักษาก็เริ่มเลื่อนออกจากผนัง น้ำที่อยู่ใน
แคปซูลถูกดูดออกจนหมด แล้วฝาครอบแคปซูลก็ค่อยๆ เลื่อนเปิดออกอย่าง
เชื่องช้า

“ระบบทำการตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว สภาพเสียหายในส่วนสมองหายดีครบ
100%”

เขาที่นอนหลับอยู่ในแคปซูลค่อยๆ ลืมตาพร้อมลุกออกจากแคปซูลรักษา
แล้วเดินเก็บเสื้อผ้าที่เขาถอดทิ้งเรียวดเอาไว้นานไปวางไว้ที่มุมกำแพงกึ่งกลางห้อง
“อลิซเปิดช่องเก็บที่ 15 อีก 3 นาทีเริ่มระบบฝึก”

แคปซูลรักษาเริ่มเลื่อนกลับเข้าไปในผนังอีกครั้ง

“รับทราบค่ะ อีก 180 วินาทีจะทำการเปิดระบบฝึกซ้อมตามที่กำหนด
179...” แล้วเธอก็เริ่มนับเวลาถอยหลังไปเรื่อยๆ

ผนังเบื้องหน้าเมธัสปรากฏช่องขึ้นมาหนึ่งช่อง ในนั้นมีกำไลข้อมือสีเงิน

วางเรียงอยู่สามอัน ซึ่งเขาหยิบมันขึ้นมาสวมใส่ที่ข้อมือซ้ายอันหนึ่งแล้วพูดเบาๆ “เปิดระบบชุดฝึกซ้อม”

ทันใดนั้นกำไลข้อมือก็เปล่งแสงสีเขียวออกมา เพียงเสี้ยววินาทีร่างกายของเมธัสก็ถูกห่อหุ้มอยู่ในชุดอวกาศสีขาวขนาดพอดีตัว ตามช่องข้อแขน ไหล่ และหัวเข่าจะมีส่วนแข็งที่ใช้ป้องกันเวลาล้มกระแทกหรือพุ่งชน ส่วนที่ศีรษะปรากฏหมวกขนาดเล็กปิดทั้งใบหน้า

เมธัสเดินกลับไปอยู่ที่กึ่งกลางห้อง แล้วเริ่มหมุนตัวออกกำลังบริหารเล็กน้อย เพื่อให้แน่ใจว่าร่างกายของเขาพร้อมที่จะฝึกซ้อมในเวลาอีกไม่ถึงหนึ่งนาทีนี้

อลิซนับถอยหลังจนถึง “3 2 1 0 เริ่มระบบฝึกที่ 1”

ห้องทั้งห้องที่มีแสงสว่างได้กลับกลายเป็นมืดสนิท และเพียงพริบตาเดียวห้องทั้งห้องก็เปลี่ยนเป็นสนามรบบนพื้นดิน มีทั้งควันไฟ และเสียงระเบิดดังขึ้นเบาๆ ทั่วบริเวณ แต่จะมีแสงสีแดงที่ล้อมกรอบตัวของเขาเอาไว้ ซึ่งมันจะมีขนาดเท่ากับห้องที่เขาอยู่เมื่อสักครู่นี้เอง

บัดนี้ทั้งสองมือของเมธัสได้ปรากฏแท่งสีเหลี่ยมสีดำขนาดพอดีมือ “ขวอาวุธปืนยาวแบบที่หนึ่ง ซ้ายปืนสั้นแบบที่หนึ่ง”

แท่งสีเหลี่ยมในมือทั้งสองได้เปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์เป็นปืนยาวและสั้นตามที่เขาลัง

เขาหมุนควงปืนในมือไปมาเที่ยวหนึ่ง แล้วจึงพูดด้วยเสียงเรียบนิ่ง “อลิซเริ่มได้แล้ว”

เมื่ออลิซขานรับคำสั่ง รอบบริเวณก็เริ่มมีผู้คนในชุดรบปรากฏตัวออกมา ยิ่งจู่โจมเมธัสในทันที

ชายหนุ่มเริ่มเคลื่อนไหวขยับตัวหลบพร้อมยิงสวนกลับ และทุกครั้งที่เขายิงทำลายเหล่าผู้คนในชุดรบไปนั้น ที่อากาศมุมหนึ่งจะปรากฏตัวเลขหลายบรรทัดที่เพิ่มและลดไปเรื่อยๆ ซึ่งจะมีตั้งแต่ค่าความแม่นยำในการยิง จำนวนกระสุนที่คงเหลือ จำนวนศัตรูที่ทำลายสำเร็จ ความเร็วเฉลี่ยในการยิงศัตรู ค่าพลังของเกราะรบที่ยังคงเหลืออยู่ จำนวนศัตรูที่เหลืออยู่ในปัจจุบัน

ห้องนี้คือห้องภาพสามมิติเสมือนจริง ซึ่งจะสร้างภาพขึ้นมาให้ผู้ฝึกซ้อมได้ใช้ทดสอบสมรรถภาพของตนเอง นิยมแพร่หลายในวงการทหาร เพราะใช้ซ้อมรบได้โดยไม่มีผู้คนบาดเจ็บจริง และมีตั้งแต่นาฬิกาใหญ่สุดเท่ากับเมืองหนึ่ง เมืองที่ใช้ฝึกซ้อมแบบกองทัพ ไปจนถึงขนาดเล็กเท่ากับบ้านหลังหนึ่ง หรือแบบที่เมธัสใช้อยู่ในเวลานี้แหละ และยังแพร่หลายในทุกวงการอาชีพ เช่น ค่ายหนังซึ่งไม่ต้องเสียเวลาสร้างฉาก นักแต่งนิยายที่สามารถออกแบบบ้านเมืองหรือโลกสักใบหนึ่งใช้ประกอบในการเขียนนิยายพร้อมจัดทำเป็นหนังสือโดยใช้ดาราโมเนต์* เป็นต้น

ชายหนุ่มเหลือบมองตัวเลขที่อยู่บนอากาศเที่ยวหนึ่งกับบ่นในใจ ‘อิม ระบบประสาทล้มผัดตกไปจริงๆ ด้วย ดันไปชินกับการตอบโต้แบบในเกมซะได้’

เขาหมุนตัวพร้อมกราดยิงศัตรูที่อยู่รอบตัวสามคนพร้อมกัน แต่ก็มีการะสุนที่เลี้ยวไหลซ้ายของเขาไปเล็กน้อย ค่าพลังของเกราะก็ลดลงไปจากการโดนโจมตีในครั้งนี้ ‘เฮ้อ แค่อ่านเรกยงพลาดจนเสียพลังเกราะไปได้ แบบนี้เรียกว่าฝีมือตกของจริงแล้ว ต้องตั้งใจมากกว่านี้’

ชายหนุ่มหลบกระสุนแสงที่ยิงยาวมาจากศัตรูที่อยู่ห่างจากเขาเกือบ 20 เมตร แล้วยิงสวนกลับเข้าที่ศีรษะของอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว พร้อมยิงใส่ศัตรูจำลองที่เริ่มทยอยปรากฏตัวขึ้นจากมุมต่างๆ ด้วยความไวและต่อเนื่อง จนศัตรูจำลองทั้งหมดแทบจะไม่ทันยิงกระสุนออกมาสักนัด

เสียงของอลิชดังขึ้น “ระบบซ่อมที่ 1 จบลงแล้วค่ะ จะเริ่มระบบซ่อมที่ 2 ใน 10 วินาทีโปรดเตรียมพร้อมด้วยนะคะ”

เมธัสออกคำสั่งใหม่ “เปลี่ยนอาวุธขาเป็นปืนยาวแบบที่ 4 และซ้ายเป็นโล่แบบที่ 3”

*ดาราโมเนต์ (Monet=model in u-net) คือ ดาราชายและหญิงที่จะบันทึกรูปร่าง สีหน้า เสียง อากัปกริยาทั้งหมดลงในห้องยูเน็ตชื่อ ‘คลังดารา’ ซึ่งจะให้ผู้ใช้ซื้อตัวนายแบบและนางแบบที่แสดงอากัปกริยาเหล่านั้น มาทำเป็นหนังสือ โดยผู้ใช้จะต้องจ่ายค่าจ้างตามที่ดาราคนนั้นได้ตั้งเอาไว้ในคลังดารา

ป็นในมือของเขาเริ่มเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะอีกครั้ง โดยป็นในมือขวาจะยาวเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย ส่วนป็นในมือซ้ายได้เปลี่ยนเป็นโล่แสงสีเหลี่ยม

พอครบเวลา จากรอบด้านยังคงเหมือนเดิม แต่ศัตรูจำลองกลับยิ่งมาจากจุดไหนก็ยังมีอาหารปได้ ยิงดีที่เมธัสหลบได้อย่างหวุดหวิด และรับใช้โล่ในมือซ้ายขึ้นตั้งป้องกัน ส่วนมือขวากวัดแกว่งป็นไปยิงสวนกลับอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว การซ้อมในคราวนี้เปลี่ยนเป็นสถานการณ์แบบเจอการลอบโจมตีจากมือสไนเปอร์ที่ซุ่มโจมตีนั้นเอง

เมธัสรำพันกับตนเองอีกครั้ง ‘เฮ้อ เกือบไม่รอด สงสัยต้องฝึกให้หนักจนกว่าจะได้ประสาทสัมผัสแบบเดิมๆ กลับมาทั้งหมด’

สำหรับคนทำงานอาชีพแบบเขา เมื่อเข้าสู่การทำงานแต่ละครั้งย่อมหมายถึงการเอาความชำนาญจากการฝึกแทบเป็นแทบตายในเวลาหลายวัน หลายเดือนหรือเป็นปี เพียงเพื่อทำงานให้สำเร็จในครั้งเดียว ดังนั้นการที่ฝีมือของเขาตกลง มันเท่ากับโอกาสผิดพลาดในช่วงปฏิบัติการที่จะมีมากขึ้น และนอกจากชีวิตของเขาที่เสียไปอีกชีวิตหนึ่ง ยังต้องนับรวมถึงชีวิตของคนอีกจำนวนมากที่เขาอาจช่วยไม่ได้เพราะความผิดพลาดจากเหตุการณ์นั้น

ผู้ที่ทำงานเกี่ยวกับความปลอดภัยของประชาชนเยี่ยงเขา จึงต้องพยายามฝึกฝนตนเองตลอดเวลา...

โลกในเกม RWO

แจ็คกลับเช็คที่เดินทางกลับมาถึงปราสาทรีบไปรายงานตัวกับราชาแวมไพร์ แล้วจึงไปพบคาเรนเพื่อทำตามหน้าที่ต่อไป

เช็คในร่างมนุษย์ติดกระดุมเสื้อเชิ้ตทุกเม็ด พลังฆ่าเสียงเพื่อนคู่หูที่สวมเสื้อยัดรูปสีน้ำตาลเข้ม ซึ่งกำลังเดินอยู่ด้านข้าง “เดี๋ยวพอถึงห้องของนายหญิงเจ้าจะต้องก้มหัวขอภัยสิ่งที่เกิดขึ้น แล้วต้องเรียกท่านว่านายหญิงด้วยเข้าใจไหม”

แจ็คเบิกปากสองมือล้วงกระเป๋ากางเกง “เข้าใจแล้วนะ ไม่ต้องย้ากย้าหนานักหรอก เฮ้อ ต้องอดข้าวอีกตั้งหนึ่งวัน ข้าเองก็คงไม่มีอารมณ์ต่อล่อต่อเถียงกับยัยมนุษย์...”

แซ็คแทรกขึ้น “นายหญิง”

แจ๊คเกาศีระชะพลางพูดใหม่ “เออๆ นายหญิง แก่จริงๆ แถมยังต้องให้ข้าสวมเสื้อผ้าอีก ไม่สวมเสื้อแบบเมื่อก่อนออกจะสบายเนื้อสบายตัว นี่ดูซิมันจู้จี้ไปทั้งตัว แถมยัง...”

“ไปบ่นกับฝ่าบาทสิ” แซ็คหยิบเนกไทออกมาผูกหลกๆ พร้อมสวมสูทและแว่นดำ โดยไม่สนใจในตัวเพื่อนสนิทที่กำลังทำหน้าอ่น ย่ำเท้าหนักด้วยความไม่พอใจ

ครั้นถึงประตูหน้าห้องนอนของคาเรน พวกเขาที่กำลังสำรวจตัวเตรียมเกาะประตูก็ต้องชะงักลง เมื่อได้ยินเสียงดังออกมาจากในห้อง

เสียงใสกุ่นหูดังขึ้น “อ๊อ อัยยอัยอัยนั่นมันมากกว่านี้เลยบิลลี”

แล้วเสียงนุ่มชว่นระคายหูสองมนุษย์หมาป่าหนุ่มก็ดังขึ้นตาม “แหม กระผมไม่ได้พูดเกินจริง ท่านคาเรนนับเป็นช่างตัดเสื้อที่สวยงามและน่ารักที่สุดในเมืองหลวงแห่งนี้ ยิ่งผลงานเสื้อคลุมชุดล่าสุดที่ท่านตัดให้แก่ฝ่าบาท มันเป็นผลงานชิ้นเลิศที่ไม่เคยมีใครคิดได้มาก่อน แม้แต่ตัวกระผมยังอยากที่จะเรียนรู้วิชาเย็บเสื้อจากท่านเพิ่มเติมเสียจริงๆ”

แซ็คขมวดคิ้วเล็กน้อย ทว่าแจ๊คกลับยกเท้าเตะประตูห้องจนเปิดออกพร้อมตะโกนก้อง “โหเจ้าพวกลูกแกะถึงกล้าเข้ามาในห้องของพวกข้าได้พะเดียวพอก็จับไปทำบาร์บีคิวกินซะเลย”

ภายในห้องนอนกว้างขวาง คาเรนกำลังนั่งอยู่บนโซฟาโดยมีสองหนุ่มไบหน้าเกลี้ยงเกลาหนึ่งอยู่บนโซฟาด้านตรงข้าม ทั้งสองสวมชุดสูทเข้ารูปสีม่วงอ่อนทรงเดียวกัน เครื่องแต่งกายเหมือนกันทุกอย่างยกเว้นเพียงหูกระต่ายเท่านั้นที่มีสีแตกต่างกัน

คาเรนอุทานด้วยความตกใจปนยินดี “อ้าว พวกคุณแจ๊คกลับมาแล้วหรือคะ ดีจังเลย...”

“ไม่ดีเพียัยมนุษย์หญิง ทำไมเจ้าถึงให้พวกลูกแกะ...” แจ๊คตัดบท

แซ็คยกมือปิดปากของเพื่อนคู่หู “ไหนบอกจะพูดสุภาพพะเจ้าจิ้ง”

แจ๊คลูบศีรษะด้วยความเจ็บปวด หันไปทวาดใส่เพื่อน “เฮ้ย ดูสถานการณ์

หน้อยลิพะ”

ชายหนุ่มที่ใส่หูกระต่ายสีแดงเข้ม คลี่ยิ้มพลางพูด “หมาบ้าตัวนี้ก็ยังคงบ้าเหมือนเดิมเลยนะพี่ สงสัยต้องให้ท่านคารเนหาปลอกคอสวมให้สักหน่อย เพื่อมันจะสงบปากสงบคำได้มากกว่าเดิม”

ชายหนุ่มอีกคนที่ใส่หูกระต่ายสีน้ำเงินเข้ม ขยับแว่นตาทรงกลมเล็กน้อยพูดด้วยเสียงเย็นชา “บิล्लीอย่าเสียมารยาทต่อเพื่อนร่วมงานลิ”

บิล्लीยกไหล่พลางตอบด้วยเสียงเฉยชา “คร้าบๆ พี่วิลสัน ผมจะพยายามทำตัวเป็นเพื่อนกับพวกกักขฬะคร้าบ”

เจ็คโมโหจนแปลงร่างเป็นมนุษย์หมาป่า เลื้อยอีตรักรูปฉีกขาดเป็นชิ้นๆ ทว่าก่อนที่จะทิ้งลงไม้ลงมือ เสียงไล่จากด้านหลังปลิ้นดั่งขึ้น

“เอ๊ะ ถ้าฉันจำไม่ผิดคารเนบอกว่ามีการลงโทษห้ามเจ็คต่อสู้สามวันไม่ใช่หรอมีต้า”

“ใช่เพคะองค์หญิง”

เจ็คสะดุ้งเหือก หันกลับไปมองแวมไพร์ตัวน้อยที่ยืนอยู่ข้างหลัง นัยน์ตาของเธอทอประกายเล็กน้อย ทำเอามนุษย์หมาป่าหนุ่มรีบคืนร่างเดิม คุณเข่าลงกับพื้นพลางแก้ตัว “ไม่ใช่ขอรับองค์หญิง ข้าแค่ทักทายเพื่อนเก่าด้วยร่างเดิม เพื่อให้อีกฝ่ายรู้ว่าข้ายังมีกำลังวังชามากพอที่จะจับเกาะทั้งเมืองอย่างกิน”

บิล्लीทางตากระตุก ทว่าไม่ได้ทำอะไรเสียมารยาท และยังรับลงจากโซฟา นั่งคุกเข่ากับพื้นเช่นเดียวกับวิลสันที่ทำความเคารพองค์หญิงล่วงหน้าก่อนแล้ว

คารเนที่ประสกับสถานการณ์ไม่คาดฝัน ต้องรีบเข้าไปหาเดียนา “พี่ดีใจจังที่เดียนามาหา ไม่งั้นพี่คง...”

เดียนาจับมือของคารเนแล้วจูงเข้าไปในห้องพร้อมพูดอย่างเร่งร่า “คารเนรีบไปเก็บของกันเถอะ วันนี้เราจะเดินทางไปเมืองชายแดนกัน”

แซ็คถามด้วยความฉงน “ท่านเดียนา ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องอันใดขอรับ”

เดียนาเดินเข้าไปลูบศีรษะของแซ็ค “ท่านพ่อมีรับสั่งให้คารเนนำทัพใหญ่ไปตีเมืองชายแดนเมืองหนึ่ง โดยคราวนี้จะมีเจ้าทั้งสองและวิลสันกับบิล्लीร่วมทางไปด้วย...” เธอที่มองเห็นถึงความไม่พอใจของสัตว์อสูรจากสองเผ่าพันธุ์ที่เป็น

คู่อริมาช้านานพูดต่อ “และฉันเองก็จะเดินไปด้วยในครั้งนี้นี้ ดังนั้นถ้าหากใครทำตัวไม่น่ารักละก็ อาจจะได้เห็นระบำแก้ผ้าสามวันสามคืนต่อหน้าทหารทั้งกองทัพเลยนะ อี้”

สี่หนุ่มสะดุ้งเฮือก คงมีเพียงคาเรนเท่านั้นที่หน้าแดงก่ำ พึมพำด้วยความเอียงอาย ‘ตายแล้ว นี่เราจะต้องดูสี่คนนี้เต้นเปลื้องผ้าหรอเนี่ย ว้ายๆ ทำไงดี ยังไม่เคยดูมาก่อนเลย แบบนี้เราไม่ควรดู... หรือน่าจะดูดีนะ... เดี่ยวก่อนสิ นี่เราจะต้องเข้าสนามรบอีกแล้วหรอ’

ทว่าในขณะที่คิดจะถมรายละเอียด เดียวนั้นก็จู่มีคาเรนอีกครั้งพร้อมพูด “คาเรนรีบไปกันเถอะ ท่านพ่อกำลังรอให้คาเรนไปรับพลังเวทอีกนะ ครั้งที่สองนี้รู้สึกมีความสุขใช้มั้ยละ อี้”

คาเรนที่โดนพูดล้อ ใบหน้าก็ร้อนผ่าว รีบพูดแก้ตัวยกใหญ่ โดยลืมไปแล้วว่าเธอกำลังมุ่งหน้าไปสนามรบใหม่อีกแห่งหนึ่ง...

ณ โลกความเป็นจริง

ดวงอาทิตย์เริ่มลอยขึ้นสูงจากขอบฟ้า ลาดส่องลงยังตึกสูงที่ตั้งเรียงรายเป็นทิวแถว รถเหาะหลากหลายขนาดและสีลั่นต่างบินไปตามเส้นทางภายในเมืองอันกว้างใหญ่แห่งนี้

เมืองแห่งนี้คือเมืองหลวงแห่งรัฐบาลโลก ‘เร็คซอน’ ซึ่งเป็นศูนย์กลางการปกครองของรัฐบาล

ในบรรดารถเหาะที่บินลอยไปมา มีรถเหาะสีแดงคันหนึ่ง ภายในมีคนนั่งทั้งหมดเจ็ดคน แต่ละคนเป็นวัยรุ่นอายุราวๆ 17-18 ปี ไม่ว่าจะชายหรือหญิงล้วนหน้าตาดีแต่งตัวเท่ มีเสน่ห์ต่างกันไปตามละแบบ ซึ่งแต่ละคนกำลังนั่งอ่านจอภาพสามมิติกันอย่างจริงจังเว้นเพียงคนขับรถที่แม้ไม่ได้อ่านอะไร แต่ใบหน้าก็ดูเคร่งเครียดเช่นกัน

ชายหนุ่มผมสั้นสี่ขาคนหนึ่งเอ่ยขึ้น “มิโคโตะ ตารางทดสอบมันแน่นอนขนาดนี้เลยหรอ แล้ววันนี้พวกเราจะทันเข้าไปทำภารกิจห้องสมุดในเกม RWO มั้ยอะ อยากไปตะลุยต่อแล้วนะเนี่ย”

ชายหนุ่มที่สวมแว่นตากันแดดขับรถตอบ “ทันนะ ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด”

หญิงสาวแฝดผมสีเงินยาวสลวยซึ่งนั่งอยู่ด้วยกันตรงเบาะแถวที่สองต่างหันกลับไปจ้องชายหนุ่มผมสีขาวที่นั่งอยู่แถวที่สามพร้อมกัน ทั้งสองแต่งตัวคล้ายกันแตกต่างกันเพียงที่ทรงผม คนหนึ่งบ๊ัดปอยผมด้านหน้าไปทางซ้าย ส่วนอีกคนบ๊ัดไปทางขวา

หญิงสาวที่ผมบ๊ัดไปทางซ้ายตำหนิด้วยเสียงเย็นชา “นายูกินยานั่งอ่านไปชะอย่าไปรบกวนมิโคโตะซะบรรณนะ”

หญิงสาวที่ผมบ๊ัดไปทางขวาพูดเสริม “ใช่ มิโคโตะอุตสาหั้จัดตารางเวลาที่ ดีที่สุดให้แล้ว อย่าบ่นมากนักสิ”

ชายหนุ่มผมขาวหรือนายูกิ กลอกตาเล็กน้อย “ขอโทษครับผม ผมผิดไปแล้วครับ”

เขากล่าวเสร็จก็รีบอ่านข้อมูลในมือต่อไป ทำเอาชายหนุ่มผมสีแดงที่นั่งอยู่ด้านข้างนายูกิต้องหัวเราะเบาๆ ตลกกับท่าทีของเพื่อนสนิทที่โดนเพื่อนสาวตำเป็นประจำ

ส่วนคนที่โดนหัวเราะเยาะซักหมื่นไล่เลยกระทุ้งศอกใส่เอวของอีกฝ่าย ทำให้อีกฝ่ายหยุดหัวเราะทันที แต่มันกลับเป็นการเริ่มต้นของการกักกันระหว่างสองหนุ่มแทน

ชายหนุ่มผมสีดำยาวที่นั่งคู่กับหญิงสาวผมสีดำยาวอีกคนอย่างใกล้ชิดตรงเบาะแถวหลังสุดรีบพูดห้ามปราม “อืม พวกนายทำตัวดีๆ หน่อยสิ ใกล้จะต้องเข้าพบลูกสาวท่านประธานาธิบดีแล้วนะ อุตสาหั้มีโอกาสมามาแล้วแท้ๆ ถ้าทำตัวเช่ซ่าแบบนี้ เดี่ยวพวกเราโดนตัดออกจากการแสดงครั้งนี้พอดี”

เขาหันไปหาหญิงสาวที่นั่งข้างๆ ยกมือซ้ายเข้าไปกุมมือขวาเนียนที่วางไว้บนตักของเธอ พร้อมพูดอย่างอ่อนโยน “คาโยะเหนื่อยมั้ยจ๊ะ ถ้าเหนื่อยก็บอกผมหน่อย”

คาโยะเอียงอายเล็กน้อย ตอบด้วยเสียงหวาน “ไม่หรอก จิไระห่วงตัวเองเยอะ งานของเธอเหนื่อยกว่าพวกเราหลายคนะ”

เมื่อทั้งสองสบตากันคลื่นความรักก็แผ่กระจายไปทั่วทั้งคันรถ แต่ใครละ

จะไปห้ามกับสิ่งที่เห็นจนชินชา

นายูกิเสียผมขึ้น แล้วบ่นเสียงหล่อพูดอย่างมั่นใจ “แน่นอน โอกาสได้ใกล้ชิด จีบนักร้องสาวชื่อดังมาแล้ว จะไม่ให้พลาดเด็ดขาด หึๆ”

คนทั้งรถที่ได้ยิน ต่างนิ่งอึ้งไปชั่วครู่ แล้วหัวเราะพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย แม้แต่คนนั่งเงียบแบบมิโคโตะยังหลุดคำออกมาเล็กน้อย

นายูกิเบ้าปาก พูดอย่างหัวเสีย “เฮ้ย อย่าหัวเราะกันสิ ของแบบนี้ฝันของลูกผู้ชายนะเพ้ย ไม่จริงเธอโซ”

เขารีบสะกิดชายผมสีแดงที่นั่งใกล้ตัวให้ช่วยกล่าวยุติเป็นเสียงเดียวกับเขา

โซที่หยุดหัวเราะได้ ก็พูดล้อเล่น “โทเซทึ อยากบอกว่า เพลย์บอยแบบข้า ยังไม่เคยคิดแบบนี้เลยสักนิด นั่นดอกฟ้า เอ้ย ดวงดาวที่งดงามที่สุดในระบบสุริยจักรวาลนะเอ๋ย อย่างแถมันแค่ฝุ่นอวกาศอย่าได้ใจนักเลย ฮ่าๆ”

หญิงสาวผมเงินที่ปิดผมไปทางซ้ายรีบถามคนที่นั่งข้างเคียงกัน “เค้าเรียกคนแบบนี้ว่าอะไรนะ ริน”

หญิงสาวผมเงินที่ปิดผมไปทางขวารีบตอบ “พวกหล่อไร้สมอง และเป็นโรคหลงตัวเองไง ริกะ”

สองพี่น้องพอสบตากันแล้วก็รีบยกมือขึ้นปิดปากหัวเราะต่อไป

พวกเขาที่เริ่มแรกเคร่งเครียด ในบัดนี้กลับหัวเราะกันดังลั่น ใบหน้าที่มินตึงก็กลับเป็นร่าเริงแจ่มใส เว้นแต่ชายหนุ่มที่โดนหัวเราะต้องแอบบ่นพึมพำกับตนเองที่ดันกล่าวผิดพลาดต่อหน้าเพื่อนสนิทในกลุ่ม ซึ่งเขามั่นใจเลยว่าจะต้องโดนล้อเลียนไปอีกนาน

มิโคโตะที่เงียบมาตลอดพลันโพล่งขึ้น “ใกล้ถึงแล้วนะ”

รถของพวกเขา กำลังมุ่งตรงไปยังตึกสีขาวสูงใหญ่แห่งหนึ่งในย่านใจกลางเมือง ซึ่งเป็นโรงแรมที่จะใช้รองรับเหล่าคณะนักร้องนักแสดงทั่วอวกาศที่จะมาคัดเลือกผู้เข้าร่วมแสดงคอนเสิร์ตของลูน่า

แววตาของทุกคนในรถล้วนมีความมั่นใจในตนเองอย่างเต็มเปี่ยม แต่ละคนล้วนหวังจะได้เข้าร่วมในงานแสดงครั้งนี้ เพราะโอกาสที่คนทั่วทั้งอวกาศจะได้พบเห็น

ความสามารถของตนเองนั้น มันน้อยยิ่งกว่าน้อย ดังนั้นนี้อาจเป็นโอกาสเดียวที่จะได้สร้างความภาคภูมิใจในฐานะศิลปินของตนเอง

ในห้องของเมธัสที่บัดนี้ได้กลับมาอยู่ในสภาพปกติ

เมธัสยังคงอยู่ในชุดฝึกซ้อมที่มีร่องรอยของการถูกโจมตี เขาใช้เวลาซ่อมนานเกือบหนึ่งชั่วโมง ซึ่งมันใกล้เวลาที่เขาต้องไปทำงานในยามเช้าแล้ว แต่เขายังคงตรวจสอบดูค่าคะแนนทั้งหมดที่ได้รับมา

ผลลัพธ์ที่ออกมาทำเอาเขาต้องลอบขมวดคิ้ว ‘อืม ค่าคะแนนเกือบทุกอย่างตกลงไปเหลือ 2% จะซ่อมใหม่เพื่อให้มันเข้าที่เข้าทาง เขาก็คงจะไปทำงานตอนช่วงเช้าไม่ทัน เฮ้อ...ดันติดเทคนิคการต่อสู้จากในเกมมาซะได้ แะจริงๆ’

เนื่องจากภายในเกม RWO ตัวละครของผู้เล่นจะได้รับผลพวงจากทักษะของวิชาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการเสริมระบบประสาทสัมผัสที่เร็วผิดปกติ ไปจนสมรรถภาพร่างกายที่ไม่สามารถทำได้ในโลกจริง และยิ่งถ้าผู้เล่นมีความสามารถในเกมสูงเท่าไร เวลามายู่ในโลกจริงอาจจะมีผลกระทบในเรื่องการเคลื่อนไหวร่างกาย หรือระบบประสาทสัมผัสของมนุษย์ที่จะไม่มีวันทำได้แบบภายในโลกของเกมนั่นเอง แต่สำหรับคนปกติที่ใช้ชีวิตประจำวันจะไม่ทราบถึงผลกระทบเหล่านั้น เพราะพวกเขาเล่นไม่ได้ใช้ร่างกาย หรือประสาทสัมผัสในโลกจริงขนาดนั้น แต่สำหรับกลุ่มคนที่ฝึกฝนร่างกาย และประสาทสัมผัสเป็นพิเศษเช่นเมธัส อาจจะมีผลกระทบบ้างไม่มากก็น้อย

ชายหนุ่มส่ายหน้าเล็กน้อยเพื่อสลัดผลคะแนนที่ปรากฏให้ออกไปจากความคิดของเขา “ปลดชุดฝึกซ้อม เปิดช่องที่ 15 และช่องที่ 3”

ชุดฝึกซ้อมสีขาวหายไปเหลือเพียงร่างกายเปลือยเปล่าที่เต็มไปด้วยเหงื่อที่ยังไหลซึมออกมาจากตามผิวหนัง ที่ผนังได้มีช่องเปิดขึ้นสองช่อง หนึ่งในนั้นคือช่องที่เขาหยิบกำไลชุดฝึกซ้อมออกมา เขาได้นำมันเก็บเข้าไปที่เดิมพร้อมหยิบเสื้อผ้าที่วางกองทิ้งเอาไว้ขึ้นมา จากนั้นจึงเดินไปยังช่องที่ผนังอีกหนึ่งช่อง ในนั้นมีนาฬิกาข้อมือสีดำที่ดูธรรมดาทำอยู่เรือนหนึ่ง

เมธัสคิดในใจว่า ‘ไปทำงานรอบนี้ไม่น่าจะมีปัญหา แต่ก็เอาชุดรับสำหรับ ใต้น้ำไปเผื่อไว้ ก็คงเหมาะสมแล้วมั้ง’

เขาหยิบนาฬิกาเรือนนั้นออกมาพาลงสั่ง “อลิซเปิดช่องลงชั้นหนึ่ง ขอ อาหารเข้าเมนู C เปิดห้องน้ำเอาไว้ด้วย”

“รับทราบค่ะ”

ตรงพื้นบริเวณกึ่งกลางห้องปรากฏแสงสว่างขึ้น แล้วเปลี่ยนเป็นลิฟต์ เลื่อนให้เขาลงไปยังห้องชั้นล่าง

ชายหนุ่มที่ลงมาถึงห้องข้างล่างก็ออกคำสั่งต่อ “อลิซช่วยตรวจสอบยูเมล ที่ลิวามีเมลใหม่เข้ามามั้ย”

“มีทั้งหมดห้าฉบับค่ะ ต้องการเปิดอ่านเลยมั้ยค่ะ”

เมธัสวางเล็ลงช่องหน้าห้องน้ำ แล้วเข้าไปอาบน้ำ “อิมช่วยใส่ลงการ์ด ข้อมูลแล้วกันนะ”

พอกว่าเสร็จก็เริ่มอาบน้ำทันที ‘เอาไว้ไปอ่านที่มินิทัศน์แล้วกัน อิม... ในเกมจะเป็นยังไงบ้างนะ แล้วมิเชลจะทำได้เยอะหรือเปล่า แฮ่ มีแต่เรื่องที่ อายากรู๊เรีวๆ ทั้งนั้น รั๊บๆ ทำงานแล้วกลับมาเข้าเตียงไฟฟ้าเลยดีกว่า...’

เขาเริ่มฮัมเพลงไปพลางอาบน้ำไปพลางอย่างอารมณ์ดี ในใจหวังให้วันนี้ เป็นวันที่โลกสงบสุขอีกหนึ่งวัน...

ในขณะที่เมธัสขอให้โลกนี้สงบสุข ทว่าโลกในเกมกำลังเกิดความปั่นป่วน อีกครั้ง กองทัพของราชาแวมไพร์ได้เคลื่อนทัพเข้าโจมตีเมืองของผู้เล่นที่อยู่ ข้างเคียง ขยับขยายอาณาจักรอย่างรวดเร็วทำเอาผู้เล่นในทวีปที่สองต้อง ปวดศีรษะไปตามกัน

ทว่าก็มีผู้เล่นอีกคนหนึ่งที่ต้องปวดหัวเพราะตนเองเพิ่งจะได้เมืองมา ครอบครอง

คาเรนในร่างแวมไพร์กำลังนั่งอยู่บนบัลลังก์ทองคำ ในศีรษะได้ยินเสียง แจ้งจากระบบดังอย่างยาวนาน จนเธอแทบจะเป็นลม

“ต้องมีเงินค่ารักษาเมือง เงินค่าซ่อมแซมเมือง เงินพัฒนาเมือง เงินค่าจ้าง

ทหารดูแลเมือง เงินค่าจ้าง NPC จากระบบ โอ้ แล้วฉันจะไปหาเงินมาจากไหนล่ะเนี่ย”

เมืองในเกม RWO นั้นจะมีการได้มาอยู่ 2 แบบ

แบบที่หนึ่งคือสร้างด้วยตนเองโดยไปทำภารกิจของระบบ ข้อดีคือสามารถจัดแจงออกแบบผังเมืองได้ตามใจชอบ ข้อเสียคือ ต้องใช้เงินมหาศาล และเสียเวลาก่อสร้างตามความยากของสถานที่

แบบที่สองคือแย่งชิงจากผู้เล่นหรือสัตว์อสูร ข้อดีคือประหยัดเวลาและเงินทุนในการก่อสร้าง ข้อเสียคืออาคารและผังเมืองอาจจะสับสน หรือไม่เป็นอย่างที่ต้องการ อาจทำให้ต้องร่างโครงสร้างใหม่หมด จนเสียเงินและเวลามากกว่าเดิม

แม้แบบที่สองจะมีปัญหาตามหลังค่อนข้างมาก ทว่าผู้เล่นส่วนใหญ่ก็ยังคงนิยมใช้วิธีที่สองอยู่ดี

เช็คในร่างมนุษย์ซึ่งบัดนี้สวมเสื้อเกราะหนังมังกรเทวะที่คาเรนหยิบกลับมาและได้แก้ไขขนาดให้พอเหมาะกับหนุ่มร่างสูงคนนี้ เช็คถามคาเรนด้วยความสงสัย “นายหญิงมีปัญหาเรื่องเงินหรือขอรับ”

คาเรนยิ้มเจื่อน “กีนิดหน่อยนะค่ะ พอดีตอนออกมาจากบ้านฉันไม่มีเงินติดมาสักเท่าไร” แล้วการที่ฉันมีเมืองมันจะต้องจ่ายเงินค่าบำรุงและอื่นๆ ที่จำเป็น”

เช็คพยักหน้าเข้าใจ “ข้าทราบแล้วว่านายหญิงหมายถึงค่าใช้จ่ายสำหรับพัฒนาเมือง ถ้าเช่นนั้นท่านน่าจะลองเดินไปสำรวจคลังเงินประจำเมืองก่อนนะขอรับ เผื่อว่าจะมีเงินทองเหลือมากพอตามที่ท่านต้องการ”

“ใช่เลย ฉันเองก็ลืมเรื่องนี้ไปซะได้ งั้นคุณเช็ครีบนำทางฉันเลยค่ะ”

เช็คขานรับแล้วมองไปยังคู่หูที่ตอนนั้นนอนหมดแรงอยู่ข้างผนัง ใบหน้าดูซีดเซียวไร้กำลังวังชา เขาจึงส่ายหน้าด้วยความเอือมระอา “แกนี่นะ ไม่ใช่เลยจริงๆ แค่นี้ก็กลายเป็นหมาหิวโซข้างถนนซะแล้ว”

เจ็คยกมือขึ้นอย่างเชื่องช้า พุดเสียงสั่น “กะ แกก็พุดได้สิ... ละ ลองมาเป็นข้าสิ จะได้ว่าว่ามันทรมาณ...ขนาดไหน”

คาเรนมีสีหน้าห่วงใย ครั้นมองดูนาฬิกาก็พบว่ายังเหลือเวลาทำโทษอีกหลายชั่วโมง กระนั้นเธอก็ไม่สามารถใจแข็งได้อีกต่อไป จึงล้วงกระเป๋าหยิบกล่องอาหารที่ติดตัวมาสามกล่อง ซึ่งทั้งหมดล้วนเป็นเนื้อย่างชั้นดีที่เมธัสเคยทำเพื่อเอาไว้ให้เลี้ยงมังกรทองออกัส “ถือว่าการลงโทษจบลงแล้ว ฉันให้คุณแก้ความหิวหายก็แล้วกันค่ะ”

เธอเปิดฝากล่องวางไว้เบื้องหน้าเจ็ด ซึ่งในตอนแรกมนุษย์หมาป่าหนุ่มคิดจะไม่สนใจ ทว่ากลิ่นอันหอมหวานได้เตะจมูกของเขาจนสูญเสียแรงต้านทาน

เจ็ดที่ไร้เรี่ยวแรงหยิบเนื้อย่างกินในทันที ซึ่งทำทางอันนุ่มนวลของเขาที่เรียกรอยยิ้มของคาเรนได้ ส่วนเจ็ดได้แต่ส่ายหน้าให้การกินอย่างตะกละตะกลามของคู่หู

เจ็ดหันตัวเดินนำหน้าคาเรน ซึ่งเธอก็เดินตามอีกฝ่ายไปอย่างใกล้ชิด แล้วในตอนนั้นที่เบื้องหลังก็มีเสียงมนุษย์หมาป่าหนุ่มพูดออกมาเบาๆ

“อะ...ขอบคุณนะ นายหญิง”

เธอหันกลับไปมองต้นเสียง ทว่าเจ้าของเสียงกลับก้มหน้าก้มตาทำเป็นไม่สนใจ แต่สองแก้มที่แดงระเรื่อเล็กน้อย ก็พอจะบอกได้ถึงอารมณ์ของมนุษย์หมาป่าหนุ่มคนนี้เป็นอย่างดี

คาเรนแอบยิ้ม ‘สงสัยเจ็ดจะซื่อายเกินคาดนะเนี่ย อี้อิ’

ณ โลกจริง

หลังจากทานมื้อเช้าอย่างเร่งรีบ เมธัสก็ขับรถออกจากอาคารเพื่อเดินทางไปทำงาน

บนถนนอากาศชั้นบนสุด เมธัสเปิดระบบขับรถอัตโนมัติแล้วหยิบแท่งมินิทาร์ขึ้นมาเปิดดูข้อมูลที่เขาขอจากหน่วยงานข่าวกรองพิเศษที่เขาทำงานอยู่เกี่ยวกับผู้คนที่หมดสติที่เขาเจอในเกม RWO

หน้าต่างขนาดเล็กแสดงข้อมูลต่างๆ ที่เพื่อนร่วมงานของเมธัสส่งมาให้ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องของคนรอบข้างที่ชายหนุ่มรู้จักรวมไปถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเกม RWO ทั้งหมด

เมธัสมองดูข้อมูลของบุคคลไปพลางคิดในใจ

‘อืม...พวกจิไรยะใช้ชื่อจริงมาเล่นเลยหรืนี้ มิน่าพอใช้หน้าตาที่จำลองจากความทรงจำพร้อมชื่อเลยได้เจอแบบเหมาะเจาะขนาดนี้’

กลุ่มจิไรยะเป็นนักร้องและนักแสดงดาวรุ่งหน้าใหม่ที่เพิ่งจะเปิดตัวมาได้ประมาณปีกว่า โดยมีมิโคโตะเป็นผู้จัดการส่วนตัว และคาโยะเป็นผู้ช่วยผู้จัดการ พร้อมทำงานเป็นนางแบบในโลเกียเน็ต

‘โอ้ เพลงของวงนี้ส่วนใหญ่มีมิโคโตะเป็นคนแต่งเพลงให้มันเทร่อ ทำทางดูไม่ให้เลยนะนั่น ประวัติของมิโคโตะนี้ไม่ธรรมดาเหมือนกันแฮะ... อืม ส่วนเพลงที่เหลือก็เป็นพวกจิไรยะช่วยกันแต่ง ไว้ค่อยลองหามาฟังดูทีหลังแล้วกัน ไหนขอดูต่อซิว่าคนอื่นจะเป็นคนแบบไหนบ้าง’

เขาเริ่มตรวจสอบข้อมูลของคนอื่นๆ ที่รู้จักต่อไปในบัดดล อาจเป็นเพราะนิสัยที่ติดมาจากการทำงาน ทำให้เขาถือคติว่า ต้องทราบประวัติของอีกฝ่ายทั้งหมด แล้วจะได้ตัดสินใจว่า ควรที่จะแสดงท่าทีหรือความคิดแบบไหนในขณะที่อยู่ร่วมกับอีกฝ่าย ซึ่งประวัติของคนส่วนใหญ่ล้วนไม่มีปัญหาอะไรมากนัก กับโรสเมรี่ เขาอาจจะต้องสะดุ้งนิดหน่อย เมื่อเธอเคยอยู่ในภารกิจพิเศษครั้งหนึ่งของเขา ทว่าในตอนนั้นเขาเองก็ไม่ได้พูดคุยหรือให้อีกฝ่ายทราบประวัติที่แท้จริง จึงไม่น่าจะมีปัญหาอันใด แต่เมื่อเจอประวัติของ ‘ลูเทีย’ ที่มีการปกปิดข้อมูลในระดับสูง ซึ่งแม้แต่เพื่อนของเขาเองก็ไม่สามารถค้นหาข้อมูลของเธอมาให้แก่เขาได้ อีกทั้งยังมีการย้ำเตือนว่า ลูเทียอยู่ในข่ายข้อมูลลับระดับ 7 ซึ่งเป็นการปกปิดในระดับเดียวกับเขา

เมธัสตรึงตรองเล็กน้อย ‘ลูเทีย...หญิงสาวคนนี้ทำงานสายเดียวกับเรา หรือว่าเป็นคนใหญ่คนโตในรัฐบาลหรือกองทัพกันนะ แต่ทำทางดูไม่น่าจะเป็นพิษเป็นภัย อืม...ไว้ค่อยหาข้อมูลเพิ่มเติมทีหลังก็แล้วกัน ไหนขอดูข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทผลิตเกม RWO น้อยซิ อยากู้จริงๆ ว่าทำไมเกมมันดูผิดปกติขนาดนั้น’

เมื่อเมธัสตรวจดูข้อมูลของเกมจึงพบว่า เกม RWO นั้นมีบริษัทใหญ่อันดับหนึ่งของโลกเป็นผู้เปิดบริการมานานมากกว่าสี่ปี ในช่วงแรกเป็นที่นิยมมากในหมู่วัยรุ่น ต่อมาภายหลังจึงมีผู้เข้าใช้บริการหลากหลายฐานะและวัยมากขึ้น

รวมไปถึงเรื่องที่คล้ายคลึงกันของสภาพภายนอกนั้นคือมีกลุ่มบริษัทและ
กระทรวงต่างๆ ของรัฐ ที่เริ่มใช้เกมทดสอบความสามารถของบุคคล เช่น
มหาวิทยาลัยโบนาชที่มีเซลเตรียมตัวรอจบอยู่

‘บริษัทยูลินตันนี่เอง มีหน้าที่ไม่ถึงกล้าทำการค้าที่น่าจะขาดทุนขนาดนี้’

ในสายตาของเมธัสเห็นว่ารูปแบบการตอบแทนผู้ใช้บริการของเกม RWO
นั้น น่าจะทำให้บริษัทไม่ได้กำไรจากการเปิดบริการเกมนี้นเท่าที่ควร ไม่ว่าจะด้วย
ค่าเงินแลกเปลี่ยนที่เพียงผู้ใช้บริการเล่นเกมไประยะหนึ่งก็มักจะหาเงินจากในเกม
ได้มากจนแลกเปลี่ยนเงินในโลกจริงได้หลายหมื่นดอลลาร์ต่อเดือน หรือถ้าเป็นระดับสูง
อาจทำได้หลายล้านดอลลาร์ต่อเดือนเลยทีเดียว ต่อให้เก็บค่าบริการแพงขนาดไหนก็
ไม่อาจจะคุ้มทุนมากนัก แต่ถ้าเป็นการเปิดบริการโดยบริษัทยูลินตันละก็ รูปแบบ
มันจะกลับตาลปัตรเลยทีเดียว เพราะการบริการต่างๆ ในยูเน็ต เต็มไปไฟฟ้า
รวมไปถึงกิจการเกือบหนึ่งในห้าของจักรวาลอยู่ในหามือของเครือบริษัทนี้

ทว่าเมธัสไม่รู้ตัวหรือกว่า ผู้ที่ทำยอดเงินได้สูงขนาดนี้ภายในระยะเวลาอันสั้น
เยี่ยงเขา มีเพียงหยิบมือเดียวเท่านั้น...

‘อ๊ะ นี่มัน...’

ข้อมูลในส่วนต่อมาระบุว่าเป็นข้อมูลลับระดับ 6 ซึ่งเมธัสยังมีสิทธิ์
รับทราบได้ แต่ข้อมูลจะทำลายตนเองหลังจากที่เขาเปิดอ่านเป็นเวลา 3 นาที

‘อะไรมันจะน่าสนใจปานนั้น ต้องขออภัยแล้ว’

เขาเปิดผนึกอ่านข้อมูลโดยพลัน ซึ่งข้อมูลในนั้นทำให้เขาเริ่มเข้าใจแล้วว่า
ทำไมถึงต้องปิดผนึกเอาไว้ เพราะเกมนี้มีเบื้องหลังมาจากหน่วยข้อมูลของรัฐบาลโลก
รวมไปถึงจุดมุ่งหมายทั้งหมดของการเปิดบริการในเกมนี้แหละ

สัตว์อสูรในเกมถูกพัฒนาด้วยระบบความคิดประยุกต์เชิงซับซ้อนแบบ
พิเศษที่ถูกห้ามใช้ไปแล้วด้วยกฎหมายบังคับใช้ระบบ AI ตั้งแต่เมื่อสองร้อยกว่าปี
ก่อน เพราะในช่วงเวลานั้นมันทำให้มนุษยชาติทั้งฝ่ายโลกและอวกาศเกือบจะต้อง
ตายกันหมดสิ้น ด้วยกลุ่มหุ่นยนต์ทหารที่ได้รับการทดลองใส่โปรแกรมชนิดนี้

หุ่นยนต์เหล่านั้นได้ทำการปฏิบัติและตั้งเป้าหมายในการล้างเผ่าพันธุ์
มนุษยชาติ ซึ่งมันทำให้สงครามต้องระงับไปช่วงหนึ่งเลยทีเดียว ยังดีที่มี

หน่วยงานข้าแก้ไขได้ทันช่วงที่ เหล่าประชาชนที่เห็นความผิดพลาดนี้อย่างคร่าวๆ ก็ได้นำเหตุการณ์นี้ไปสร้างเป็นหนังกันยกใหญ่ เว้นแต่ว่าความเป็นจริงได้ถูกบิดเอาไว้ มิให้ล่วงรู้ถึงต้นเหตุที่แท้จริง...

ซึ่งนั่นก็เป็นข้อมูลลับระดับ 7 เช่นกัน!!

‘ถ้าใช้โปรแกรมต้องห้ามเลยรี มิน่าทำมินิสัยของสัตว์อสูรถึงได้มีการพัฒนาในเชิงลึกขนาดนั้น’

จุดมุ่งหมายของเกมที่ทางรัฐบาลต้องการนั้นคือ การปลดปล่อยความเครียดของประชาชน เพราะการใช้ชีวิตประจำวันทำให้ผู้คนเพิ่มความเครียดได้ระดับหนึ่ง จนเมื่อถึงจุดอิมตัว คนเหล่านั้นอาจมีความต้องการที่จะทำลายสิ่งรอบข้างได้ทุกเมื่อ แต่ถ้ามีที่ปลดปล่อยความรุนแรงเหล่านั้นได้อย่างเต็มที่ มันจะทำให้ผู้คนได้ผ่อนคลายในแบบที่ตนเองต้องการ ซึ่งเกม RWO คือสิ่งที่ทางบริษัทยูนิตันเสนอให้แก่ทางรัฐบาลเป็นการลับ

ในขณะเดียวกันทางรัฐบาลก็ได้จัดตั้งหน่วยข่าวกรองพิเศษเข้าไปตรวจสอบการกระทำของบุคคลในเกมอย่างลับๆ ซึ่งมันช่วยในการตรวจสอบความเป็นไปได้ของการก่ออาชญากรรมในโลกจริง และด้วยเหตุผลทั้งหมดนี้ทำให้รัฐบาลยินยอมให้บริษัทยูนิตันใช้โปรแกรมอันตรายในเกม เพียงแต่มีการตั้งระบบป้องกันที่มั่นใจว่าจะไม่มีส่วนหนึ่งส่วนใดของโปรแกรมออกมาจากระบบของตัวเกมได้...

พอครบสามนาทีข้อมูลทั้งหมดของหัวข้อนี้ก็อันตรธานหายไป แล้วมีข้อมูลก่อนหน้านี้ขึ้นมาแทนที่

‘ที่แท้มีเบื้องหลังแบบนี้สินะ... อืม เอาเถอะเห็นแก่พวกกูบี่ที่ดูน่ารักไม่เป็นพิษเป็นภัย รัฐบาลเองก็ยอมรับ เรายอมให้ผิดกฎสักหน่อยก็ได้ หึๆ’

เสียงระบบของรถเหาะดังขึ้น “อีกหนึ่งนาทีรถจะเดินทางถึงจุดหมายที่กำหนด หากไม่มีการเปลี่ยนแปลงระบบจะเข้าจอดคะ”

เมธัสเลิกสนใจข้อมูลที่เพิ่งอ่านเสร็จและปิดแท่งมินิทัศน์มองดูอาคารที่รถของตนกำลังจะลงจอดที่เบื้องหน้า

อาคารขนาดใหญ่สูงกว่า 40 เมตร ที่ตั้งอยู่ริมชายฝั่งทะเลเพียงตึกเดียว

คือตึกที่ทำการของหน่วยงานรัฐบาลแห่งหนึ่ง ซึ่งถูกสร้างขึ้นมาเมื่อประมาณสี่ปีก่อน วัตถุประสงค์ของหน่วยงานนี้คือการฟื้นฟูสภาพแวดล้อมแถบริมชายฝั่งและท้องทะเลแห่งนี้

ในท้ายที่สุดก่อนที่จะจบสงครามระหว่างทั้งสองฝ่ายนั้น ทางฝ่ายของรัฐบาลโลกและอวกาศก็ได้สร้างอาวุธที่มีพลังทำลายล้างสูงใกล้เคียงกัน ซึ่งมีผลที่เลวร้ายอย่างมากต่อสภาพแวดล้อม ทำให้ประชาชนของทั้งสองฝ่ายที่ไม่พอใจในสงครามมายาวนานเริ่มเดินประท้วงต่อต้าน และผู้บริหารระดับสูงในรัฐบาลของทั้งสองฝ่ายก็ใช้โอกาสนั้นเปิดมติเจรจาเลิกสงครามที่ทำลายล้างเผ่าพันธุ์และโลกของตนเอง แม้ในเวลาต่อมาทั้งสองฝ่ายจะช่วยกันหาทางทำลายกัมมันตภาพรังสี KZ113 ที่ตกค้าง แต่อาจเป็นเพราะมนุษย์นั้นฉลาดในการคิดค้นวิธีทำลายล้างอีกฝ่ายมากเกินไป จึงสามารถสร้างสิ่งที่ตนเองก็มีอาจกำจัดหรือรักษาได้ง่ายๆ ออกมา กว่าที่จะหาทางจัดการสลายรังสี KZ113 ได้ก็ใช้เวลายาวนานกว่า 15 ปีแล้วยังต้องใช้เวลาฟื้นฟูธรรมชาติอีกระยะหนึ่ง